

Georgii Debutuntii

ANGELI IN SIDERALIBUS NAVIBUS

Praefatio de libro qui “Angeli in Sideralibus navibus” vocatur

Ut iterum Gloria Dei magnificetur, Maximus Imoralis Rosinianensis ex italiano in latinum vertit librum qui “Angeli in Sideralibus navibus” vocatur; quemque Georgius Debutuntius sub Divina Voluntate scripsit, ipsumque Aedes Libraria “**Editiones Mediterranenses**” in anno Domini MCMLXXXIII (1983) Romae per italianam linguam edidit.

Vox mystica quaedam, ut verterem in Latinum scriptum quo animus excolitur, dum e fenestra caelum contemplor, olim ex animo meo surrexit.

Aliquid magnum suscepisse, cum liber Georgii Debutuntii de spiritu ageret, bene sciebam; nihilominus studium librum vertendi vicit magis quam reverentia inceptum perficendi, quare ad versionem faciendum me paravi pro exito orans.

Quia enim tempus vitaeque nostra vehementer undique sceleribus perturbantur, scriptum de spiritu non solum multum valet, sed etiam aliquo modo ad cogitandum hortatur et, quamquam rei obsistant qui Deum esse negant, tamen verum ipsidem liberiore caelo frui poterent, itaque sub nova luce omnia videre!

Versio, argumentis difficilis fuit: argumentorum summum, ubi ad simplicitatem confugiatur, ad vertendum non facile; et scriptor ipse simplicitate utatur quia enim animo animis dicit. Quamobrem aliquando: vel dicam ubi leges grammaticorum me coegissent; aliquid mutavi sine autem sensum mutare. Saltem puto.

Multa dicere vellem magis quam silere, attamen gustatum librum legendi cuicumque legere vellet detrahare nolo; sine ullo dubio erunt qui obloquendi cupiditate sola scripserant et qui rerum necessitate librum comiter exceperant: quomodo igitur iustis verbis scriptum de divinis iudicare conceditur? certe puto: ullo modo!

In sua simplicitate magnitudinem ac vim libri esse dico, de loco in loco quasi ab Angelis tangi videatur, de sermone in sermone magis magisque Amor Matris Dei percipitur et quasi permulci manibus Iesus videatur, sed ad conclusionem adducere vellem cum Sancto Augustino, qui protegere Gloriosam Civitatem Dei necesse esse dicit; accipe: Angeli in Sideralibus Navibus in tempore scelerum nascitur, sed viris bonae voluntatis protegere ergo amare Civitatem Dei docebit, quia liber iste redundat amorem et primum gaudio lacrimamus, non dolore!

Maximus Imoralis Rosinianensis
magno cum Amore traduxit A.D. 2010
die Vigintesimo Septembris. Amen

PRAEFATIO libro qui “Angeli in Sideralibus navibus” vocatur

Tum ipsum cum condicio lata est ut in Georgium Debutuntum incurrerem, (quia invitationis causam fuisse intellexi ut censerem de eius experientiae credibilitate), libenter accepi.

Vespero habuit conventum in mirabile domo Romae; bonitatis sensum cepi in illo “contactore”: id quod in temporum convenientia eiusdem cognitionis evenit: enim cum venisset, sine ulla commendatione, forte inter nos amplectati sumus.

Ratione menti obscura, in animo tamquam “fratres” esse percepimus.

Procedente tempore, dum experientiam aliquam narrat, ab aeterno eum cognovisse atque in deliciis ipsum habuisse sensi.

Dudum in deliciis Georgium Adamskum habui: videlicet clarum contactorem americanum Poloniae oriundum, cum Romae acroasim fecit apud domum Mariniolium.

Enoch annorum Quinquaginta Gerorgius Adamskus putandus est, qui iterationes in navibus exploratoribus ultramundanis nobis narravit, singula persequens de eorum functione ac conformatione; ultroque subtiles descriptiones Fratrum Universi fecit, de ipsorum conformatione et moribus et habitu, de se sustinendi modo dicens: sed etiam de magno Amore suo in Omnia Creata et in Terrae fratres tradidit; ultimo igitur, nondum scientiae vulgata atque excelsam cosmi philosophiam, per plurima itinera cum fratribus cosmicis auditam, nobis rettulit.

Annis transitis triginta, qui ad tradita cognoscendum hominibus bonae voluntatis necessarii fuerunt, morto Georgio Adamsko, “testis” ab eiusdem morte proditus colligi debebat: id quod certe fecit Georgius Debutuntus, videlicet Enoch annorum Octoginta.

Georgius Debutuntus, cognota subita visione, confectis occursibus commoventibus atque itineribus memoria dignis in navibus sideralibus, quibus eo facultatem ad descendendum in mirabile mundo data est (ubi exsperientiam commoventiorum egit), simplicissime nobis tradidit non solum veram subliminemque Ramus fuisse identitatem, (quam Georgius Adamskus sub facticio nomine celavit), sed etiam spiritus consilia magnae personae, qua Gerogius cumtactus est, quae, cum reliquis Cosmi Fratribus, dudum operat et se ipsam ad auxilium humanitatem dolentem nostri mundi contendit.

Scriptor ipse, amici proximi (aliqui autem coram experientia in libro tradita qui “Angeli in Sideralibus Navibus” vocatur, adfuerunt) et egomet difficultates lectoris quidem in plane accipiendi libri nuntium, bene cognoscimus.

Aliquamdiu commentarii, chynema et televisio veritatem excedens seu terribile consilium exsistentiam intellegentiarum ultramundandarum putaverunt, spirituale torpore atque paucis orbis terrarum cognoscendi studio quoque; quia mundus in magno labore mergitur, sed etiam, mendosa theologiae opinione in errorem inducitur de illo prodigio cosmico, cuius Libri Divini abundant. Ceterum scientiae pronuntiata ab aliquo mediocre ingenio missa -videlicet ingenia sine perspicacia- quod solum materiam tamquam veram accipit postquam prodigium in officina gigneretur, possibilitatem formae humanae vitae reppulerunt.

Id quod non solum rationem ex qua “in universo soli non sumus” difficilem redegit, sed etiam rationem ex qua ignotae naves siderales in coelo aperientes humanitati XX seculi, sunt “veteres veritates” et Intellegentiae naves illas conducentes, semper cum humanitate superfuerunt ut eum adiuverent ac ducerent per difficillima vitae itinera.

Quotidie homini est perspicacia ac commotio iusta ad trahendum, ubi velit, id quod videre potest; saepe autem prodigiorum interpretatio, quamquam homo telescopio seu microscopio seu radari seu

aliqua machina ad inspiciendum apta uteretur, difficilia redigit, quoniam igitur in humano animo praeiudicatae opiniones supersunt: de scientia, de religione, de re publica et de ethyca; omnia quae intercludent et in servitutem detrahunt. Ultroque semper humanum genus prodigium dispexit exterioritate nitens: itaque sine dubio ante murum impenetrabilem versatur quem neque sensus neque “ratio” superare possunt.

At quotidie humano generi maturitas est, ne amplius iaceat. Homo discat viam ad interioritatem ducentem, ergo animi perceptione et spiritu uti discat, quia et perceptio et spiritus utrique divinam habent originem.

Cum facultatibus illis, magna cum umilitate, viri summi ingenii omni tempore leges universales ad excolendum humanum genus aptas invenerunt.

In nostra aetate, non solum viri summi ingenii sive magni spiritus ad viam per veram Vitam progredi possunt, sed etiam quicumque Terrae, ubi velit, intelligere potest vinculum inter finitum et infinitum, inter mortem et aeternitatem: ergo vinculum inter homine et Deum.

Lineamenta antiqua quae omnia argumenta continent, nullius ponderis sunt. Scientia fiat religio, religio fiat scientia, ut homo “mori non posse ne si velit quidem” intellegat: quia una est Vita, illa spiritus immortalis.

Ut prodigium discorum volitantium comprehendatur, et Intellegentiarum ducentium, aperte examinare prodigium sub duplice ratione necesse est: materiae spiritusque ratio.

Sub prima ratione praeterita quaerenda sunt et, praesentibus prodigiis coeli perpensis, epica carmina praeterita omnium Terrae gentium relegenda sunt, idem fabulas ac commentaria usque ad nostram aetatem tradita; iterum archaeologiam perspicere sub immensitatis locorum specie necesse est, ut plurima reperta, quae dicunt de fratribus inter nos descensis, intellegamus. Oportet perscrutari inter pulverulenta tabularia in speculis observandis sideribus orbis terrarum ut incognita observemus, quae ab antiquis astronomis inventa iterumque Libros Divinos omnium Religionum sideri nostri reputemus: in hoc modo fuisse Fratres Ultramondanos qui religiones aedificaverunt, intellegemus.

Cum primum invenientur similitudines inter casus conspectuum et descensionum et occurriones quattuor speciei atque fabulas sanscritas, tibetanas, indica et antiquorum Americae (qui de navibus sideralibus per coelum volitantibus usque ad profunditates narrant, ut VIMANA in Samaragana Sutradara descripta: de collectione foliarum antiquorum Indiae agitur); cum primum animadvertentur similitudines inter discos et tabaci stilos volitantes nostrae aetatis atque Machinas Aetereas, (quibus Dei Olympi inter homines intercedebant, ut Omerus tradit); cum primum invenietur Ciceronem in caput 43 libri qui “De Divinatione” vocatur, de “GLOBIS CAELESTIBUS” dixisse atque Iulium Ossequentem in suo labore quod “Prodigia” vocatur, de “CLYPEIS ARDESCENTIBUS” atque Plinium Senem in suo scripto quod “Historiae Naturales” vocatur in libro II, caput 25-36, de “IGNEIS CLYPEIS” deinde Aeschilum, Plutarcum, Senecam et Valerium Maximum de similibus conspectibus postea Xenophontem, qui in “Anabasi” in capita duodecim de discis sub specie “CAMPANAE” sive “PATINAE” sive “CONCHAE” scripsit, et cum primum invenietur Conradum Lycostenem, antiquum annalium scriptorem, tradidisse conspectus Mediae Aetatis et Renatae Aetatis per suo libro qui “Prodigiorum ac Ostentationum Chronicom” vocatur, nomine “CRUCIUM seu TRABIUM IN COELO”, acta diurna Noricae cronicha “SPHAERAS”, “DISCOS”, “TUBOS CUM SPHAERIS PLURIMIS” referunt qui in urbe prospecti sunt; cum primum “SPHAERAS NIGRAS” cognosceremus in caelo Basiliae prospectas, ut Samuel Coccius in “Acta Urbana” scripsit et “NAVES AETEREAS” quae, transeunte saeculo XIX incipiente XX, caelum Americae foederatae rei publicae invasere et omnes urbes percollustrare et “LUCIS SPHAERAS” quae, bello ultimo, velivola americana russicaque insectatae sunt: tum maxime animo conciperemus vetustatem veritatemque “huius Rei”.

His rebus animadversis, ut revideamus Archaeologiam sub specie cosmi admoveremur et reperta cum commentariis iucundissima cognoscemus.

Ut exemplum aliquid faciam:

-in cavernis Vallis Camonicae Italiae, in Tano Suaetiae, in iugo Tassilii deserti Sahari et Australiae sunt inscriptiones in rupe insculptae “homine cum amictu” effingentes, nunc quoque ab aboriginibus australianis “Fratres Lucis” vocatae.

-in Ante Libano apud iugum Baalbechis, ab antiquis est suggestus talis quam aeroportum.

-in cavernis Bodhistanis apud Himalayam, cartha astronomica inventa est quae siderorum tabulam tredecimilia annorum vetam dicat: in ea tabula cursus inter Terram et Venerem delineatur.

- in Sancto Antonino Vallis Susae Italiae, proximo Augustae Taurinorum, est incisio aliqua elliptica a qua lineae radiatae abeunt: in interiore expoliti catilli adnotantur, modo circulares digiti quinque inter se distantes quasi pictor demonstrare discos vehi navem sideralem animo haberet.

-in odierna Palenque Mexici, sacra Mayorum urbe, quae ab antiquis NA CHA CAAN vocata est, videlicet ANGUIS PLUMATI DOMUS; est Inscriptionum Legumque pyramis, ubi anno Domini 1952 archeologus Albertus Ruis Lhuiller sepulcrum post impedimenta octo celatum, invenit: id quod singulare in pyramidibus meridionalis centralisque Americae. Sepulcrum ossa viri cum capiti tecto persona giadae continebat, quae lineamenta sua iterabatur, sed attamen caput ac lineamenta a quacumque humana specie non solum a Maya generi, sed etiam ab omnibus humanis generi differunt anthropologice. Enim in sepulcri operculo insculpto sine ullo dubio navis sideralis cum astronauta profecturo dum regit, inscribitur; at in sepulcri postyponis, lateribus suis, symbula sunt aliqua astronomica quae sideralem significationem summae rerum afferunt.

-alterum magnum repertum archaeologiae colligitur ad insolitas photographias a Georgio Adamsko acceptas in A.D. 1952 ab extraterrestre Veneris in quem in Deserto Centro Arizonae incurrit: extraterrestre petente, menses duo ante ipso cylindrum eius machinae photographicae rediderat. Cylindro accepto atque exstento, Adamskus pro photographiis suis, lineamentum rei ellipticae invenit ignota symbula latere referentis. Contactor ipse fuisse navis sideralis lineamentum cogitavit cum explicationibus functionis, sed illo tempore contactori, ut plane explanaret photographiae significationem, concessum non est. Transitis annis undecim, videlicet in A.D. 1963, clamor archaeologia potitus est re inventa a celerrimo Marcelo Hometo qui, repertis suis de antiquis brasiliensibus divulgatis, LAPIDIS PICTI inventionem notificavit: de re ovale in saxo insculpta ante multos annos (videlicet 20.000) agitur, ab humana specie aliqua populo siderali collecta; ab insolitis signis repertum circumdabatur quae signa ab extraterrestre Adamsko redita in photographia reiterabantur. Cum Hometus Lapidem Pictum invenit Adamskus photographiam ab extraterrestre acceptam paucis annis ante divulgaverat: ergo contactorem non cognovisse Lapidis Pincti exsistentiam clarum est! Ne sub archaeologica specie quidem! Photographia Adamsko reddita et inventio Lapidis Picti efficerent ut homo XX seculi de colligatione inter praeteritum tempus et praesentem cogitet.

Astronomia quoque colligationem illam confirmat. Dum iterum legimus astronomorum notationes de investigationibus Terrae universae, ab inventionem thelescopii, de insolitis velivolis, non solum in aere terrestre, sed etiam in Luna et in sideris Terrae proximis systemati Soli pertinentibus, has res inter alias invenimus:

-die duodecim augusti in A.D. 1883 Bonilla, astronomus speculae Zacatecasi Mexici, dum telescopio solis photographias reprehendit, hora amplius magnas copias velivolorum discoidalium transire ante solem per transversum videt ac facultatem unum photographare habet, quod, dimissa classe, brevi tempore consistit; idem evenit Pueblae atque Mexici Urbis; e computationibus ab astronomis confectis discos proximi Terrae esse positum est.

-die septemdecim iunii in A.D. 1773 Gallae et Sagae, astronomi utrique, a diversibus Europae locis, globum quendam a sidere Marte proficisci et celerrime volitare et in altis aeris strueribus dirumpi viserunt.

-die viginti quattuor aprilis in A.D. 1874 Schafarichus astronomus velivolum perluminescere, quod a luna proficiscebatur et celeriter in immensitate abire, vidit; astronomus siderum Plutonem inveniens, videlicet Toumbeauxus, ante aliquot annos fortuna utatur in videndo (et publice id declaravit) vespero aestivo, dum in horto cum uxore ac socru refrigescitur, magnam navem sideralem cum fenestellis lucem cerulea manantibus.

Ut ad finem adducam hanc sequentiam retrogradam, nihil aliud restat nisi Libros Divinos inspicere. Ubi orbis terrarum populorum Libros Divinos examinaverimus et auxilio mentis utati erimus, inveniemus "Plaustra Caelestia" Indiae Librorum, Sinae Americaeque; "Anguem Plumatum" Popoli Vuhi, "Bibliam" Indicorum Quicheium Mayarum generis, "Avem Igneum" Indicorum Hoporum, "Sphaeras Perlucas" et "Caeli Margaritas" Kaniuri et Taniuri librorum (videlicet libri sacri lamaismi tibetani); "Nubes", "Turbos", "Plaustra Ignea" Vet. et Novi Testamenti idem esse pro "Vimanis" Indicorum Asiaticorum et "Veiculis potentibus Deorum" Homeri, "Globis" et "Clipeis Caeli" Ciceronis, Ossequentis, Plinii Senis, Senecae, Valerii Maximi et Xenophontis, pro "Sphaeris" et "Tubis" Lycostenis, deinde pro "Discis" et "Tabaci Stilis" nostrae aetatis; quamquam hoc differt, quod conspectus mystice dicti sunt atque ex cognitione singulis aetatis.

Aenrichus Danikeni in suo libro qui "Memoriae Futurorum" vocatur, putat Ezechielem in flumine Kebare Plaustrum Dei non vidisse, sed navem sideralem quae a Propheta e cognitione suae aetatis descripta est, cum agnosceret volatus siderales.

Cum Machinator Entis Spatialis Americani Ioseph F. Blumrichus librum illum lexit, in confirmatione offendit et rem indigne tulit sub specie artis religionisque quoque. Quare scientia sua, confutare scriptoris consilium ex dictis prophetae deliberavit. Attamen igitur, mirabile dictu atque visu, inventionibus studiisque suis confectis, coactus est ad probandum Danikenum recte dixisse, quia, ex dictis Ezechielis ad navis sideralis aedificationem pervenit, cui volitare facultas erat. Blumrichus Machinator de re librum scripsit, qui "Et Caelum se aperuit" vocatur. In hoc modo ad finem librum suum adducit: "Puto raro cladem totam, ut meam, stupore affecisse et uno tempore rependisse inventorem multis gaudiis".

Quotidie, post Georgium Adamskum et hunc librum qui "Angeli in siderali bus navibus" vocatur; ita resumere duo rationes possumus: Ezechielem atque prophetas vere vidisse Discos et Naves Siderales et fuisse Plaustra Dei asserere possumus. Quare nulla ratio alteram negat, sed maxime utrarumque instruit, ubi colligantur, synthesin sub specie relioginis et scientiae, vicissim scientiae et religionis.

Enim, ut docuit G. Adamskus et iterum hic liber, nulla esse creata quae religioni non pertineat clarum est! Quoniam omnes res Deo Infinito gratia vibrant; nihil rerum in cosmo a Deo positum et homini donatum ignotum seu obscurum homini manere poterit.

Ergo manifestum est nullam rem dissacranda esse a sermonibus nostris, sed explanare "cursum aereum sideralem" semper operavisse, quotidie operare in sidere nostro transcendente causa ac consilio, in animo habemus.

In hoc tempore enim testimonia Ezechielis, prophetarum contactorumque legere possumus atque cosmicam et ultramundanam quaestionem visitato rum de caelo comprehendere possumus.

Ceterum hic est rationis habitus spiritualis, Universum non esse ictum fortuitum inter atomos bene credere possumus, ut aliqui dicere solent, sed effectum esse Magni Consilii a Deo eventum et creationem ipsam a Legis Aeternis armoniosisque dirigi.

De alienae species alicuius probabilitate domenicanus Monsambreis, inclitus theologus, ita dixit: "Quidni astra a specibus minoribus quam Angelis, sed maioribus quam nobis frequentata esse

deberent? Inter vitam perceptionis animi spirituum integrorum et nostram incompositam, videlicet rationalem et otiosam, certe spatium ulterioribus existentis conceditur; forsitan cogitare liceat Divinum Pastorem in immensitate 99 oviculas dimisisse ut in Terra centesimam amissam inveniret?”.

Terra igitur nihil aliud quam sedes una inter plurimos Domos Patris: de sidereo ad experimentandum apto, de mundo probationis curationisque agitur quo Humana species, arbitrio suo atque temeritate sua, iter doloris percurret ut in spiritu exulta sit gradusque evolutionis creverit, quamquam graviter.

Ultimo, si probaverimus alienas Intellegentias (seu “vitas” ut dicit Monsambreis), Coscientia et Scientia munitas magis quam humanam speciem, Leges universales Amoris Fraternitatisque oboedientes et alios Domos Patris incolantes; recepisse mandatum sive libenter delegisse hominem sequi in sua evolutione ut consilium detur et moneatur, pro casibus, tamquam sponsores Legum Aeternarum pro Creatione; ecce! (Si hoc probaverimus) ratio explanatur qua Intellegentiae cum Velivolis suis apparuerunt et viris communibus (maxime obstupefactis) et Prophetis qui, cum exculi spiritu essent, apti fuerunt ad mysticam et cosmicam disciplinam accipiendum.

Ab hac re descendit Fratres Siderales esse in libris antiquorum historicorum (qui de conspectibus sic et simpliciter scripserunt) et uno tempore in Libris Divinis universi populi Terrae, cum ammonitionibus ad Humanitatem expoliandum aptis; illustratur quoque qua re visitatores unquam Terram invaserunt neque ceperunt; deinde ratio qua aerem celebrant Terrae pro casibus praecipuis et maxime cum Humanitas finem gradus evolutionis facit, bene explanatur.

Signum quod “finem temporum” adventuram designat, dat homo ipse grave errore, scisso atomo, pro domo sua in servitutem redigendi eiusdem energiam ad dedendum. Id male uti libero arbitrio significat; cum evenit invicta, sed iusta, causae effectusque lex serius ocus, suscipit hominis arrogantes postulationes reducere : id facit cum redito effectus a causis malis confectis in se ipsum.

Atomi spectrum humanum spiritum atque sapientiam suam tantum compressit, ut se in se ipsum et in omnes species viventes Terrae immittaretur ad delendum; eodem modo odium ac destructionem in Universum concipit, sua inclinatione inter mentem et animum: mens enim scientiae et technologiae spatiali praestat ubi autem animum spiritu et morale caret. Certe haec res explanat quia ab A.D. 1945 cum bumba atomica dirupit, cursus aeris caelestis maior redditus est saepissime Terram visitans et descendens, aliquando incolas orbis terrarum contingens.

De discis extraterrestribus his rebus dictis, tametsi non postulaveramus ut satis tractavissemus neve quaestionem plene exposuissemus, argumentum libri qui “Angeli in Sideralibus Navibus” vocatur, lecturum ac perpensurum esse magno cum studio, putandum est.

Tamen, lector diligens, identitate Ramus vera cognita, quaereret se ipsum num extraterrestres solum pro credentibus Veti Novique Testamenti operaverint. Ad interrogata a cursu aeris coeleste responsum est die 4 novembri A.D. 1954 cum centum disci, a quattuor coeli partibus invenientes Romae, classe composita triangolare, super Vaticanum, domum Cristianitatis, magnam constituerunt Crucem Graecam signum Universae Fraternitatis.

Hoc libro lecto, perutilius iterum legere Domini Gloriam erit, ipsa quae Ezechieli apparuit, postea rubos ardescentes ex quibus Dominus Moses locutus est antequam in capite populi sui columnas discorum navumque anteposuisset, sed etiam plurima testimonia biblica legenda sunt: tum maxime lector comprehendet id quod Georgium Debutuntum Tinamque cum amicos et contactores origine ac religione dissimiles experimentavisse, ad magnum purgationis salutisque consilium humanitatis cunctae reducitur, ab hoc cursu aeris ductum per orbem terrarum amplissime.

Nec obstupefaciar quidem “contactores”, exceptis aliquis, non inter doctos neque inter scientiae peritos delectos esse; enim extraterrestres, ut Iesus Qui se circumfundere piscatorum humilium amavit, nuntios suos humilibus mittunt, magno spiritu ac aperta mente munitis.

Cum magno animo et auxilio coeli quod narrat liber vivere possumus, sine vulnere, quamquam plurimi difficillima ad credendam putare possint. Id bene sciebat Ramus si Giorgio dixit: -“Nunc tam trepidatio regnat in Terra ut pauci intelligere prophetias effecturas datas animis ad diffundendas fideliter aptis possint. Derisi sunt et non comprehensi, postea vexati et interfecti. Atqui verba sua omni tempore facta sunt. Tantus doloris, magnus doloris fratribus terrestribus temperebatur, ubi superbiam suam et vim repudiaverint”.

Acerbitate plena fuit Gerorgii Adamski vita: Georgius Debutuntus quoque id sciet sed ipso modo nuntium acceptum divulgat cum amore fideque sua. Lector est facere spirituum suum aptum ad accipiendum nuntium, ut in animo suo se expandeat LUX.

Fatimarum, inter plurimos adventui Virginis praesentes, lux sive globus lucescens quidem inspectus est de coelo descendens ad locum quo Lucia cum Praesentiam locuta est. Attamen non credentes qui interfuerunt prodigium solis praedictum visuri, idem testati sunt. Certe credo Globum ipsum atque phoenomenum a Georgio Tinaque cum amicos experimentatum aequale esse quo Georgio Adamsko occurrit itaque plurimis et Prophetis sub specibus differentibus. Testimonium maius fuit Ezechiel de disco et nave.

Luca Evangelista verba Magistri Divini referens, scribit:-“Cum primum nubem ab occidente se levare videtis, cito dicitis: pluit et certe eveniet. Et cum atabulus flat cito dicitis: incalescet et calidum factum est. Simulatores! Formam Terrae et Coeli iudicare scitis, quid tempus istud iudicare nolitis? Quidni per vos solos iusta iudicatis?”. Monitum Iesus a Georgio Adamsko et ab Angelis in sideralibus navibus reiteratur more actuale sed secundum Euangelis, ipsi qui abhinc duo milia annos ante praenuntiaverunt:

“Terribilia eventura sunt et magna de coelo signa”. Tamen vero terribilia e superbia oriuntur, ex humana stultitia, dum igitur signa coelestia Amori Fraternitatieque pertinent, a Fratribus Coelestibus pro salute hominum aedificata.

Caput I - Ens cum alas lucis factas

In illo tempore postmeridiano domi meae eram.

Cum fortuito caput erexi lucem quandam magis magisque augescentem usque ad maxime nitescere in conclave prospexi. A dimidio fulgore illo forma iuvenilis pulcherrima orta est (quare obstupescui) dum vix consursit sublime.

Pedibus incedebat nudis tunicamque induebat collucentem denique refulgentes habebat alas.

Cum enim in illam figuram oculos coniciebam eius faciei suavitas et maiestas mentem a meo corpore sevocarunt.

Visio late mansit sed ut venit ita evanuit.

Procedente tempore illius formae venustas in animo meo insedit immortalis neque dulcorem ea luce ortum obliviscor: silente ubilibet species illa comes me ipsum fuisse videbatur.

Prima confecta aetate, unquam visiones vera fuisse, sed ex inventione promanatas ardente putavissem, autem praesente tempore iuvenem in conspectu meo venisse dum maxime relaxabar iterum cogitavi; tanta fuit serenitas eventus comes ut omnia confecissem particularia visus.

Tamen non intellexi sed quando de aliis illius entis recogitavi, mirabiliter mihi fortasse angelos veros fuisse repetivi.

Uno vespere ante Pascham, in domo mea remigrato recente, in usitata intendebar, cum rediit visio eodem loco modoque primi temporis; tantum ubivis fundebat ut me ipsum ingredi in profundis videbatur: entis eiusdem lucor me suaviter vertit eodem tempore ne recessisset orabam.

Quia in visione mersi, nec moveri nec de aliqua re cogitare potui.

Animum cepi atque ut fuisset petivi, ridente vultu ac suadenter: «Raphael ego sum» dixit.

Sed attamen ulteriora scire cupivi, is: «in Libris Divinis-dixit-librum Thobiae invenies qui de me ipso agit. Me revises».

In meo conspectu permansit oculis suis lucentibus, post desiit, lucor quoque pede presso.

Inter alios mihi erant Libri Divini quos aperui forte pagina historiae Thobiae oculis meis occurrit: res me invasit ut manus invisibilis in historiam cito inveniendam laboravisset.

Lectio incepta, Raphaellem “medicinam” sive “sanationem Dei” significare perspexi.

Temporibus illis Archangelus de coelo in Terram descendit humana specie inductum Thobiam iuvenem in orbis terrarum; enim ad eius nuptam duxit et eam atque patrem Thobias sanavit, sed rebus confectis, dum remuneraturus fuisset, qui vere fuisse Angelus dixit, deinde ascendit et evanuit.

Omnia in animo meo conservavi, atque revisurum esse Raphaellem speravi, ex sua promissione.

Caput II - Locus delectus occursus

In talamo meridiabam atque quasi dormiens cum nitida visio mihi apparuit: silvam videbam aliquam arbustam, et dumos et herbam quam limen divisit.

In animo meo pax influxit profunda dum intelligere visionis significationem manui tum demum vocem Raphaelis audivi dicentem: «Mira locum! Illum recognosces quoniam, ut inter nos occurreremus locus ille delectus est».

Omnia cum tranquillitas mihi superfuerit suavis, evanuerunt, sed naturam occursus indagare cupivi ex promissione. Visionem reitam esse ut illic monstrata sit in silva potius quam intra domesticas parietes, putavi.

Hoc responsum aliquid quamquam adumbratim videbatur, enim quod mihi dixit Raphael memoravi: «Me revises» quare aequo animo oppertus (sum); sed nocte vigesima tertia Aprilis A. D. 1980 mihi rettulit Angelus: «Perendie primo meridie machinam tuam resumito! Ut Finalis Liguris pervenias, illic quid facere scies. Vale».

Moris ruptis, iter praestituto die ingredior et multi rivam percurrere advenae ut ferias finis haebdomadis mari degerent; Finalis perveni sine ulla quaestione vox Raphaelis sedulo iunxit ut mihi iter monstraverit: «Calicem pete - dixit - paucum post tempus ad montem pervenie etsi alia utilia ut occursus consequiar tibi dicam».

Dum enim flexus viae machina percurrere si in progredi voluntas mea sive superior impuleret non cernebam, aut si maior cupiditas quam timor laetitiaeque occursus quem animus subliminem praecipiebat, amplecteretur.

Facile arcanum! enim quia illic consecutus essem non intellexi: telepathiae gratia a dextra deflexeram nunc circumiacens vallem aliam procedebam, quae varie et discedebat et contrahebatur sub sole vespertino; sed attamen prosecutus (sum) quamdiu mihi dicitur machinam deserere pedibusque incedere.

Consistita machina, quam in parva area silicatae viae posui, qui latus scandebat in limitem proficiscor cum allatis nuntiis ex dubio aliquo, consequerim.

Dum scando clivum sed anhelus, forsitan in labore insolitus, sive arcanii motione contacturi eventus; cor maxime palpitare quare consisto, dum repente venit vox Raphaelis: «Timere desine! – dixit - Suspira! Quiesce! Inde proficisce! Valet!»

Statim oboedio et vigor a suave tepore ortus, corpus pervadit.

Iterum ascendo ante stabat sol a tergo luna: mihi cum aliquis esse videtur ut ad occasura affuissent; deambulo aliquando coelum miro magna cum motione.

In aperto nunc proventus trames, etiam sinistra vallem videbam, dextra mons erigebatur; locus visionis monstratus recognovi et dum in illum oculos converti, iam aspectum esse intellexi sic ut verum: animi motio increbuit.

Sed: «Suspira et ingredere» Raphael (dixit); facta re, calor iterum corroborans corpus superfundit, lenis ventus corpus quassit belle ac tantum sereno reditus sum ut laetitia apparuit magna in animo meo.

Suaviter vento lene aliquae quassabantur foliae eo ut natura ipsa adventum expectaret, cum mihi pervenit angeli vox: «Latu solis - dixit - advenimus et proximi».

Vocem perclare audivi instar coeli; cum respexi, in vallem vaporationem aliquam celeriter descendente ac ad me veniente, conspexi susurrantem.

Timebam attamen! Sed pariter oculos in rem arcanam conversi quae lente appropinquavit usque adeo super caput meo consisteret, quare bene illam notavi, magna patina videbatur peltrata, lucibus circumplecta versicoloribus et inferiore parte sphaeris magnis munita: persona mea supra tracta esse

videbatur dum quicumque cessavit timor, sed res arcana iterum per sublime volavit, ultimo in cacumem arborum consistit.

Quia bene perspexi misterii rem, illam superiore parte monstravisse culmen quoddam notavi, quod in capite perlucebat perclaræ lucis gratia discum circumducens. Culmen fenestras perfecta rotunditate habebat ex quibus lux superiore luce radiante similis perfugabat, quæ auxit lux ac potius quam præstringere oculos voluptatis sensum attulit maxime; eo ut pro luce ipsa sol exalbesceret: in lucem illam oculos perfigebam captus dum lætitia in animo introiebat inusitata: ex qua re beatitudinem cepi.

Raphaelis vox a re arcana dicens evenit: «Non uno tempore in homines orbis terrarum incidimus eodem modo; semper humanæ speciei e nostra machina siderale in hoc modo diximus, ex disciis navibusque; in Libris Divinis Dominum hominibus dixisse e nube legitur: idem tibi primum contangit nunc idemque temporibus illis avi vestri experti erant».

Stupor auget. Ante multas gentes terræ meam experientiam vixisse intellexi cum autem vox angeli iterum: «Multis domis Patris evenimus - dixit - mundi nostri collegio Amoris Universalis sunt; inter nos concordia cognitionisque gradus quidam vobis ignoti regnant; semper e siderali spatio evenimus auxilium salutemque adductum».

Lux disci locum illum convertit sed etiam quas dixit Angelus ille res: in me ipso liberationis et magnitudinis sensus perfundit sicut numquam, a mente limites angusti removentur.

«Occursus quaesivimus - iterum vox - magna est lætitia nostra! Semper verum puta nostrum amorem pro te ipsum atque fratres Terræ: iterum veniemus, sed nunc salutem tibi in nomine Patris universalis dicimus».

Aliorum nomine qui stabant in disco dixisse intellexi, sed ab eo alia flagitavissem quamquam incommodum, quare mihi nescivisse verba apta dixi; «Paulo post iterum nos revises - dicit Raphael - sed non solus ut in nos incurras. Vale».

Quæ involvit discum lux, repente colorem admittit et ab albescente viola exstremo lutea devenit, fulgurat repentino: temporis momento nitide disci interiorem vidi ut perlucet.

Angelus stabat sub culmine illo brachiis apertis ad me conversis, vestimenta sumebat talaria personis ignotis circumfusus.

Res suspensa magna fuit lux sonitus soniorem manavit, velocissime evanuit in luna; in arboribus nubis vaporosa permansit. Inde evanuit.

Caput III - Primus occursus

Illic stabat Raphael ad quinquaginta metra ubi stabam qui incertae aetatis ac procerae staturae, cum enim metrum et nonaginta mensuret, et eius visus aequalis quo domi meae apparuit erat; aequaliter in figura quoque, aequale luminescebat pulchritudine, dum intra oleas stabat subridens.

Ab eo trahiebar laetitiaque pervadebar in omnibus personae partibus usque ad commovi, ubi me persalutavit; ergo felicem esse cum eum (esse) dixi, tametsi multa dixissem sed fortior fuit motio.

Ad quiescendum hortabat ille et suo tempore ac modo quod mihi interest, explicaturos esse dixit tum demum tantam animavisse alienes pro Terra curam intellexi; attamen quid illi faciant nescio sed quid bene (faciant) pro terrestribus scio; gratiam rettuli cum commotione confundentem, quam tempore primi occursus disco volante cognovi.

«Tibi monstravi sub specie lucis, - se ipsum gesticulo indicante dixit - nunc tibi sub specie cosmica: naturas istas cognosceres; iam Libros Divinos scripsisse meam confectam in Terram missionem tibi dixi sed multi narrationem fabulosam fuisse putant quamquam illam veram putares.

Multa Librorum Divinorum facta symbolica putantur etiam abstracta: reapse occurrunt quandoque alia occurrent! Si Terrae incolae mentem animumque aperuissent multam cognoscentia haberent eodem modo occultorum scirent. Tempus venit cum tota Terra in aetate nova ingredieretur sicut numquam in saecula saeculorum».

Entitatem illam in simplicitate ac natura sua magnitudinem interiorem occuluisse percipiebam, praeterea Cognitionem infinitam, sed uno tempore de terrestrium insolentia ac iactantia recogitabam me annuato: quo usque tandem consequi speciem illam benevolentiae ac humilitatis oportet?

Raphael quidem cum oculos reverserit in valle: «Pulcherrima! - dixit - mundus vobis, pulchrior quibus cosmi! Atqui cupiditate et insolentia vestra in summo discrimine (est) quia sunt qui humanitatem ad invisitatum ruinam trahunt; multo tempore in humanam speciem adiuvandum laboramus atque in malum impediendum quod paraturi; bene vobis actisque iuvamus sed liberam evolutionem respicientes: in nobis neque violentia neque oppressio aliqua».

Gravis suorum verborum varietas, sed sine ulla oppressione: contrarie magno cum dolore magno amoris conserto. Et quamquam impar dialogo de magno argumento (essem) animum collexi: «Hoc – quaesivi - nos adiuvaturos esse demonstrat ubi in Terra magnae occurrant calamitates». «Fratres et filii toti unici Patris Universalis! Pro omnes gentes absolutus noster Amor! Quoque pro malorum adephos dolorem ac mortem ferentes cum iussa Creatoris detractant universalia: intelligere “libertatem” percurrere infinita Amoris itinera significare nolunt; quia profecto Vita in hac via ducetur; ergo malum magnum Patris perboni abutere, ita eiusdem iustitia concitatur, quam cum divina esset, adoremus».

Nunc sub specie gravitatis angeli vultus (est) cogitabundus sed magnitudine integrus, deinde disserenascit angelus: «Edoctos in multis rebus facere volumus, nostra gratia in omnibus Universi partibus Amorem fortiolem esse quam omnes res intelligeretis: talis Patris Dei magnanimitas! Homines pericula violationis divinarum legum amore suo ortarum et conturbationis principiorum cosmum regentium, qua ubicumque dirigunt vitam, comprehendunt; contrarie pro erroribus suis vim sanatricem doloris probabunt!».

Ita meste dixit. Deinde: «Nunc vade! Pluviam, quae descendet, vite, ut potes!»

Tempus iam nubibus grave aggravari, atque montes Appennini Tusci-Emiliani se occultari caligine (quam pluvia ubicumque diffundebat) intellego: denique incipit pluvia brevi tempore in loco tantum imber se deicit, ut aliquam rem vidissem; etsi ad sacellum proximum quoddam cucurrissem: inceptum irritum fuit; mea tunica manicata pellis tota maduit idem capilli; calcei et crumina ab humero dextro sub sinistrum descendens et braciae subite fracescunt: enim effusa descendebat

pluvia et eo in angustiis sum ut cogitaverim refugium quoddam sive aliquem indumenta porrigentem quaerere ut vestem mutaverim.

Nunc debilitor et certo me ipso, cum hinc a fiducia Raphaelae reddenda (illic expectaturus sub pluvia) hac ab effugio incommodae valetudinis discreparem; tamen frigebam quia fracidus, spe deturbatus mentis cogitatione advenam oravi ut pro me aliquid confecisset, ubi potuisset.

De coelo venit vox responsum: «Homine sine fide! - dixit corripens - propediem nubes vanescent a sole calefaceris».

Mirabiliter verbis illis imminuit pluvia: paulatim arbores collesque vidi; pauco post tempore apparuit sol inter nubes eiusdem radios percolantes, coelus clarescit rapide.

Miratus sum naturam illam me curavisse postquam pertentarem; attamen quidem frigebam: quo modo sub occasum solis detergerer?

Iterum Raphaelem ut incommodam valetudinem vitaret oravi, deinde tacui exspectans; ad breve lucem aliquam parte solis venire vidi quae dum appropinquat, disco cum cupolam formatur: super planam se librat et rapide admovet usque ad in capito meo consisteretur quasi decem metros.

Ipsa dixit: «Terrae alii fratres tibi venturis occursibus coniungent mecum alii fratres cum breve tempore inter nos occurremus. Vale».

Discus supervolitavit deinde ex obliquo se inflexit: tractum mirabilem inscribitur in coelo. Et vanescit.

Interea, cum me ipsum conspiciam, arefeci, sicut ulla gutta pluviae me tetegisset. Bene habeo!

Repente in excelso coeli trinam manus discorum volantium apparuit, ovalium ex scaenographia: tergo montium vanescunt.

Hoc occidit in die vigesimo septimo, post duo dies meo itinere ad Finalem.

Caput IV - Congressionum vallis

Quasi congruenter naturae mihi desponsa Tina omnes congressionis partes describet minute; enim clare dicit, dum esset cum amicis ad postmeridiem dominicae degendum; e vestigio nitidam factorum illorum visionem patefactam esse atque vocem quendam de illa re explicavisse et nuntiavisse futuro tempore congressionibus comitem mihi se adiuncturam esse. Sed astantibus praesentibus, nonnulli nulla animadvertere.

Profunda pax animum suum perfundebat et bene habebat; mihi descripsit locum, verum exspectationis momenta et occursum et meum tempestate incommodum: nihil omittitur!

Obstupefactabar: celeritatem casuum ita eventuram esse miror est. attamen laetus Tinam eventurorum testem esse.

De alieno docui Tinam; vidisse domi magna cum luce eo narravi ut Tina ipsa historiam Tobiae lexisset; aliqui amicorum ad experientiam nostram accesserunt sed nocte secretum ut quaesivit Raphael, aliis aperuisse pavi et in lecto convolvi dum eo tempore forsitan molestiam paravisse magnam atque unquam Raphaellem mihi monstravisse inter me ipsum dicebam: in aegrimonia iacebam cum Arcangeli vox venit.

«Nihil casu! - suaviter dixit - noli cruciari! Quod evenit est ut evenisset: enim quidem proximae congressione cum Tinam amicosque venies, quod facturum, faces».

Timores in felicitate evertuntur et magna in consolatione! telephono Tinam media nocte appellavi. Mane somno vincor.

Post meridiem primi diei Maii ad Finalem autovia iter fecimus, sed usque ad Calicem Ligurem dirigimur unde montem iterum ascendimus.

Paulo post Raphael quattuor amicos adiungentes in remoto loco kilometris aliquis ab illo congressionis exspectavisse detulit, quare iis stationis locum indicavi et cum Tinam progressus sum; ubi discum primo tempore vidi ultimo pervenimus: Raphael ad pergendum hortatur et limen angustum praecipiteque instruit.

Mea machina in limen ascendendo defatigatur, cum via aggeris esset et lapidosa, succutit. Presso gradu incedere necesse est.

Aliquando Raphael aliquid dicit sed voces ulteriorum fratrum cum eo audimus; «Vallis congressionum est locus iste - clamat Tina indicibile cum laetitia - ubicumque eos sentire mihi videtur»: neque timebat in dicendo, vel potius sollicita erat quidnam eos incidisset.

Ipsa ratione quam gessit mecum Raphael primo tempore, in exspectando ut Tina costantiam servavisset hortatus sum; denique in prato machinae impervio venimus ubi motorem restinxi.

Tum maxime diem perflatum esse animadverti et sub murino coelo, sed attamen spatium ad cogitandum non sumpsit: a tergo passus audivimus.

Convolvi igitur, tres homines vidi prospicientes. Tinam moveri timebam. Contrario Tina de machina descendet, denique ad eos vadit ut veteri fuissent amici.

In eam persequendo coram Raphaellem inveni tunicam longam induentem argenteam.

Laete me salutavit, Tinam quoque; idem alteri salutant qui aequalem quam Raphael tenebant tunicam, sed adhaerentiorum pullioremque. Alti sunt! pulchri eorum visus virtutem declarantes magnam atque spiritualitatem.

Se proferunt et nomen suum commenticium esse et ab fratre terrestre qui Georgius Adamski nominatur datum esse dicunt, ubi illo tempore occidisset.

«Ego sum Orthon» dixit altior.

«Ego Firkon» alter.

Deinde Raphael scite me amplectatur et exinde me ducit ad rupem quendam. Herba sedit mecum: fratres siderales cum proximam Tinam multa dicendum; capillos fratrum vento concussos et Tinam

crines solventem et eiusdem vestem videbam; coelum a magnis nubibus percurritur tametsi Raphael ab illo vento non movetur.

«Mihi quoque - dixit Raphael - nomen commenticium datum est quia ego sum Ramus sed nunc tempus est ego esse cognoscendi; fratres Terrae id quod iam diu Patrem nobis dedisse scire debent, ut confecta esset in sideri eorum salus».

A simplicitate et hominis magnitudine attrahor; omnis gestus perfectum concludit libramentum, omnia in eo sapientiam et cognitionem produnt, cum sua comitas naturalis esset.

«Fratres deorsum consistentes - dixit Raphael-Ramus - signa aliqua, ad socia nostrae congressionis facendi apta, habebunt».

Italicam linguam perfecte dicebat sine ullo dialecti sermone: dicere ut communicaret non necessitabat, sed attamen quod fecisse, quoniam eo adesse sentirem, admodum placebam.

«Omnes Terrae gentes bonae voluntatis nuntius tanget -dixit -. Id a vobis magna mercede pendetur: pauci vobis credent, vos amabunt et intelligent, auxilium vobis porrigemur. De munere Amoris salutisque agitur!»

Quamquam de sinceritate et bonitate verborum suorum non dubitarem; attamen quidem dictorum significatio mihi effugebat; rectum esse de Amore et salute dicere atque omnia postulata pro omium bona persequi intelligebam.

Ipse dixit: «Hic appellavimus peregre (cum urbs inquinetur) ut nos numeraturos esse magis magisque magnam hominum Terrae copiam, vobis dicamus. Aliqui nos velocissime volitare in coelis vestris vident, alii luces, alii signa percipiunt, alii somnia visionesque habent; aliis sicut vobis apparemus. Testes sunt qui verba personis nescientibus referunt.

«Res cunctatione non recipit! Si homines errores suos non coprehendent mox magna pericula (quae a Libris Divinis praesensa sunt) procumbent (de hac re multi sciunt) sed tamen plurimi in hoc non credunt, cum scripta fabulam esse putent».

Simul cogitans tacuit ut paulo post dixisset: «Quotidie ventus saevit, mox venti fortiores a quattuor angulis Terrae consurgent et omnes nubes deverrent; quae nunc regnat in Terram confusio, perpauca intelligere plene praedictiones cunctas (hominibus aptis ad illas mittendum datas) evasuras esse concessum est, deridentur et non comprehenduntur, vexantur et occiduntur quoque, at omni tempore verba sua evasa sunt».

«Tantus doloris - suspirio adiungit - multus doloris fratribus Terrae, ubi superbiam et usus violentiae deponant parceretur! Ubi mali usus, ut malum pugnetur deponetur, tum maxime humanum iter breve erit et bonum proximum!»

In saevendo insistit ventus quandoquidem spiritum intercludit; arbores concutit et herbam verrit pratorum.

Naturam verbis Raphaelis de turbolento nostri sideri futuro consociavisse mihi videtur, in oculos meos miravit et dixit: «Nisi vobis simplicitatem et bonitatem parabit, nisi superbiam et voluntatem opprimendi debellabuntur, cognitionem ad augendum aptam non recipiatis; omnes se patefacere veritate istae necesse est, quamquam multi de hac re ridant, superbia et arrogantia. Ita eorum redentio non factura».

Fratre ab spatio de possibilitate nuntium accipiendi in Terram incredulitatem meam exprimo; sed: «Hoc - ab responso non desistit Raphael - multo tempore evenit per gentes sideri Terrae, sed veritatem voce magna dicere necesse est! ut exspectantes et eam accipiendi appetentes, hoc conficiant; impiis sunt aliae missiones a Patre commissae et aliae evenient graviores ne aliquid sub malis obeat. Inter nos multo tempore multi in Terram descendunt, aliquando in terreno corpore oriuntur ut officia ad mala debellandum apta, tametsi difficilia, exerceant: semper in primis se ipsos servare necesse. Tum maxime confici operam potest qua in Terra orti sumus»

Auditis obstupesco! «Ergo - quaero - in Terra de spatio siderali evenimus bonitatem perceptum sive percepturos adiutum; sicut in fossa: in primis animum intendere ad occisionis periculum vitandum necesse, postea proicere ad commilitones nostros adiuvandum, ut in tutum recipiantur, conceditur». «Verum –dixit Raphael – sed arma huius belli sunt Amor et cognitio, bonitas et patientia, ultroque salutis consilium Patris per Divinos Libros praedictum, confici credendum est! quamvis humana incredulitas augescat. Deus exercituum Dominus nominatur. Libri Divini de proelio Celestis Exercitus Domini Dei versus vires malorum dicunt: igitur Exercitus Domini Dei militias suas tenet in spatio, triumpho beni in Terram laborantes; exercitus quidam, in “bello” Amoris salutisque a malis occupatus.

In hoc tempore magis magisque descendi in Terram augescunt ad istam missionem efficiendum. Multi sumus».

«Et isti esse tales sciunt?» quaero.

«Multi nesciunt - respondit - quia origo eorum ut in oblivione iaceat, deleta est, ne dura condicio in Terram eorum peregrinationem excruciat, sed cum omnes fratrum Universale Amore pertineat, praestituto tempore, qui sint scient et laborem suum valutabunt et auxilium nostrum continuum».

Quaero: «De hoc quoque dicunt Libri Divini?» «Certe – respondit - narrat Genesis liber filios Dei ortos esse in Terram ad antiquam societatem sanandum (quae iam a malis corrupta) et uxorem duxisse hominum filias ex pulchritudine: de magno purificationis labore agebatur ut bonum malo praestaret».

Iste mirabilis homo res non plene intellectas mihi dicebat; tamen igitur intimum in meum pectus inspexisse sciebam.

Iam certus eiusdem comprehensionis et bonitatis.

Diu mecum de verbis suis et explicationibus alieni reputavi.

«Tecum ipse quaeris - dixit - quin totius humani generis oculos vitemus, ne veritas orbe terrarum pertineat, et simul humanum genus vigilet. De aeterna quaestione agitur! ex quo sidus redemptionis factum est Terra!

Nunc vobis ego dicam id quod iam multo tempore dictum est.

«Quoad terreni fratres simplicitate et Amore Patris astringant animum, id fieri non potest: pro vobis operamus, quatenus veritates effugentes humano iudicio (cum ab opprimente errore obscuretur) cognoscimus.

Operare scimus, exspectare quoque.

«Aliis aetatibus, ubi res actuales non aequavissent, monstravimus et duximus, sine liberi arbitrii oppressionem quod Pater Deus concessit filibus suis dum voluntas humana mala efficiendi, tantum fecit, ut graviora committeretis, cognitione accepta.

«Maturioribus universi totius fratribus libertatem nescentium (cum iter perlongum confecturum habent) contaminare non conceditur; multum mali in terrestres insiti antequam sua nefasta experientavissent, non debellari poterit rigiditate cordis. Non quod bonum virtutem redimendi non habeat, enim igitur bonum esset via brevior et a Patre benedicta».

Surgit Raphael; ego quoque.

«Tempus est ut digrediamur» dixit.

Tina et fratres spatii sermonem cum eam conferentes adeunt.

«Omnibus argumentis - iterum Raphael - ut bonum aeternae in Terram regnet laboramus: hoc nostras electiones ex legibus Patris Dei poscit; aliquando leges illae a vobis non intelleguntur non quod non poteritis, sed quod convenientiam humanae speciei sequemini cum Universali Amori obsisteretis.

«Paucitate cognitionis vestrae, ubi inquiretis in nobis, erretis: qua re ne inquiretis in aliquo dictum scriptumque est; immo vero in Deo et in Patre, in nobis et in vobis inquiretis: ex vestra superbia.

«Cum igitur veram cognitionem consecuti eritis, tum maxime inquisivisse error eminuerit; est in Amore vera cognitio! Minus habet Amorem siderus Terra quam aer ab incolis suis inspiratus».

Ventus non desinet omnia perturbando; condicionem rerum graviolem fuisse qua ignorantiam meam cognovisse cogitabam, quandoquidem fratres illi amandi bonique tantum sollicitudine statu sideris nostri afficerentur. Salute data redditaque cum amore, iterum ac propediem inter nos occursuros esse asseruit Raphael.

Contacto disco, (qui in viridia celatur); a temptatione eos sequendi movebar sed Raphael se versavit atque conticens dixit: «Non nunc ipsum! Tempus venit cum navem nostram conscesissetis».

Consisto: paulo post ut accedam effeci sed vis aliqua me avertit retro, qua re desino.

Tua manu salutabat et fratres salutem reddiderunt, capite verso.

Post super viridiam se levare vidimus discum velocissime, ad nubes ascendit. Evanuit.

Ubi in valle descendemus, hinc amici exspectantes nobis vidisse discum notaverunt, ultroque partem colloquii audivisse cum fratres retulerunt telepathica perceptione.

Redibimus magna cum motione, vesper in cauponula Finalborghi conclusit, de congressione dicendo.

Nunc demum Genuae redimus.

Caput V - Homo coelestis

Multa de nocte et de die nobiscum iterum sermonem tenet Raphael.

Modum nostrum communicandi “contactum cosmicum” nomatum esse et contacto ipso cum eum communicare potuisse, quotienscumque hanc rem voluissemus, dicitur.

Docuit normas aliquas prudentiae: ubi cosmice communicavissemus, in primis oravisse Archangelum Michaellem, ut praesidisset, suasit.

«Appellate Michaellem- hortatur- igitur nihil timete!» Hoc fecimus.

Nocte quaddam, antequam dormivissem, Raphael mihi: «Ad serenitatem - dixit - nunc para! Quoniam amici adventuri».

Tacui et consistiti, dum verba sua effondi; donis concessis cogitavi: contactus cum fratribus.

Omnem fratrem Terrae loqui posse spiritu suo fratribus sideralibus sciebam: mihi neminem solum esse in spatio atque fratres umquam deseruisse fratres in turbationis nostri sideri doctum est.

Fratres custodiunt et vigilant; adiuvandos et ducendos adiuvant: interdum manifeste laborant, iterum actiones significant, iterum opera sua iter occultum sequitur quod vidi non potest.

Hortamen Raphaeli ut aequo animo feram memoravi et magis serenavi quam fuissem; horae noctis transeunt et somnus augecit. Nihil eveniebat.

Fortasse igitur praedictum adventum per somnium obferre cogitabam: enim mihi Raphael somnium participare ad aliam vitam spiritus (qua insistit nobiscum) docuit atque fecte inconstantia somnia et insignificantia ita non esse explicavit.

Nunc igitur fratres siderales per somnia communicavisse nobiscum scio, cum de veris nuntiis ageretur; Libri Divini quoque in similibus rebus abundant in quibus per somnium Deum consilia mittere homini scribitur.

Sub specie somni homo libere praecepta et monitiones recipit de coelis.

In cogitationibus mergor; illo modo eventurum visitatorem esse mihi persuasum habeo, cum subito coram mihi tenuem multicolorem vidi lucem. Inspicio. Splendidior evenit.

Manus excelsi pictoris composuisse lineis coloribusque vultum et figuram hominis cuiusdam triginta annorum, quasi videbatur.

Cum igitur opus summum conficeatur, ante figuram habebam pulcherrimam; maxime obstupesco.

Tunicam vestiebat albam a resticula lateribus sustentam, visus suus soavitatem quae dicere non possim, manabat; frons et lineamenta cum cosmo consonabant magnifice, eo ut umquam putavissem.

Oculos tenebat caeruleos et badios capillos usque ad umeros descendentes; bene barbatus, homo ille coelestis misterium magna vi et dulcitudinem pacem ferentem promanabat; in illo merum sentiebam amorem: et mihi illum communicavisse dulcitudine videbatur.

Appropinquavit, ubi levis risus suus iucunditatem naturae significavit, me ipso cohaesit et in eo me agnovi: in vultu suo pulcherrimo meum vultum perspexi et intimis sensibus candidum amorem ab homo coeleste manatum sensi.

Subliminem sensus probavi ut dicere non possim, cum beate viverem.

Omnem mei corporis cellulam ab ardore amandi et bonum diffundendi captam, sua lux et pulchritudo invasere.

Posteaquam omnia evanescantur, laetitia insistit magna, quam describere non possim sed attamen quis visitor fuisset quesivi, quia nomen quoddam in me ipso resonavisset quasi musica, ac hanc rem supponere non audeo sed vox Raphaeli: «In alia veste iterum vides», dixit sine alio sermone.

De hoc Tinae dixi; dominicam proximam iterum incisuros esse in fratres sciebamus atque praecepta se ferendos in autovia Rapallum versus, dictabant. Amicis doctis, comites nobis se adiungere laeti fuerunt.

Hanc eorum cautam societatem et ardentem adiunctum mihi videbatur donum fratrum, qui vitam nostram quotidianam iam nunc dividebant.

Praeposito die, machinas super colles Zoagliorum reliquimus: Paulus et Anna, Iohanna et Robertus in prato stiterunt, cum ego et Tina pedibus eamus quoniam via impervia, sed attamen laetissimi, quasi pueri ad festum diem se ferentes, scandimus.

Quamvis pluit et umet, ascensionis contentione sudamus: illo anno (1980) tempus non serenare observamus.

Circuimus litor usque ad vallem aliquam arduam invenire: ex longinquo mare et brevem litoris tractum videre possumus; considimus ut respiremus; herba umescebat cum incipiat iterum pluvia.

Umbella aperta, iterum scandimus. Pauco spatio facto, vibratio quaddam, levis et profunda, in auribus nostris penetrat; levamus oculos et magnum videmus discum super capita volutantem ad locum aptum inveniendum ut terram contingeret.

Qua agilitas res volitans decursus suos efficiebat, mirabilis; non collustrabat cum aregenteum fuscum manaret colorem.

Premi in omne corporis parte percepimus, atque Tina: «Raphaele, - clamavit- quid est?». Eo tempore ad causam illius oppressionis maximae inveniendum, quoniam in metu sumus, contactus sideralem quaesivi, sed attamen sensus oppressionis auxit, cum discus abscedat iterumque bene valeamus.

Vox dixit Raphaelis: «Sensus illum vobis ostendere cogitavimus ut intelligeretis quo modo omni contactus tempore purificationem aliquam et energiam vitalem digerendam confectam esse; enim igitur Terra, quia inquinatur hominis animum, inquinatur. Terra non quiescit: quae terrestres flagitant inconditae vibrationes areas magis magisque creant magnas sideri in quo energiam inconditur. Quandoque facta ista intelligeretis quae vestra scientia recipere non potest. Quae receptura est in hac re inopia segregatur atque excepta est».

Vocem audiebam Raphaelis cum metuerim ut oppressio repeteretur.

«Nunc cedimus – a disco Raphael – iter pergite! in edito inter nos occurremus».

Itaque pergimus iter magno cum labore pluvia et luto; madida herba delabitur, in fruticibus arripiendo, ut ascenderemus, se adiuvamus; cum in semita magno prato dilatante pervenimus. Non longinquo discum ad terram afflictum videmus.

Quo modo tres sphaerae ad terram afflictae sub disco atque opportune brachiis subinentibus (perfecte producentibus) collectae; discum librarent obstupefecit! Quamquam locus delabitur.

«Mirabile visu!» clamat Tina.

Inter nos proxime Raphael. Pluvia imminuit sed homo sideralis tergi videbatur. Salute data appropinquavit.

«Mirabile hic occurrere - dixit - haec terrae lacinia concinna!»

Visitatori siderali congressiones saepissime sub pluvia incidere Tina declaravit et: «Non ita aeternae! - respondit - Sed Terra purificatur, magna erit aquae copia. Non solum ista».

Ipsa tempore laetissimam eam esse illo Tina quoque participem congressionibus nostris pluviam et purificationis significationem a re naturale evenientem intellexisse dixit.

Ipsa dixit: «Recipere naturam ex malis recreare significat».

Silemus igitur, cum aqua in folis ei in herba descendet, sed homo ille coelestis sensus mutavit pulli aeris et naturae rerum madidarum.

«Nisi terrestres creato reconciliarentur neque iterum naturam contemplarentur, natura ipsa illorum animo se concluderet; etsi scientiae nova invenierent per gradus converti non poterent».

«Vera cognitio verum processus filiorum Dei ferens veritates infinitorum mundorum universi qui superant materiae mensuram, comprehendit; sed vestra scientia, quamquam materiam perspiciat, cum id quod eam superaret non requirat; humanum genus ad leviter creationem explorandum

adiget: periculum est magnum ut ipsa rerum essentia detorquatur. Qua re vestrae cognitiones male se habent semper».

Interea desinet pluvia, umbella clausa, Raphael laeviter ad arborem se applicavit cum interdum oculos verteret ad virentiam illam mirandum; ac postea congressionem prolaturam esse intellegebamus.

Ut gradiamur aliquantum itineris iuxta eum opposito disci latere, hortatur.

«Vestra scientia - perseverat - terminos suos comprehendat: materia vincere materiam non poterit; si enim cognitionem veram sub aliis specibus inveni intellegatur, ipso tempore scientia iter percurrendum adiuvabit.

Sed igitur eo modo quo estis atque semper esse vultis unquam cognitiones permittere superiores vobis poterimus: ad dominandum illis utaremini magno cum periculo.

Turbationem et contaminationem laturi estis in spatio quoque iuxta Terram; sed vigilabimus ne destructionem ac mortem ultra sider feratis».

Per viam gradiamur et una sumus, ubi Raphael altus et augustus inter Tinam et me sistit, tacito ac recto pede procedit: calceos sibi inducebat clausas quae esse laevisima materia factae videbatur et aerariae; tunicam quendam inducebat aerariam vel potius adhaerentem.

Ac significavi: «Quia igitur eiusdem fraternitatis Universalis Amoris estis, vetare ut terrestres infestos in cosmico spatio irrepserint, quid sonat?»

Respondit: «Nostrae machinae placidae; sed attamen ubi consiliis vestris bellicis perseveraretis et falsis pacis rationibus quoque, sub causa nocendi velatis, ad conficendum non valetis: quia a nobis umquam conceditur.

Enim in primis: lectionem bonitatis et iustitiae universalis et Amoris discite. Tum maxime id quod velletis faciatis».

«Si bene intellexi - respondeo - hoc sonat unquam armis interficere, ut vetaretis terrestribus in spatio inire, sed potius efficere ne pyroboli atomici (ut dicam) nec nocentia aliqua ultra Terram lati essent spatium in discrimine adducendum».

«Admodum - confirmavit - Id a legibus universalibus divinis sancitur».

Intermissione facta ac ducto suspirio, Librum Divinum narravisse filios contra Amorem Patris non potuisse limen superare concessum descripsit; solum igitur in bonitate persequenda Patrem non coercuisse filiis bonae voluntatis iter ab iis ductum.

«Cuncta sidera - dixit plane - Amori Universali sunt; cuncta certamen Amoris recipiunt vicissim se adiuvant; ergo omnes fratres vicissim se adiuvant quia filii Unici Patris Creatoris: “Cognitio” non potestas, (ut utamini), sed opera magna et magna bonitas humilitasve significat; amare dare sine nihil concupiscere significat.

«Amor in se ipso acceptionem continet sed attamen id consilium ad vicissim amandos non est putandum. In Terra utatur Cognitione ad fratribus imperandum: saepissime “superiores” cupidius agent cum significationem “inferiorum” praetermittunt. Sola potestas a nobis recognita Caeleste Patre pertinet; sola potestas ab Amore evenit. Coram immensitatem Universi Cognitionis et praestatio operam et bonitatem, humilitatem et simplicitatem designant».

Postquam Tina enodavisset, quo modo a veritate ita mirabile absemus inspexit.

Tina res a Raphael dictas de vita in sideris Amoris universalis plurimos terrestres pacem et iustitiam expectaturos somniavisse dixit.

Deinde Raphael: «Multi Terrae incolae - addidit - nec amant nec leges creationis universales accipiunt; alii immo vero veritates istas perturbant: secundo eorum mente implicant, cum edoceant homines, ut pondera sustineant quae sustinere non potuerint. Haec res quoque dictae scriptaeque sunt. Ita evenit ut multi Terrae fratres legem divinam neglegant quoniam neque veram neque iustam

putant, dum alii defectores putandi. Multae illis malis magistris sponsiones versus ipsos fratres sunt; Libri Divini commodate de quaestione disputant rigide».

Enim ego videri intellexisse aliquas veritates quae is dicturus, a Iesu Nazareno abhinc bis mille annorum enuntiata esse dixi.

«Ubi vestris Terrae Fratribus mea verba referetis dixit Raphael - aliquos invenietis hanc rem fabulosam esse dicentes, alii vero, cum abhinc bis mille annorum datum esset nuntium illud, iterum propositum esse non oportere (dicentes). Non oportere iterum illud proponere dicent, quia iam illud cognoscere. Ego dico vobis: ab istis cautionem adhibete! Si terrestres vere de lectione accepissent et illam tenuissent in hoc loco hodie non erimus ista verba dicturi, cum alia dicemus atque de aliis rebus tractabimus; sed attamen bono animo estis quia multi nostra verba exspectant: in audiendo gaudebunt».

Apud singularem fruticem consistitemus et Raphael dum loquitur, ut humana fuisset creatura, eum permulcebat: Ac Tina iterum umbellam, cum plueat, aperuit sed Raphael aquam ignorabat in capite cadentem: eius capilli non se perfundebat, qua re singularem adiuvavisse energiam putavi.

«Terra - dixit dum fruticem permulcet - fuit ortus Eden ex Libro Divino; Eden igitur universus Amorem Patris secundans, immo vero quondam terrestres sine ordine fructus cognitionis bonorum et malorum ederent: quia damnosus creaturis, vetitus est: enim Pater monuerat cum terrestres paterna monitione non confiderent et experiri inciperent: In hoc modo res incipit actuales. Qui fructus infinitos Amoris universalis ederent vero unicum ederent fructus: de fructu malorum agitur.

«Quoque igitur Amorem Universalem languentem esse ac taediosum dixerunt in hoc modo fantasiam divinam creantem criminando; homo bonum pro malum substituit, cupiditatem pro amorem, bellum pro pacem, involutionem pro evolutionem et se efferavit, Patrem iterum huius rei arguit dignam libertatem ferentem omnibus gentibus. Ecce verba ista: *“de ligno autem scientiae boni et mali ne comedas; in quocumque enim die comederis ex eo, morte morieris”*».

Frater sideralis oris gravitatem sumpsit; tormento suo animi stupesco.

Tina in vultu mirabat exspectando, neque lux vultus fratris desinet dum mihi spem aliquam insinuat: enim serinitas bonitasque vultus viam salutis quendam monstrabat.

Tina quidem: «Ut fieri potest - dixit - meliorem facere rem in terra aeternam?».

«Omnia scripta» – dixit Raphael dum fruticem abscedit - «omnia futura prospecta de terrestrium electionibus omniaque praeposita ad salutem universalem Amoris ex iustitia ac bonitate legum universalium. Umquam traditi sunt defectores attamen adiuvantur et ducuntur, multantur et consolatione lenuntur.

Tempus venit cum Deus, in Coelo et in Terra dominans, interveniet suis copiis: tum maxime finis malorum interveniet certe. Non adiuvandum actis Pater Deus suppeditabit: eo tempore nihil valebimus! Consilium Patris feremus sed illis magnus erit dolor et incommodum ne possibilitatem salutis magnam aestimarent».

Tacuit post: «Cherubim sumus Scripturae - adiungit - Deo ipso ut custodiamus Eden positi sumus; nec igitur unquam terrestribus ut spatio accedant Eden virgine concedemus donec a spiritibus malorum in spiritibus Amoris Universi non mutabunt: aliorum mundorum occupatio ex legibus universalibus vetatur, cum in primis deponere mala deberent. Tum maxime Terra iterum Eden deveniet, terrestres a Fraternitate Universale congregabuntur, impedimentum illum desinet, iterum in Terra descendemus dum in sideris nostris ascendant, ut antique, ante seditionem».

Arriso, Tina quam primum diem futurum esse speravit; Raphael in meo animo perpexit et iam dicta repetivit.

Enim igitur: «Nec vim quidem alicui fecimus: nihil habemus quod vis faciat; vis vim effert, odium offensionem, mors mortem. Arma nostra Amor et sapientia, cognitio et patientia, sed attamen super cogitationem quae cogitari potest, semper agemus; ut mala ferantur in cosmi concordia

vetabimus ubi maxime concordia et amor regnant. A multo tempore instigationes malorum vitamus; cum creaturae finitae, nobis a Creatore impostum qui nos dignitate et libertate plenos creavit. Leges Eiusdem amamus, Amorem suum infinita aperire itinera ad Vitam aeternam consequendum, scimus aperte. Ineptum est ut multa perdamus atque felicitatem deponamus, quoniam nec pauca quidem deponamus. Patrem Deum Nostrum amamus, quia nos amat. Sine limite. Idem faciamus cum ita esse rectum (sit). Propediem hanc rem intellet vestrum sider: tum maxime novus dies surgit pro vobis. Propediem dixi».

Ad discum delapsus profecti sumus; et «Id valet - adiungit Raphael - propediem Cherubin inter vobis descensuros (esse); rursus Terra eo sider Amoris Universalis eveniet, ne mala regnavissent, in spatio vos inducimus et ad alio mundos in navibus sideralibus peragrabit; Domos Multiplices Patris salutabis, dum nova aetas Amoris mille annorum historiae bellorum et mortis et ruinarum finem facit».

Hic concluditur congressio, postquam Raphael salutem dedisset, ad vehiculum siderale proficiscitur, eo omnes in se oculos convertentem, ut visitavissemus, sed invertito visu, Raphael displicere in visitando desiderium nostrum etiam nunc non explere dixit.

Tamen vero per circularem fenestrellam duo visus pulcherrimos in ventre disci perspeximus; nutu manus salutavimus et salus reddita est ut responsum.

Tacite ianua clauditur post tergum Raphaelis, deinde lux splendens in capite culminis lucescit: murmure audito, relatis globis tres, discus aliquamdiu in aere libratur; fremunt arborum frondes, frutices a vento verruntur et pressionem, quamquam laevem, tympanis sentimus.

Discus igitur velociter ascendit, volatus suum ex obliquo inclinatur. Postea in nubibus dilabitur.

Caput VI - Navis Mater

Spotorno transito, viam sumpsimus apud occidentalem exitionem urbis quae ab arco viae imposito eveniebat, sed trans arcum illum difficilis ascensus incipiebat.

Aer sub specie diei festus ac hilaritatis quam ver evenientibus ab urbe ut gustetur efficit; in pinetis ingredimur et in virentibus natura renovatis, usque ad varia chilometra percurrendum.

Interea iam luce obscura, vago lumine reliquo coeli acuta cacumina montium aegre videbantur; nubes stellis dabant locum, aer pluvia mundatus odoribus imbuebat.

Ut amici suam machinam in aggere stitissent atque in eodem loco expectavissent, effici, ex relata instructione; postea cum Tinam prosecutus sum.

Percursatione breve facta, demissis arboribus extra viam, pedibus perreximus. Tenebris obortis, funalibus nobiscum latis se adiuvavimus. Nisi pro fratres fuisset, unquam in simile loco ingressam esse nocte facta dixit Tina, quae calceis inaptis ad hoc operose deambulabat; ad adiuvandum inter nos congruebamus, dum lutum et caenum vitabamus.

Longa via confecta, voces audivimus aliquas: ut tacite audivissemus consistitemus. De vocibus femininis et masculinis agebatur.

«Illi sunt certissime - dixit Tina - hic sunt».

Ego quoque, sed attamen cum nihil cosmica congressio confirmaretur, prudentiam praetuli; ne Tina forte loquatur ac imprudente prosequatur, hortatus sum, sed ipsa gaudebat nec timebat.

Longo frutice praetervecto, qui aream vastam ut saepes, designabat tamquam oculis invisibilem, integre illum persequimur usque ad pratum magnum perveni: huc et illuc silentium noctis frangebant aves nocturnae.

Satis igitur perfrigebat aer qua re tunicas ad recalefaciendum actas (quae nobiscum peragrabant latae caute) induimus. Auxilio funalium, pratum eminus perlustramus: incultum erat, praeruptis in duas partes dividebatur, qua re pars inferior alia superior stabat. In herba madida admovimus.

«Hic esse sentior - dixit Tina - mea opinione, proximi!». Ut quidem quiescat hortatus sum, eodem tempore consistere quo sumus putavi; in saxo simulate arente sidimus, exspectaturi signum aliquid eorum praesentiae consistimus cum subito vox Raphaelis preclara ac proxima: «Iam delapsi sumus - dixit - propius vobis».

Exsultat Tina eam audivisse dicens: funalibus extinctis, digito indicavit Tina aliquid quod vixdum cernitur in prato ubi praerupta terram sustulerunt et certum limen atque obscurum arborum inceptit; vaga illuminatio pede presso luminescentior eveniebat cum subito simulacrum “tabaci stili” magnum positum in prato per obscuritatem apparuit.

«Mirabile visu!» clamat Tina; obstupefacimus re oculis nostris monstrata; ac lux augescit, ergo tabaci stilum bene videmus.

Patebat in longitudinem centum et viginta metros, consequens in altitudinem usque ad arborum cacumen (arbores quidem a tergo suae parte latiore positi).

Fenestellarum circularum multitudo luces manabat versicolores per tenebras quamquam areae loci circumscripentes. Pauco post tempore eo plene lucescit, ut navis navigandi apta videatur die festu.

A luce ubicumque diffusa coloribusque eo stupiti sumus, ut fontem lucis et eiusdem originem nesciremus; occasu Tina brachium mihi perstrinxit, ut tabaci stilum consequeremur volens.

«Exspectemus – dixi - certe aliquid dicent». Circum consueta pax magna; ipsa in congressione praecedente: navis enim loco desuetam magnitudinem tantum concedebat, ut agnosci non posset: tanta erat forma alieni mundi; postea tabaci stilum perlucet dum in fenestellis circularibus splendida incipiunt ludicra oculis nostris die festo similia pulchritudine et varietate.

Lux illa et colores, rithmica ludicra animum concussere causa rerum quae dici non possim per verba; ex extremitate tabaci stili mutue disci quattuor sortiunt tantum lucis pleni, ut nobis videntur globi albi; discis depositis, spatium inter nos et “stilum” magnum impletum est.

Postibus apertis, homines cum mulieres sortiunt: recognovi Raphaelis simulacrum dum cor laetitia succutit; Tina manu salutat: admovunt, radiante corpore circumfusi; primus admovet Raphael mutue alteri.

«Salvete! In congressione ista - dixit Raphael - in hoc vespero alio fratres cognoscetis in ipsa missione distentos».

Salutem Raphaele dicimus atque Orthone et Firkone cum igitur praecedente tempore iam cognoverimus.

Solemnis Orthon, conspectu altus incessu nobilis, dum Firkon invadet animum nostrum: tantus comis erga nos. Manum Firkonis arripimus: bonitate plenus aspectus, in actionibus commovens.

Alter nobis frater exhibitus est: niger capillis, in speciem certus in modo agendi; pulchritudine non minor quam alii, modulate agebat. «Hic frater Zuhl - Raphael dicit - cum facendi expertus esset et cognovisset: peraestimatur».

Deinde igitur exhibitus alter, conspectu amabilis: ut qui omnia dicens sine loqui, arridebat.

«Georgius nomatur - exhibit Raphael - pariter ac te - dixit mihi nictans - nuper frater ille in Terram vixit, ad missionem conficendum; nunc revisus est». Manum Georgii magnopere arripimus; adventis puellis quattuor, ab earum pulchritudine flexus sum. Brevior earum caesis oculis et flavissimis capillis.

«Nomata Kalna - se exhibit - laeta vobiscum esse».

«Nomata Ilmuth - altera magnopere manum arripiens - multa est mea laetitia in hac opportunitate».

Altior quam Kalna, eburneis capillis usque ad umeros fluentibus; obscuris oculis; pulchritudo illa magnae modestiae ac simplicitate conciliabat: dum sermonem confert nobiscum in habitu verbisque id declarat.

Postea enim duo puellae exhibitae sunt sine declarato nomine: similiter pulchritudine transterrena atque gratia ac bonitate plенаe. Et homines et muliebres utrique tunicas braxis manicisque quin etiam largis induebant; utrique laevem manabant lucescentiam.

«Divinus est occasus iste - dixit Raphael dulce sed greve voce - caput est ut fratres in hac missione distrinctos cognosceretis, quamquam multi sumus in vobis curam ponentes: omnes cognoscetis sed postea».

Suavissimus odor per aerem diffundit, dixit Tina: «Unicus odor iste! Non terrestris!» «Ne ego quidem similem percipi» confirmavi

Arridunt fratres, familiaritas confectura est minimo tempore, inter homines inusitata: difficile factu.

Orthon magna cum dulcedine Tinam observat, verbis dictis aliquis humaniter, commotione Tina lacrimas tenere non potest.

In orbes considimus herbae madidae immemores; «Ut aegrotetis hac re non permittemus – ioculariter dixerat Raphael - ergo nullo impedimento considete».

Cum lux illa delectans calefaceret, aer mihi tepidus; pax magna naturae rerum aggregare animos videbatur: naves siderales praesentiae viventes videbantur.

Postea incipit Raphael, dum inter suos considit cruribus vixdum implexis: «Terrestres ingenium magnam pecuniae copiam consumpturi ad nobis contingendum per spatium. Ubicumque sumus in Terram. Inter vos sumus: ita ut vobis videre licet, ut instrumentis invisibilibus. Multi nos esse sed uno tempore ignorare dicunt; multi nobis admoventes insane se gerere dicituri sunt, irridere illos quoque. Attamen initium facere comprehensioni rerum nolunt».

Silentium consequitur: aspectus illos laudabam in meo animo, de memorabile nocte cum viatores lucis gaudebam. Quae pronunciavit Raphael dum admovebam in Zoagliorum montibus verba, memorabam; mente contuli eadem cum actualibus.

Hortum Eden ab hominibus seditiosis contra Amorem Patris Caelestis corruptum confusumque esse fortissime putabam; sed dum sto cum fratribus multa percepi et intellexi rerum: quam nox illa unquam ad finem perveni quesivissem!

Sed Raphael: «Aliqui an simus deliberaturi sunt, sibi dicentes: *“si sunt extraterrestres, cur omnibus non ostentantur atque nos iuste contingunt?”* Permulti terrestres nos esse, sed quoque in bellis insaniisque consiliis non consociare sciunt; ut domineremur appetent ad cognitiones infestiores ac bellicosiores consequendum.

Ecce nostri modi operandi ratio! Ad eiusmodi pericula vitandum apta; ultroque tempus ut fratribus Terrae cognitiones concedantur exspectamus, quae ex universi legibus, filiis Dei concessis, aptentur».

Homo ille (eodem meo nomine appellatur) humaniter inspexit me: egomet magnum affectum adversus eum sensi magna cum admiratione Interea luscini de arboribus canebat.

Tacite flexiones cantus audivimus: cum nova fragrantia diffusa est.

Dixit Raphael: «Propediem rursus Terra hortus Eden erit. Sed ipsiusdem incolae crudelitate prius quam rursus felices sint, multum dolere debeant. Exstremo vincet Amor omnibus pertinens: fortior quam mala cupiditas».

Deinde Firkon: «In Libris Divinis - amabile voce loquitur - Hebraeos magnum habuisse exodum, ut e servitute exissent, legitur: Itaque iste nuntius noster odiernus: Terra ad exodum invisitatum per suam historiam iterum se expediat. Nihil quod in Terra cecidit comparari cum exspectationes eventuras potest. Ut explanem: “signa” a Libris indicata de exodo illo legantur! Columnae ignae et fumosae (quotidie a vobis disci seu naves siderales appellatae) in capite fugentium ab Aegypto volitabant: Ipsa signa, ipsae res sunt, inusitatum et summum exodum praenuntiaturae, quod a malo homines educet, dum igitur Amori Universali ducet sive verae terrae promissae. Id omnes comprehensuros esse praecipuum est! Tempora instant!».

Quamquam intento animo exodum unquam lexissem, lectio Firkonis id quod dicere cogitabat bene intellexi.

«Ad vos adiungemus ut illo tempore adiunximus - Ilmuth soave voce dixit - sed maximum nunc nostrum auxilium: ducemus in horto Eden. Transitio ista imminet cum in sidero decem sint iam plagae daemonibus potentibus in malis versatis. Desertum quendam transietis eo ut illum ab Haebraeis superatum, oasis species putatur. Attamen consistemus eodem modo quo temporibus illis sed aperte in capite auxilium ac consolationem ferentes: in omnibus rebus auxilium feremus. Columna consolationis die erimus; ignis nocte. E vobis unquam cedemus tantum praesidebimini, ut nulla creatura defenderetur in cruciato sidero.

Enim magna desolatio erit in terra».

Deinde Kalna loquitur dum voci eiusdem soavissimae concinit lucinia: «Haebraei - dixit - ducti sunt per inclitum fratrem universi, vobiscum hortum ad missionem illam conficendum: Moses nomatus est; a novo Mose ducemini quem omnes amamus et adoramus. Occurrente exodo omnes gentes amabit et pater et frater dulcissimus erit. Quicumque eodem credent atque ducem putent, metam contingent. Nemo deseretur, nisi forte id voleat; nuntius ab stellis latus spem et salutem diffundit dum ipso tempore caligines in coelo sideri vestri densentur».

«Dispicetis - dixit Orthon voce solemne - id quod bonum et pulchrum esse in vobis et in natura rerum; sed in primis malum omnibus gentibus suam funestam tribuet lectionem; ut boni animi bonis se eripiant et e corde vellant. Usque adeo id non eveniatur, homo Terrae se ipsum et universum utriusque minetur.

Ut igitur scriptum est: defensionem horti Eden protrahemus, ne inquinatur, flamma vibrantis ensis. Nos Cherubini, ne Eden contaminatur efficemus ab omnibus destructionem ac mortem ferentibus: cum primum originariam innocentiam receperitis, videlicet malum animum et sider vestrum deseruerit; tum maxime cancelli universi adaperientur: magnus die ille! Propediem (eveniet)!»

Animum nostrum fratribus illis patefaciebatur magna cum spe; deinde Tina quaesivit: «Cur mentionem solum Librorum Divinorum facitis? Forsitan qui vulgaverunt veritatem rerum a vobis docturam alii libri non sunt?»

«In saecula saeculorum - respondit Raphael - revelationes hominibus multae datae sunt, quae per Libros spectatos vulgatae sunt. Sed Pater, sua magna potestate, definite humano excursui intervenit Haebraeos eligendo quandoquidem Iesus Christus ab eo populo oriretur: ergo Libri Divini revelationem datam per beneficium Dei pro humana istoria Terrae, continent.

Perficimus voluntatem suam: etiam tum evolutionem rerum assidue tuemur quae iam nunc non solum populo illo pertinent, sed etiam omnibus gentibus ac nationibus.

Aliae gentes deerrarunt, sed ipso modo protectae sunt. Id quod modernitatem et solemnitatem Libris Divinis tribuet, a rebus gestis ac dictis Iesu Christo evenit : omne Euangelium magnae revelationi in Apocalypsi densatae praeludit: in Apocalypsi praedictiones graviores antiquae ac novae istoriae electi a Deo populi resumuntur tamquam temporum signum : in eo Libro de exodu dicitur, etiam nunc exodus vobis praeannuntiamus imminentiam, dolorum quos Terra vincere debet ut a malo liberatur, reditus Eden quoque. Praedictiones cunctae semper acciduntur. Nunc finales impleturae sunt.

De hac quaestione res a nobis utiles putatas pro vobis fratribusque Terrae, vobis dicemus.

Nimii quotidie paginas illas sub specie eruditionis legunt, frigido animo ac obscurata mente: itaque igitur, cum simplicitas originalis disperdatur, ad intelligendum non valent».

Deinde Raphael causa securitatis aliquos eorum reditum facere in navibus sideralibus debere dicebat.

Ut nobiscum nunc etiam permanerent Raphael et Orthon et Firkon iussum est: alteri reditum facerent in nave matre cum discos tres, dum in terra discus quidam permaneret sub custodia Zuhli.

Commovens redituris fuit commeatus; una voce festine iterum visuros atque provisuros esse eorum amoris ac assiduitati dixerunt.

Tina commovebatur, neque eos deserere voluisse dicebat; sed Raphael necesse esse plane renovavit. Cosmi fratres tres discos ceperunt.

Discis captis, ad navem consequendum se levant. Sicut quidem finit dies festus, luces attenuantur: omnia normalitati reddita sunt; solum tenuis luminescentia permansit, in horizonti vixdum visibilis. Discus quoque in prato mansus, lucem suam vixdum a fenestellis manabat.

Ut una perambuleremus breviter Raphael hortatus est; dum Firkon a tunicae funda funalem quendam estrahit perfusam mittentem lucem: inter arbores provehimur. Egomet cum Tinam inter nos complectamur; propter sunt homines spatiales: dextra Raphael, laeva propter Tinam Orthon ac Firkon.

«Cum provehi in spatio vobis non concessi dicimus - dixit Raphael - praedictionem in Genesi contentam conficiamus, quomodo Dominus Deus Eden custodiremus dicentem, ne homo Terrae ad arborem Vitae accederet qui a malo non contaminaretur. Reiterata mali exsperimentatio in historia vestri sideri, festine exarescet: contra vos viarum mali conversionem videbitis. Viae bonorum Universalisque Amoris solae conversionem nec impedimenta cognoscunt. Quicumque enim in cursum viae non rectae sequendo perseveret, illam adversus quaterere videbit; de magna providentia agitur, ne filii errantes quidem viam reditus Bono Patri demittant».

«Si plane intellexi - dixi - Terra fini rerum actualium adest».

«Fini proximi estis - dixit Firkon dum sistit et mihi oculos vertit - actualium rerum (status quo). Celeriter in pulcherrima aetate ab omnibus Scriptis tradita vitam ducetis. Sed attamen antea id quod evenire debebit tristissimum erit. Humanum genus igitur intelligere magnitudinem ac simplicitatem nuntii traditi, necessarium est; iam diu Libri Divini vobis nuntiaverunt, sed ipsi qui explicationi verae significationis traditorum scriptorumque rerum prefuerunt, in laqueos obnubilatae mentis se induerunt».

Praesentiae illae et id quod iam diu audebamus ac videbamus, verorem confirmationem veritates dictorum rerum constituebant.

«Scire voluissem - quaesivit Tina suspensa - quae ratio efficit ne auctoritati hominum supradicta transmittatis: facilius ipsi crederentur atque facillime omnia Librorum Divinorum proxima ventura omnibus vulgarent».

Responsum ab Orthoni evenit: «Semper - dixit - ad mittendum nostrum nuntium umiles delegimus ipsi qui significationi verae sermonis nostri eorum eruditionem non anteponerent, nec ideas quidem. Aperta mens ut fideliter nuntium spatiale traderet, aptior est: cum terrestres, quia umilis ferens, non credant; eminet praecipue discrimen quoddam superbiae signum; scimus attamen quemcumque nuntium audire anhelet ac veritatem consuleat, unquam incidere in difficilem nodum.

Quicumque in animo suo veritatem rerum traditarum perspiceat; Libri Divini decretum recognoscent sicut id quod in vestro mundo eveniet.

Omnibus bonae voluntatis dicimus».

«Scriptum est - dixit Raphael matura voce - Dominum per diluvium universale homines punivisse. Et id unquam eventurum esse promississe. Deinde igitur dicunt Libri Divini Deum per Noaem foedus quoddam fecisse cum omnibus hominum nasciturisque in terram: signum Noae apposuit eius foederis pro stirpes eventuras: apposuit enim arcus in nubibus.

Quem videtis arcus, transito imbri, non intellegisse clarum est, sed solum eiusdem simulacrum accepit ad symbolice imitandum foedus suum cum terrestribus ipsi qui Deo repugnauerunt; ipsos quos per diluvium punivit. Signum quale pons foederis fuit arcus inter bina litora: illum divinum cum filios fideles, illum terrestre cum filios defectores legi suae Amoris.

Iste arcus igitur in nubibus coeli posuit dum aquas diluvii unquam descensuros esse terrestres punitum promittit.

Ergo, nisi de nubibus pluviae ageretur, ad qualem rerum Deus attinuit? *Sermo ille naves significat, videlicet naves siderales sive spatiales*: super nos foedus positum est, maxime super Ipsum inter nos praesentem qui in Terra missus est; de novo Mose agitur qui Terram ducturus est a malo ad Eden promissum. De nobis dicebat Isaias se ipso quaerens: “*Quae sunt istae, quae ut nubes volant, et quasi columbae ad fenestras suas?*” Enim de discis nostris dicebat certe, qui ad navem matrem volitant tamquam praesente nocte effecerunt; nunc etiam verbum “nubis” saepissime in Libris Divinis repetitur. Ezechiel pervenit ad magnam nubem navem sideralem describens: id quod tradidit, legete! Quid igitur erant fuliginosae columnae in die atque ignaeae in nocte in capite Haebraeorum fugentium per desertum gravitantes? Ista omnia Cosmicam Dei Gloriam sunt, de Exercitu suo Coeleste agitur; Is, Dominus Deus Exercituum, aeternae per haec signa operat; iam dixi vobis - insistit Raphael - Dominum de nube dicebat, ut in Psalmis».

Ut ad pratum quo Zulhum et discum et navem sideralem spectabant rediremus, Raphael retrocedit, dum dicit: «Scriptum est: “*arcum meum ponam in nubibus, et erit signum foederis inter me et inter terram*” Haec signa antestant dum permultis terrestribus monstrantur; quem - dixit grave voce - intellecturum esse praecipuum est ut veritatem Librorum Divinorum intelligat. Veritas mentes illustrat atque animum permovet: efficemus ut haec eveniant et uno tempore adiumentum multis terrestribus quaerimus. Legete - nunc etiam insistit - legete omnia verba et cogitate: dixit Noae Deus: “*Cumque obduxero nubibus caelum, apparebit arcus meus in nubibus, et recordabor foederis*

meis vobiscum et cum omni anima vivente, quae carnem vegetat; et non erunt ultra aquae diluvii ad delendum universam carnem”. An videatur quidem vobis conspectus navium sideralium nostrarum augeri in coelis?

Hoc asseremus: Pater Deus tempus esse, quo stipare naves fidelium cogitat super Terram, nobis dixit; propediem arcus super naves perspicitur quoque quia foedus cum Patre eminetur; ipsum terrestribus extendetur. In navibus coeli habitabimus certe, sed maxime Ille qui rediturus esse in nubibus promisit erit in nave magna cum gloria ac potestate. Is vos referet in Eden iterum hortus suus occupatum».

Interdum, advento prato, eminebat navis sideralis lucescentia discique, illic patienter Zuhl exspectabat.

Sed Firkon intervenit:

«Insistere bene habet ut omnium animi nuntio sermonium Librorum Divinorum aperiantur atque sermones temporum signis congruantur. Multi per syllogismos omnia solvere iubent et per eruditionis inventum: sed simplicior ac profundior veritas quam ipsorum elucubratio. Qui volunt veritatem Patris filii eam pulsare ostium animi audient: eum aperient. Semper adiuvabimus».

Raphael mihi manus posuit in umero humaniter mihi perspicit dum dicit: «Facturae revelationes multos obstupefacient sicut nunc obstupescerunt; vobis incomprehensiones ac incommoda afferemus: sed hoc evenire necesse est ut multa patefaciantur; enim homines bonae voluntatis credent vobis et adiuvabunt. Illius qui non mentitur iustam causam adiuvabunt: erimus pro eos. Nunc tempus est ut abscedamus. Sed valete».

Confecto fervente commiato, amplectamur. Tres discum ceperunt quo conscenderunt ac celerissime discus ipse in navem conscendit vicissim quae maxima nunc mihi videbatur.

Navis tinnit dum lucorem augescit: ab albida luteo colori transeat; velociter volavit ad stellas, postea specie sagittae vestigio temporis dilabitur.

Nec amici quidem e loco quo consistiterunt amovebantur; cum Robertus imagines eodem perventas thelepatice ageret, sine ullo errore navem sideralem delineavisset cum discos quattuor. Vicissim Nicus a colle quo stabat lucem quendam coelum percurrere ingeniose vidit: errorem volvere ipsiusdem lucis efficit ne de natura rei dubitaretur. Amna cum Paulum partim per cosmicam contactionem dicta audiverunt.

Sed omnes signa receperunt quae nostrae experientiae (mei ac Tinae) congruebant, quamquam non coram fratribus sideralibus.

Commoti ac laeti, in litore descendimus viam quaerendo adversus Genuam.

Caput VII – Occursatio inter gentes

Sub vesperum quoddam Tinam ad ambulationem conficendam in litore Nervorum invitavi sed etiam Paulum Robertumque.

Consistita machina, ad litor perreximus.

Vesper amoenum quia temperatum.

Fuse lateque deambulavimus; aliquando in contemplatione mirabilis visi spumescentium fluctuum contra scopulos commorabamur; fortasse in eo erat ut aliquid eveniret.

Ad Raphaellem igitur accessi ut ipso cosmice contingerem, sed nullo responso. Itaque dum iterum ad stationem ascendimus atque viam Palmarum percurrimus odoribus veris plenam, cum interea egomet ac Tina inusitatam percepimus pacem.

Enim eodem tempore cum ab aliqua re obstupefaciar, Tinae manum comprehensi. Ipsa tacuit: quomodo visio me ipsum defixisset denotavit: Raphael in crepidine opposita nostrae deambulabat! Cum fratrem sideralem coniungebatur. Lente incedebant sed prompti.

Quisquis eorum naturam nesciret, utrique confundi cum fratres terrestres pulcherrimos elegantesque poterent.

Secreto ac occulte latum crepidinis mutavi quo deambulabant.

Dum Tina cum amicos prosequatur ne ipsi quidem qua re secessi secum quaerebant.

Volvit caput Raphael leniter arridens dum telepathice inter nos non communicavisse aperta voce dicit: ipsis insistiti cum sub oculis certam habuissem probationem realiter fratres siderales esse inter nos ad pro nobis operandum.

Raphael habitum induebat coeruleum elegantissimum sed leviolem; alter aequae elegans quamvis ad exercitationem pertinens. Cum meditare, infinitum esse Amorem fratrum sideralium atque sine ullo dubbio paratos ad quidquam pro nobis efficiendum intellexi.

«Si legis Libros - dixit Raphael - leges: *«Hospitalitatem nolite oblivisci; per hanc enim quidam nescientes hospitio receperunt angelos»*.

Perdeambulabat cum alterum: insisto ipsis sed promptus de sermonibus Librorum cogitans.

Caput VIII - Exsplicationes ac Institutiones.

Sub occasum solis locum congressionis tenuimus.

Paulo post viatores lucis advenerunt: inter alios, Raphaellem recognovimus; secum stabat Firkon et Orthon, Kalna et Ilmuth. Adventu facto, humaniter salutem nobis dedere. Consistimus in herba.

Desuper vallem videbamus, in ultimo mare; a tergo distantes inter se paucos metros arbores silvae incipiebant.

Raphael oculos vertit ad Firkonum atque hortatum esse ut orationem habuisset intellexi.

«Cum naves siderales per universum transmittere vobis dicamus - forte incipit sua cum usitata alacritate, - solum materiam transmitti non proponimus. Infinitas locorum mundos ultramateriales maxime ascribit: una dimensio attamen in speculis humanarum scientiarum est, quae materia vocatur. Ac cosmi dimensiones tot tantaeque, ne in cogitationem quidem cadant.

Id quod dicendi sumus, cognitione ac tempore exsperimentari potest. Nec mens quidem, nunc minimum harum veritatum tangere potest».

Ubi primum Firkon mentem nostram pronuntiationes concoxisse animadverteret, atque fratrem circum nos intendere aures viderem, prosequitur: «In cosmo materiae dimensio sola non est; sunt enim gradus transmateriales non solum latitudinem, longitudinem et altitudinem habentes, sed etiam magnam dimensionum vitalium copiam: quare, ubi posterius, frontem, superius et inferius, intus et exexterius dicatis, nihil dicetis quia de opinionum vanitate agitur.

Magis mundus quidem cultior, magis sua vis sub forma liberiore exprimitur et conscientia in universale spiritu crescitur sed ampliore.

Omnis cosmicus gradus ab humano corpore simili aequatur; omnis universus novus ab anima augescente adeptus, ipsi sensibusque suis ex nova synthesi porrigitur, significatione ac logica utraeque transito gradui praecedenti incognitae.

Itaque novus gradus novas veritates renovatosque modos vivendi vitali energiae inicit qui semper ab ipsa lege universi omnia creata regente proficiscuntur. Magis cultiores sunt gradus, ergo perfecti, magis exsperimentatoris conscientia Amorem cognoscit, quo omnia creata sunt, quippe qui in ipsis ardescit.

Amor Universus est vis vitalis unicaque omnium quae sunt».

Firkon iterum interquiescit; alacritas sua cum gestis suis explanationes exemplorum comparisonumque celebrabat.

«Cum navis sideralis quidem - inquit - in humo consistat, plerumque ad materiam refert. Verum tamen in cosmica vi mergitur quae ex gravitatione Terrae eam solvit.

En cur facillime de humo se levare possumus et statim quamvis legem physicam superare.

Itaque usque ad celeritatem dimissioni materiae aptam adipiscendum se levamus, sine ulla implicatione, libertati gravitationis gratia.

Cum tempus vibrationis excitemus, simul vitam aliorum graduum aequamus; e nostra voluntate caela superioris gradus penetramus aut in inferioribus usque ad materiam descendimus».

Quaerere volo: «Quo gradu naves siderales fabricatis?»

Firkon ridit explanans: «In gradu quem volumus eas fabricamus. Factu perfacilis e nostra potestate.

Cum cognitionem magnam accipiamus (quare omnibus creatis consonamus); libenter legibus universis Patris Dei paremus: tum maxime omnia bona sunt quae effici possunt.

In Libris Divinis iterate dictum est vobis omnia a Patre creata bona esse, atque adeo perbona, quia a manibus suis orta.

Impedimenta malorum exsperimentatoribus mersere; in legum universarum ignorantia cecidere, ipsa quae efficit ut sibi magnam arrogantiam sumerent.

Patris omnes boni filii simplicitate fideque manibus Creatoris se credunt, Qui nulli rei interfuit.

Creationem ipsa filiisque suis cultioribus Is operat: Deo viciores enim sunt, qui melius leges suas Amoris cognoscant. Cum autem filii sui, ut in orbe terrarum, unquam Creatori omnium rerum se credant, (dum sibi magam sumunt arrogantiam), tum maxime omnia perdifficilia ac implicata eveniunt».

Firkon Orthoni gestivit ut orationem haberet; Orthon enim risit: «Iacob - inquit - scalas de humo ad caelum ascendentes monstravimus: Iacob Angelos per ipsas ascendere et descendere vidit. Nonne - quaesivit - vobis videtur scalas istas omnes gradus cosmicos significare, qui terram a caelo dividunt? Per infinitates caelorum usque ad vos transimus, postea illuc redimus: in summo scalarum sunt Cancelli Caelestes».

Tina de Cancellis Caelestibus ab Orthone nomatis aliquid quaesivit.

Orthon igitur explanavit: «Gradus cosmicus, quem Cancellos Caelestes vocamus, extremas dimensiones formas cognatas aequantes ut plane dicam exprimit. Ultra Cancellos purum spatium stat, sive energia vitalis, sive essentia Vitae sine ulla forma. Ut melius comprehendatis - explanavit - sub Cancellis Caelestibus, ubi sunt gradus cosmici et universi et mundi, tantum est spatium, sed ultra Cancellos ipsos conscientiae creant spatium.

Magis per cosmos ascendimus ad Cancellos Caelestes, formas demittimus ut magis libenter universa conscientia exprimatur atque id quod est maxime vim capiat, sedendi in Patris Creatoris seu Beatae Divinitatis gremio conscientia. Ita magis magisque Infinitatis perpendit ac renascitur visio.

Evolutio attamen unquam consistet: Pater enim Infinitus, neque confinia terminat filiis suis infinita itinera Sua Amoris Divini percurrere cupientibus».

Tum Tina alteram posuit quaestionem: «Cum orantes dicimus: *Pater Noster Qui es in caelis*, caelum spatium ultra Cancellos Caelestes significamus aut cosmicum quoque?»

Orthon ridit: «Deus in ullo spatio constringi potest, nec cosmicum, nec ultracosmicum; sed ultra Cancellos, videlicet in maxima conscientiae puritate, magis magisque Essentia Divina eminet.

Magis magisque divinae veritatis aperitur societas. Ergo Excelsa sunt Deus Ipse Qui creat spatium, sed omne spatium adipiscendum in ascensione ad Creatorem, totius doctrinae felicitatisque originem, comprehendendum est».

Firkon lineamenta sumpsit ad intelligendum difficilia.

«Sine ullo dubio - inquit - de verbis agitur, sed veritas summatim accipienda est, ut vobis significavimus. Cosmos mirabilissimus est; caeleste spatium est conscientiae exthesis pro infinitis Amoris potestatibus, qui omnium rerum, essentia creatorum putandus est. Amor est Deus Ipse!.

Gradus roboris vitalis et dimensiones et spatium vitale, iter conscientiae quoque: omnia in creatione saltationes et vacua agnoscunt. Pater omnia creavit infinita cum dulcitudine, gradatim quoque, cum Amore qui redici non potest.

Bonae leges universae filiis suis servant, quos Deus sine confiniis amat.

Sed filii tantum in sua potestate sunt ac superbiunt, ut Deum repugnare ac deturpare et consilium Amoris Vitaeque Aeternae pervertire possint. Homo creaturam esse, quae Deum non esse (id quod est solum confinium), ergo se credere Deo solo, comprehendere debet: hoc peccatum contra Deum mala in cosmo inceptum».

Homines in Terra agere ut haec vita sola fuisset, cogitavi; quare Raphaelem quaesivi: «Num definite aliquid facere conceditur, ut hominibus in Terra probationes certae praebantur de veritate aliorum mundorum vobiscum quoque praesentibus? Ita enim haec res multas compelleret conscientias errantes ad veritatem vitae ultraterrenae accipiendum, potius quam ultra vitam corporis nihil esse putarent».

Humaniter me conspicit Raphael, tametsi mesto ore, quod mihi tamquam reprehensio videbatur.

«Nunc etiam non intellexistis materiales probationes aptas non esse ut multi malum erroresque demittant.

Multae datae sunt hominibus probationes, transeuntis millenniis historiae, sanguinis iniquitatumque; ipsae autem reiectae sunt: itaque culpa multitudinis crevit.

Jesu vivente, maximam dedit copiam probationum, sed etiam Jesu crucifigente, post mortem quoque.

Perpauci accipere.

Quotidie, quamquam multitudo tantum perspiciat res ut intelligere relatum veritatem possit, editionem tribuit aberrantem veritati; ubi quidem accipere ignorantiam suam cogatur, medicinam petit a scientia, qua, ut dicere solet, quandoque res explanabuntur.

Sed probationes ut mundus servetur, non aptae erint, tum maxime amor, patientia ac fides maturiorum in spiritu in Terra: videlicet homines bonae voluntatis.

Vis infinita Amoris vincet malum, quod finitum est.

Iter vestrum mortis et violentiae finem habebit.

Amor Paternus et liberorum Suorum fidelium vi obstinatos spiritus suadebit: tum maxime mentes verae cognitioni aperientur.

Quid prodest veritatem capere sine avulsione erroris conscientiae, nonne culpam suam crescere? Comprehendi - dixit mihi dulciter - lux ut iuvet datur, ne autem oculos affligat in tenebris».

«Ergo - quaesivi - illuminatio ista gradatim eveniet?».

«Certe - respondit Raphael, nunc magis iucundus.- Deus ullum torquere non vult, ex Amore Suo pro errantibus filiis similiter se geremus. Verum tamen quantum possumus, vitare debemus ne malum terminos excedat.

Quoniam hac in re tam dolentior restitutio est, quam potius error aberratur: dolor est magna universa vox quae salutem restituit.

De doloris Patris Dei reverberatione agitur, qui ad immensum crescit quam pro dolore rerum creaturarum Suarum. Deus filios suos percepisse frustulum quidem huiusdem doloris divini permittit, ut veram felicitatem stare cum Deum comprehendant in Sua veritate solum».

Silentium factum est.

Tamquam si male affecto, umquam Patri Deo cogitaveram; cogitabam autem nullam rem beatitudinem Suam infinitam vulneravisse.

Firkon oculos in me defigit et cogitationem meam lexisse intellexi. Redit, postea confirmatur: «Sine dubio, fili mi - inquit - nihil Dei beatitudinem infinitam vulnerare potest. Tamen vero id simul Deum male affectum esse filiorum Suorum rebellionem ac aegritudinem non significat. Deus dolet, sine hac re beatitudinem Suam demittere».

Postea cogitans finit sermonem.

Suspiravit grave voce adiunxit: «Si quid significare aegritudinem Dei cognosceretis!...»

Nihil habuit quod ad nos diceret, sed proclivem sub magni doloris pondere vidi.

In eo filium Patris magnum vidi, exprimentem Amorem Deo Infinito, Qui cur proderetur in fide data tamquam inusitato dono non merebat, quod solum Deus Ipse donavisse potest.

Veniam petivi acerbitate mentis cordisque. Raphael redit; universum esse scholam Amoris dixit.

Cognitionem tribui animo bonitati ac simplicitati aperto fidem interposuit.

Kalna dulcis vocis intercidit, dum vultus suus luce incendit. «Libri Divini - inquit - de animi gradu quo Deus filiis Suis loquatur scribunt saepissime. De spiritui gradu agitur.

Spiritus est pars hominis quae profundae conscientiae pertinet: cor et spiritus in Libris Divinis idem significant

Cordis gradus mentis implicationes nesciunt, sed Deum spectandi et Amorem, Bonitatem, Veritatem et Essentiam potestatem habent.

Ubi filii Patris Concellos Caelestes superent et infundant in pura immensitate Divinitatis mirabiliumque Suorum contemplatione, Aeternae Vitae adsunt iam sine mentis implicationibus, sed cum graduum cordis spiritusve nitidis facultatibus.

Humanum genus mentis rationes permagno aestimavit, dum cor concludit.

Variarum ambage cogitationum aberravit; itaque superbiae ut dimoraret in gradu mentis concessit.

Error mentis primum cor conclusit deinde ipsiusdem destructionem iteravit; sed destruere gradum cordis tamquam suam mortem aeternam provocare valet, sive spiritus mortem sive perditionem.

De hoc Jesus veritatem vobis attulit.

Cum cor et mens inter se conflictantur - dicit Kalna quoque - misere vivetis semper; vel intulistis materiae ac spiritui bellum inter se.

Hoc ab arrogantia vestra genitum est quia omnes animi concitationes arrogantiae causa sunt.

Ubi vestram arrogantiam dimittatis immo modestiae ac simplicitati locum cedatis, bonitati sinceritati ut Pater Deus creavit; causam malorum et infelicitatis soluissetis».

Ibi tenet sermonem Ilmuth: oculis luminescentibus: «Forte putatis -dixit - arrogantiam demittere difficile esse: enim verum dicitis, quia unquam purificationem vestram, nisi per lenticulam illam videtis quoque.

Purificatio quidem vobis tradita est tamquam perfectio, quam comprehensam non habebitis, qua re ultimo rectam viam in Terram non esse putatis.

Cum igitur magistris pastoribusque vestris magna suppeteret arrogantiae copia; res dictae factae sunt; immo vero iter purificationis liberationisque ab arrogantia exiguis componitur purificationibusque subsequentibus.

Tamquam sensim pulmones purificare ut ultimo purificaremur, id valet.

Tantae humano spiritui sunt potestates, ut, si in dies coscientiae simplicitatem ac humilitatem praeberetis; vos mutant dum autem mutari simul quam pro ante putavistis, reperitis. Ubi vero identidem in malis arrogantiae indulgeatis, tum maxime gradus cordis intercludetur, dum ignari estis. Deus Bonus est. Deus magno cum Amore res parvas in animo inspicet. Neque Deus maiora contendit ut filii errantes e malo eripiantur.

Sed etiam ut ex arrogantia eripiamur, arrogantiam sibi sumere opus non est.

Humilitas ac simplicitas humilitate ac simplicitate pensant.

Amor et patientia Amore ac serenitate pensant.

Nolite indulgere in malvagitate, sed etiam in bonitate Patris Dei atque filiorum suorum, sub Nomine Suo operantium pro vestra salute!»

Raphael sermonem reiterat. «Mens - inquit - argumenta gradus cordis retinere potest, et elaborare ac commutare. Sed mentis rationalis facultates, ubi bene adhibeantur neque vocibus spiritus repugnent; ut argumenta sua esprimat, adjuvare possunt animum.

Mens, cum permutet reprimatve argumenta ipsa, in laqueos irretit.

Tum maxime mens cum animo pugnat, dum infelicitas ac aegrotatio succedentes, tantum doloris vestrae existantiae exprimunt.

Ut repetam, alienari ab Amore universi legibusque Patris Dei mens habet potestatem: dum certe in humano animo Amorem necare potest.

Repetere volo: recta via tradita simplicitatem, humilitatem ac bonitatem attingit.

Has res cupite ut a Patre concedantur. Orate Patrem: itaque incidere videbitis salutem».

Prosequitur Ilmuth: «Mors cui bonum assequitur, non est; sub specie ulla.

Putare, mortuo corpore, omnia ad finem adducta esse: magnum error! Id animi cecitate et inscientia evenit.

Mori in novis sideris maturioribus cum novo corpore nasci significat, efficere formas vitae novae quoque quae iam fuerunt in vobis.

Nasci in novis mundis tamquam coscientiam efficere maturiorem valet, sed etiam magis laetari in lata cognitione ac vitae potestate.

Jesus, ne Amorem in corde suo cum arrogantia ac fraude mentis necarent, homines hortatus est; ubi id eveniat, nasci in sideris maturioribus non concederetur, in praecipiti autem eo deferri concederetur, ut mortem hic gradus simulare possit.

Dolor Patris pro filiis errantibus tantum est gravis, ut ab iis percipiatur; dolor augescit simili modo cum relinquendi forcipem mali impotentia.

Quomodo non loqui de morte cum fratres quidam rectam viam desererent contra alios fratres, adeo ut tamquam daemonia eveniant?

Semper intersunt: spes ac salus, sed attamen abuti Patris Ipsius liberalitate bonitateque maxima iniustum!

Id multum penderet, quoniam Deus Iustus est quoque.

Vae nobis nisi in hoc modo fiat!»

Silentium factum est: admonitio mihi videbatur.

Occaso sole, montes caerulei facti sunt. Vallis intimior se monstrabat.

Raphael igitur abscedere denotavit, sed cito iterum incasuros esse promisit

Enim: «Multa dicenda sunt» inquit.

Vesper in crepusculum proficiscitur ubicumque.

Salutem inter nos diximus quasi amici antiqui dolentes.

Raphael ut se amovamus hortatur: ostium disci aperire vidimus, dum lux quidam peralba sortitur usque ad totas arbores implicare.

Ingressi sunt dextram porrigentes.

Postea ostium silenter clauditur, discus repente ascendit.

Paulo post tempore evanuit.

Herba prati inclinata est vixve a vento permulsa.

Caput IX - Lux quaddam in mari.

Vespero diei quindecim mensis Iunii domi meae eram, dum caput Genesis legebam cosmicum colloquium perspicio: vox Firkoni ut Nervos attingam cum Tinam et amicos invitavit.

Usitato more apud stationem consistimus. Multum ac diu deambulamus quamquam nihil eveniat; tamen egomet quiescebam: certus eram fratres monstraturos esse.

Apta parva urbe, ambulationem litoraneam recolimus.

Iohanna ut ibi tota nocte consisteret paratam esse dixit, dummodo aliquid videret. Patientiam semper praemium consequi respondi, quamvis in meo animo non monstraturos esse aliquot de causis timebam.

Ilico igitur lucem videmus albam a mari venientem, a parte Sancti Fructuosi civitatis.

Paulus alacer tantum clamitat ut ad moderationem dicendi blandiar. Lux appropinquat usque ad quinquaginta metros a litore deambulatorio consistere.

Nunc stabat ibi discus, totis oculis nostris subiectus, dum Paulus et Iohanna clamitabant: «Illi sunt! Fratres ipsi!».

Paulus nitide colloquium cosmicum tenebat, accurate ac mature de momentis occursus docebatur.

Enim: «Nunc subter lux alba accenditur» - dicebat Paulus. Et lux accensa est.

«Nunc lucem augescunt». Et lux auxit.

«Nunc luces submittunt». Et luces submissae sunt.

Et cetera. Dum Paulus forte voce luces rubras et virides et caeruleas nuntiat, ipsae sedulo accenduntur usque ad tota lux fieri discus; his factis, discus ad austrum-occidentem tetendit atque e conspectu abivit.

Sub specie cosmica vox evenit Raphaelis discretionem monens ac ut deseramus hortans.

Verebar ne, qui aderant admotioni disci, nos retinerent ac directam percontationem efficerent, sed colligit animum meum hoc non evenisse Raphael.

Dextero latu bini senes omnino obstupefacti (erant) coelum speculantes.

Veri simile est nihil eventuum ad effectum adduxisse.

Forsitan inusitatam machinam aëriam credidissent. Explanare illis aliquid cogitabam, sed Raphael ut decessissem efficit.

Retentis admonitionibus, abiimus animo laetitia pleno.

Caput X - Mulier excelsa

Magna planitia posteram recepit occursationem inter fruges. Multo tempore locum illum pervenimus cum machinam. Usitato more cosmico consilio docebamur.

Serenum erat et calebat.

Sol identidem magnis nubibus obscurabatur.

Contacto loco, relicta machina, in agrum intravimus.

Caelum amplum apparebat quam pro coelo a montanis viso cui inter praecedentes occursationes assuefecimur.

Cito transitui multarum manuum discorum affuimus. Copiae istae, apparatus sideralis qui nos obstupescit.

Quotiescumque manus discorum transitabat, semper fragor ingentissimus sed benignus factus est, tamquam caelestis stereophonia ac immensa vibrans.

Denique navem sideralem conspeximus, de aliqua caeli regione evenientem.

Appropinquat et pendit centum metros e solo aurato frumento vestito: e nave tantus magnus ac pulcher exiit discus quam pro illo anteviso.

Ut fieri solet, Tina laetitia maxima clamabat. Discus sideralis parvum pratum contigit in partibus dimidiis agrum frumenti dividens. Ex quo Raphael et Firkon, Orthon et Kalna, Ilmuth cum iuvenem mulierem pulcherrimam (ipsa nos maxime obstupescit) emergerunt.

Inornate omnes vestiebant: amplius induebant tunicas usque ad talos. Textile leve nobis videbatur sine ulla sutura quoque; de coloribus mutare e fusco ad caeruleum, e violaceo ad caeruleum pulliorem dicendum est.

Sed mulier tenuem caeruleum induebat, eiusdem crinis fulva usque ad umeros fluens.

Crepidat induebat in speciem auratas quamquam identidem versicolores, qua re aliquando colores emergerunt qui describi non possunt.

Prima facie viginti quinque annos nata videbatur. Eiusdem oculi caerulei dulciores videbantur, bonitatem et pulchritudinem exprimentes quae per verba describi non possunt.

Ens in toto soavitatem et excelsam magnitudinem manabat, deinde magna cum gratia et simplicitate incedebat naturaliter.

«Salve! In ista occursatione nostra iam diu cupide expetita» dixit dulcissima voce.

Ut consistamus sub umbra magni arboris monuit Raphael, in limine prati inter agros mergentis.

Limitofus erat discus magnus qui videri poterat nisi surgentes, cum consistentes frumento superati essemus.

Quisque tamen consedit commode; dulcis puella in rupe assedit crista herbosa munita.

Dixit Raphael navem sideralem, quem immotam in caelo videbamus, vi magneticae protectam esse ergo oculis humanis invisibilem.

Fratres siderales exultaverunt (laetitia) occursatione nobiscum et laetitia magna reddita est vicissim. Postea silentium fuit, dum Domina universi dicit: «Cum primum spatium penetrare vobis concedatur per naves nostras, alia quae in animo insculpta habemus dicendi dicemus. Missio ista tamquam “pensum” putanda est, quia cognitiones permittet et exsperimentationes ut nuntium nostrum fratribus terrenis tradatur.

Tota vita universalis in se transfundit.

Simul atque sidus quodlibet tantum in periculum veniat ut belli timor impellat et minetur familiam Patris, in nomine suo ad salutem persequendum operamus».

Omnes ad mulierem obvertimus ac perattente audiamus.

Cum sol colorem subrubrum percussisset, visus suus pingebatur, pulchritudine insigne eminens, dum autem gestus et sermones magnam sapientiam et cognitionem emittebant.

«Bonus - persequitur dicendo - alterum bonum generat, laetitia laetitiam diffundit, Amor generat Amorem et cognitio ulteriorem cognitionem: tota vita universi numquam cessat. Idem de malo dicendum est quod alterum malum generat malum, nisi efficiat ut inutilitas sua atque calamitas intellegantur.

Malum in Terra iam diu tantum generavit malum, ut ad affectum adduceret mortem ac destructionem quae unquam fuerunt.

Sed advenimus vos redintegratum ad salutem vestram consequendum».

Itaque tacit: id quod, ut attendamus maxime, quantum poteret, effecit.

«Omnes Amoris universalis pro sidus vestrum nunc operant, quod in summo discrimine est. Celeriter filii terrestres condolescent qui unquam fuerunt historia transeunte».

Nunc excelsa mulier lente dicit: mestitia visum suum adumbrat dum vox languescit; ipsa, tametsi languescat, tamen majestas auget, cum magis emineat.

«Indignamur - persequitur dicendo - rationem fratrum terrestrium. Pridem multum admonuimus, non sine signis.

Atqui igitur fabricatores mortis calamitatisque in caedibus atrocibus persecuti sunt, dum alteri ab omni molestia vacui sunt quia negotiis suis intenti. Pater longius indulgere stultae pertinaciae multorum terrestrium non potest; cito enim ipsi civitatem emendabunt, id quod animos purificabit sed etiam actuale destructionem mirabilium Terrae refrenabit quoque».

Excelsa mulier sideralis quod cordi suo erat planissime explicabat: «Exstremum arcessitum incolis Terrae dirigimus, ut omnes triumpho bonitatis et renovationis naturalium rerum bene constituti, ad nos et ad operam nostram confluant, sua salute.

Donec filii Terrae semel malum ipsis pertinentem non deposuerint, posteriores cognitiones non distribuemus; sed Terra restare non potest: nova aetas necessaria ad efficiendum ut tota humanitas recte morum mutationem faciat, quae eam retrahat ex millenniis cruentis ac perniciosis.

Suademus - dixit afflicta sed soave voce - homines bonae voluntatis ad oculos levandum humo, ad virtutem redendum, quamvis parumper quotidie, ad levem auram bonitati et simplicitati aperiendum; ut oculi sui aperiri possint atque videre possint plane actualium rerum Terrae pericula.

Tum demum animo suo nuntium nostrum spei et salutis inseremus. Plus aequo facere necesse non est, sed attamen parvum in omnibus animis et quotidianis actionibus conficiatur».

Ductis suspiris, persequitur dicendo: «Nemo in Terra sidus recipere potest ex ruina ab hominibus insanis confecta: salus de caelo eveniet! Tamen omnes adiuvare necesse est pro nobis, sed etiam rationem aliquam bonitatis ac mutationem morum quaerimus quam quisque intimis sensibus et inculto loco operare potest.

Quisque parvum lapidem ponere potest: tanti lapides nobis colligentur; de cetero, ut aedificium Amoris salutisque posthac aedificetur, illud efficemus. Angores nostri vestra causa - dixit dum suspirat - parva pars illorum Patris. Temporibus extremis historiae admoturi estis extremo discrimine admota, quod Pater ex legibus universalis iustitiae concessit; et sine sensu tamen proceditis tamquam caeci.

Tamquam surdi, nec iteratos admonitus percepitis, orare non vultis quem qui viam salutis parat, quoniam vos impediat extincta humilitas: inusitatae voragini adventuri, nullo labore.

Vos certiores facere huius rei volumus, uno tempore ut postulant leges universales operate! quo magum dolorem vobis devitemus. Attamen dolor iste necesse erit, ut in sideri novus dies surgat, qui certe inter malum ac dolorem fractos surget, set etiam peiora vitari possunt; fortasse etiam nunc conceditur.

Exstremum Amoris et Salutis nuntium istud! quod concedimus vobis ut conscientiam iterum moveatur de adventuris rebus».

Oculi sui in meos inciderunt, vicissim in illos Tinae. Sensus permiscere percepi.

Si admonitum extremum esset, tempora in summa angustia fuisse intellexi; momento confundor, quamquam magnitudini ac dulcitudini visus leniar.

«Quis credat? - dixi - nemo nos admonitos esse de periculis extremis Terrae credet!».

«Id quod brevi tempore eveniet, ardorem cupiditatum restinguet, dum animi potius audiendi parati sunt, cum enim magis magisque eventus consensuros esse cum nuntiatis intellegant.

Cum Deus quaesivi ut Moses populum suum servitute detraheret, dum igitur Moses ipse credi non posse respondit; Dominus igitur creditum esse eum firmavit: quia accidere res dictas viderent.

Certe, multis irrideremini ac confutabimini quoque, dum etiam sermones homines superbos nec emendabunt quidem.

Nihilominus hoc dicetis; nos custodiemus.

Necessarium est totos veritati recolligere et quemque ut mutet mores et vitam suam cum simplicitate ac bonitate monere.

Ut oportet, oratione docemus; omnes orare pulchrius esse quod filios Patris efficere posse intellegant. Nihil est simplicius atque majus quam fraternitatem Amoris Universalis filiorum Dulcis Patris contingere.

Hoc est aliquid quod terrestres efficere simplicitate ac bonitate debent, ut salutem acquirant».

Paucum extremos sermones intellexi, sed Illa, animo meo lecto, dixit: «Orare levare animum ad caelum et ad Creatorem et ad nos Cui filii sumus significat. Orate! Ut in animo habetis ex desiderio, orate! Sed orate!

Parvi pretii est orare!»

Prosequitur: «Iam diu hoc tempus praesensum est: ad recognoscendum signa data sunt apta; quae sunt et fuerunt signa. Tamen vero homines nimium sui commodi causa incumbunt et ab ansietate consilioque errandi detrahuntur. De his rebus, cum navem coscendatis, dicemus pluribus verbis.

In praesentia dico vobis tempus surrecturum esse mirabile in Terram.

Tempus praedictum veniet cum omnia bonorum somnia compleantur nec moreriamini, nec aegrotemini, nec excrucietis.

Iustitia in animo albergabit transeunte vita filiorum Terrae.

Tamen vero homines evocare finem finium contra sidus possunt, ubi omnino delere in animo habeant.

Tum maxime intervenimus saluti victimarum talis internecionis.

Multum in strage vitanda potest omnia opera vestra, uno tempore ipsa multum (potest) ut in Terra, transito turbine, aetas surgat pacis ac laetitiae ad viam cognitionis persequendum et exspectandum transitionem per sidera expolita.

Contra, tempus istud necessario creabimus, sed brevissimum esse poteret.

Postea ea quae praedicta sunt de fine temporum acciderent.

Enim praedicta scripta sunt: sed oram et magnitudinem solum Pater Deus cognoscit; quod libertas omnium filiorum Creatoris, veritas est non commenticia».

Mens mea pugnabat cum animum, quod plene sensus sermonum suorum acceperit.

Mulier spatii ridet et recreat me.

«Noli curate nunc futura intelligere - dixit - vos instituemus subinde, ne confundamini.

Ad accipiendum magnas res ostenturas proficemus: hoc necessarium! Unquam vereamini ne non equilibrium internum turbetur, cum pacem ac serenitatem vobis tantum concedamus, simul vim spiritum quoque, ut vos ipsi obstupefaciamini».

Ipsae gratiam habeo, dum vultus Tinae quoque se reficere video.

Audita mihi videbantur maior quam mea cogitatio, dum enim spiramen aliquid exanimationis erumpit in me

Nunc tamen recreabam nec dubitabam quin nos adiuvent et fratres Terrae quoque, qui animum nuntio tantum magno de auxilio angelorum et Mulieris caelestis patefacere.

«Id quod necesse: efficitur! - persequitur dicendo - cito tamen sermones prophetae tam implebuntur, ut orbis terrarum obstupefaciatur».

Vultus Mulieris effinxit tamquam quisque verba in animo suo impressa cogitaret secum.

«Hem! - dixit certa voce - creatura sum caela nova et novam Terram. Antiqua obliviscuntur, neque in mente mergentur nihilo. Et sempiternae in laetitia vivemus».

Nunc etiam silet sed vultus suus amabilitatem commoventem manabat.

Postquam magna cum dulcitudine oculos in oculos Tinae coniceret, in omnes praesentes suspexit; tamquam loqui apud humanum genus voluisset, dum adiungit: «Lupus cum agnum pascet, leo stramentum tamquam mitis bos edet; neque nullum malum erit in Terra, nec nulla ruina quidem.

Transitis adventuris rebus, ecce quod cito veniet in Terra!»

«Habemus in animo - prosequitur - de mirabilis adventuris vobis servatis loqui, tamen vero animos mundi colligere ad res actuales debemus: tantorum commodi causa tam bellum ac ruina imperabunt, ut dolorosam purificationem transiatis, antequam sermones dicti ad effectum adducant. Ut mala tempora contrahantur: orate!».

Raphael mestitiam exprimebat: idem alteri.

Visus sublimes impense communicare cum sermonibus mulieris caelestis videbam.

Ipsa oculos coniecit in eorum oculos breviter risum attingens. Deinde: «Sodoma et Gomorra vere ab igne deletae sunt superiore salute qua materia ab ipsis depravata. Venimus ad vos pro omnibus filiis Terrae castigationem impendentem nuntiatum.

Si quotidie sicut illo tempore patefaciamur, meliorem casum non patiamur quo fratrum qui finem imminuentem nuntiatum missi sunt. Corrupti urbis illiusdem vim legis nostris facere in animo habebant.

Quotidie verum tamen in casum peiorem incurreremus, quia meliores indifferentes riderent».

Cum oculos suos lucentes me conspicit, dum uno tempore motionem in animo meo causa sermonum suorum mitigat.

Adiunxit: «Sicut illo tempore non erimus, neque cum ignem intervenemus, ne sub pedibus vestris vorago se aperiat, quia castigationis causa vos ipsi estis.

Utamur ignem ad ruinam renovandum, quam efficeremini dum sidus inquinatis.

Ubi terribilia arma a vobis confecta detraheremus nihil efficeret bonum: enim cito accingeremini in altera faciendum. Effectus mortis et ruinae vos punient, uno tempore vobis intelligendi licentiam adducunt.

Sidus resurget cum illos dignos ut nova aetate incolant.

Terra tum hortus Eden iterum eveniet!».

Visionem effectuum nuclearis belli a fratribus mihi concessam memoravi: mea urbs cum alteras deleta est; transita ignea purificatione, erba et arbores renati sunt.

Domi sparsi et homines agrum colentes, uno tempore animalia et scaenae bonitatis simplicitatisque, ut exultarem laetitia et amore effecerunt; fratres pervenire videram atque cum renovatos homines Terrae morari.

Simul colloquium inter fratres et terrestres audiveram.

Non multum temporis transitum esse ut rapida evolutio nostrum sidus ad veritates caelestes impuleret, plane intellexi.

Aliqui nuper incolantes in eo loco quo mergebat mea urbs actualis naves siderales conscendebant: visiones iste, mihi nudatae, volucres in animo meo transeunt, dum cito cum recentis sermonibus mulieris caelestis se coniungunt.

Id quod supra mihi nudatum, iterum vidi: homines per montes diffugentes, simul atque per planitiam reiteratae offensiones, a diruptionibus nuclearibus ortae, atrocem diffundebant caedem. Milia discorum naviumque sideralium advenire vidi.

Ut viri et mulieres et pueri immittantur per porticulas patentes effici, dum alios suctos ac sublato esse (vidi), cum tempus nec esset quidem terram contingendi ad salutem ferendum.

Cum primum iterum has res viderem, tum maxime sermones mulieris excelsae certi definitique esse mihi videbantur.

Statim ut cogitationes meas quiesci cum motiones perspexisset, prosequitur: «Quotidie homines Terrae (tantum pro!) Libros Divinos tamquam fabulas putant, et omni ope anniti similes suadere scripta simbula esse; de gravi malo agitur! quod inter homines caecitatem maiorem insinuabit».

Vocem submisit: «Noe derisus est - dixit - cum diluvium praediceret, id quod vere evenit. Hanc rem evenisse animorum corruptione scriptum est. Ubi energiae spiritus cuiusque corrumpentur, vita materialis cum cosmicam, quia nexae spiritu, omnes exitus perferunt.

Omne spirituale inquinamentum alias dimensiones inquinat, quae cum spiritum concordent.

Sidus vestrum magis magisque inquinatur: quia animum vestrum inquinatur pariter.

Improbitas, videlicet inquinamentum humanum, Noe vivente, cladem illam produxit.

Sed quotidie cladem peximam exituum eiusdem causa, confecturi estis. Nunc etiam admonitiones istas extremas mittimus, sanatuos esse sperantes; sed attamen unquam fratres nostros exponemus: id quod fecimus

Sodomorum et Gomorrhæ, cum illarum incolae vim facere legatis nostris temptarent».

Graviter utitur voce, quamquam soavitatem suam non demittant.

Manu gestu sermones suos comparavit.

Dixit: «Iam nunc vestra fides in praedictionibus semper accidentibus etiam atque etiam amittitis; cito lamentum Babylonicum aequaliter eveniet in Terra.

Iam angeli tres Apocalypsis transitaverunt de rebus futuris humanam speciem admonitum: sed attamen nemo, seu pauci, acceperunt nec audiverunt.

Prex martyrium iam diu finem in Terra doloris et iniquitatis contra bonos tulit.

Iam nunc ab eo qui tenebat nunc etiam tenet, septimum sigillum remotum est.

Nunc, Terra tonitrus septem audiet et calices septem bibet septem plagas continentes, plurimorum stultitiae ac pervicaciae causa.

Verum tamen tempus istud per preces bonorum contrahetur, ut scriptum est».

Oculos pulcherrimae Dominae lacrimas effundere vidimus: ipsae colluxerunt in pupulis ciliisque tamquam guttae lucis. Flevit Tina dum ipsae consolari in tantum doloris animi velle dicit.

Excruciabar, uno tempore mecum me ipsum non intellecturum esse dicebam quare creaturae sublimes tantum causam nostram amaverunt.

Caelestis solum Amor pertinebat, non violentia, quam nec contra magna mala Terrae (tantum mestitiae cosmo afferentia) efficiunt.

De Paterno dolore respexi ac recte cogitavi filios illos (qui tantum Eum amabant) in hoc modo magno dolore affici.

Tamen vero mea turbatio continua est.

Intelligebam ac simul non intelligebam.

Denique commotus sum.

Domina caelestis Tinae volvit oculos consolans: «Omnes terrestres - Tinae dixit - veram iustitiam et triumphum Amoris Universalis Patris amantes in Terra: nihil verendum. Ut enim per desertum populo adiuvavimus, ita nunc concipiatis quale auxilium humano generi feretur cum sub vexillo Dei Omnipotentis in deserto se conglobabitur ex invisitato historiae momento.

Super vos habebitis nos et vobiscum. Unquam e vobis cedemus: pro vobis integros multos servabimus; aliter periant».

Tina flatum abstergebat.

«Illo tempore - persequitur dicendo Mulier Caelestis - qui populum duxit quem integrum servare a servitute volebamus; fuit Moses.

Ad auxilium ferendum magna causa fuit. Nunc tempus est ut universalem veritatem vobis denudemus, dum novus Moses omnes servari appetentes servabit, sine discriminis ordinum generumque.

Inspicere in animis poterit paucissimum anhelitum quoque bonitatis et iustitiae Amorem Universalem aequantes».

Mulier tacet, dum Raphael animatus loqui incipit: «Scriptum est eo tempore inter binos agrum colentes unum sublaturum esse, alterum relicturum; atque binas mulieres utrasque molituras esse: unam sublaturam, alteram relicturam.

Subferemus appetentes sublaturus. nec vim facemus contra aliquem quidem, nec ea mente ut subferantur.

Fratres in mundis iniucundis, ex eorum opinione, transferri non possunt.

Pater, ut ipso vi adveniat, nemo obstringit.

Quisque facit et libere faciet.

Cum tempus urgeat, ne tempus ille ab humana stultitia paraturum neminem excipiat, intellegi necessarium est».

Firkon manum subfert ut loquatur: «Libri Divini ne simuletis vigilaverunt. Signa caelestia novum tempus Amoris in Terra praenuntiatura esse vobis iam dictum est, tametsi a terribilibus antecedantur.

Forsitan vobis ista signa praedicta esse nonne videantur? Nostrae naves siderales et disci magis magisque terrestribus se monstrant. Luces moventes et signa solaria et lunaria et sideralia vobis mittimus.

Multi in inusitatis adsunt.

Iam diu nuntiaturus esse effectus prophetiarum vobis nonne videtur ? signa alta sunt in caelo. Phoenomena a Ioanne praedicta tamquam aquas maris et fluminum rubefacturas, iam implentur.

Id quod humanam speciem occidere, dum vero res non tangere potest, inventum est.

Ista cum alia, ubi animum ipsis intendatis, tempus praedictum adventum esse vobis confirmabunt».

Suspirat Orthon dicens: «Unquam tamquam in praesente aetate qua sidus deleri potest, rumores belli fuerunt, neque genus contra genus.

Noli videre tamquam caecitas! Noli audire tamquam sorditas!

Qui nuntiatum supradicta ad vos venit, ut comprehendatis non simuletis, hortatus est.

Id quod humano generi pertineat, bene comprehendetis.

Pandetis igitur animum vestrum et mentem aperiatis rebus ultra materiam, quae laetitiam magnam vobis afferent».

His rebus dictis, cum Orthon taceret, sermonem suum ad finem adductum esse intellexi.

Sed cum Pulchra Domina Caelestis surgeret, omnes secuti sumus.

Sol occasurus est, vix vaporibus offusus qui caelum differentiis rubriis tangebant.

Admoto grano, Domina aliquam permulsit spicam. Postquam consisteret, volvens oculos, dixit: «Omittete timorem! vir quisque bonae voluntatis ab animo suo formidinem timoremque depellit.

Cito exsultabunt pacis veritatisque amantes.

Nec capillum quidem e capite vestro eripietur ubi nolit Pater Universalis. Exstimare ita fieri debetis, uno tempore animum spe ac pace impletis».

Lento pede disco admovet qui ultra spicas perspici potest.

Magnificus, rubrum caeli replicabat in circularis cupolae parietibus, ignorabam quin materia ipsas conficeret:

seu metallum seu vitrum inter se mixti.

Non lucēs accendebantur, verum tamen lux videbatur in augendum lucescentiam parata. Consistitimus.

Mulier excelsa in me defixit suavissimos oculos: pupulae lucem quendam manabant in animo meo irruentem simul laetitiam ac inusitatam motionem ferentem.

«Phatymae - dixit - multitudo magno signo renovationis solis adfuit. Bellum primum cum secundum tamquam signum certum veritatis nuntii quem nuntiavi, et quod Scripturas vestrae aetatis declaravit, putandum est.

Tempus Regni Millorum Annorum percurraturi estis a Joanni praedictum. Cito quod is praedicere vobis vellet, ubi primum de Illo Regno diceret et in ipso primam resurrectionem poneret, cognoscetis.

Quod significare superestitibus rapi in nubibus ad Domino obviam procedendum per aerem, scietis. Cito renovatus surget dies - adiunxit firma voce - quo in Terra renovata incholabit humanitas: nec bestiae erint feroces, nec venenatae, nec nocentes. Dolor vester luctibus in laetitia mutabitur quamquam nunc ipsum incredibilis. Usque ad exitum harum rerum atque etiam amplius postea vobiscum supererimus, in nova aetate Amoris Universalis in sidereo vestro».

Non dubitabam quin iterum Eam viderem.

Raphael tempus esse dimissionis dixit.

Postquam discus figuras excelsas accipieret, sublimem abivit ad ruborem caeli, inde levis volitavit usque ad reditum in nave siderale super agrum grani suspensa.

Navis celeriter ad solem volavit dum mutat colorem caelestem ad luteum.

Ut occasum miremur consistitimus: super planitiam nobis ardescere videbatur.

Caput XI - Prodigium solis

Die undetricesimo Iunii A.D. MCMLXXX, ut comites excursionem Bracci efficeremus, amicos invitavi.

Tum primum factum est ut Joanna fuisset cum eos.

Fratres denotavisse signum eorum praesentiae sciebam; qua re cum Tinam consensi ut solus in monte scanderem in proximo occursum sperans; si brevis interesset nihil!

In ora tertia pomeridiana e casula Levanti ad montes sortimus.

Aliquo tempore transito, in areola inter bina pineta advenimus.

Consistitis machinis, clivum praecipitem pedibus scandimus.

Illic pulcherrimum! Animi laete excitabantur.

Cum iugo veniremus, sedimus in herba ad gustandum; suspenso animo adventum fortuitum Fratrum Sideralium expectavimus.

Posterius, cum nihil eveniret, secessi ad summum scandendum.

Inter haec anomalum fieri nubilum vidi, dum sol post nubes se abdit: magis magisque nebula crassescit; dum calor repente decrescit.

Timebam ne Fratres communicarent, cum neminem contactum interciperemus.

Iterum ad Tinam cum alios descendo.

Ibidem calor agebat, sed aer non calidus: enim umidum molestia efficiebat.

Fratres exoravi animo ut signum quodcumque darent eorum praesentiae, tamen vero silentium usque ad oram septemdecim stetit.

Quod facturum esse, quamquam in haec laborarem, nondum satis constitui; dubitabam quin non recte de aliquo nuntio fratrum intellegerem.

Et amicis me excusavi quod cogitare nescire dicens.

Vicissim Fratres animadvertere non significabant curam nostram.

Nebulum interim magis densius descendit: redendum machinis censui suspenso animo expectantes indicium quodlibet.

Ne peregeram quidem condicionem ut cosmice cum vocem Raphaelis coniungerem, qui sermonem praecedente tempore auditum repetit: «Vir pauca fide! - Admonuit me suaviter - hac re parvula frustraras? Nunc etiam expectate. Interim solem tepidum mittemus».

Pauco post tempore, dum nebula dilabatur calor, quia sol caluisset, sensibiliter iterum ascendit.

Vere virum me esse pauca fide cogito et coram omnibus meam impatientiam confiteor.

Cuncti ad summum, in eo loco quo solus scandi, profecti sumus.

Caelum magis serenum redditur ubi fuscum nubilum magis discutitur.

Magis iucunde sumus: Nicus cupiens ridendi erat quia ab laetitia occurendi in Fratribus Caelestibus excitaretur.

Consistimus in herba: egomet amoenitates locorum illorum miravi pinis filicibusque, et virgultis parvis mediisque factas, uno tempore colorem herbae contemplavi qui, tametsi vernus non fuisset, vigen monstrabatur quoque.

Dum igitur quisque more suo sociat gaudium cum Naturam; clamat Johanna: «Mirate solem!».

Lux quae circa est sensibiliter attenuatur. Ante solem magnus globus quidam tantum volubiliter se torquebat, ut sol ipse nobis circum axem suum se torquere videatur.

In primis timebam, sed postea placide spectaculum mirabam, dum lux in eo loco ultra attenuatur.

«Iam nos videretis - dixit Raphael cosmico contactu - si antea ad solem miraretis. Sed nunc salutem dare Patris Dei Creatoris Solis (qui Sua voluntate Terram cunctam animat) volumus».

Inusitatum obstupefacti spectaculum ipsum mirabamur aliquando commentaria componentes admirationis.

Cum Nicus perspicilla solaria secum teneat, omnes globum illum contorquente per ipsum lenticolare vitrum temptamus ut videamus.

Magis insignite torquere discum videmus soli collineatum; pauco post tempore, sol in toto nobis circum axem suum se torquere videtur.

Cum igitur spectaculum ipsum non finiat nec indicii quidem; in herba consisto. Tina apud me sedit et silenter commentaria signa solis componemus.

«Vereor sermonem *«Apocalypsim»* quamquam nobis recte explanetur ut nihil vereamur - dicit Tina - Caput est multos intelligere malum destituere ad salutem capiendum».

«Ubi assidue de mirabiliis universi cogitemus - respondo ut eam hortar - uno tempore adhaeresciamus actoribus Amoris salutisque, alios adiuveremus sed ante nos ipsos».

Dixit Johanna in Triumphum Amoris Universalis credidisse, qui fortior quam malum.

Vicissim dixit Nicus sua opinione difficile esse ideam iustitiae concipere ad puniendum aptae.

Itaque quisque opinionem suam exprimit.

Sol vertigines pergit et discus qui anteponitur, magis nitide apparet.

Precationem Patri proposuimus: Johanna unam libere fluentem formulavit.

Gratia egit Deo pro vita nostra et Terra et soli et Fratribus Caelestibus tam excelsis bonisque.

Tina exoravit Deum ut humani animi ab Amore Universali collustrarentur atque malum in Terra deponeremus pro adventu novae aetatis pacis.

Patrem Nostrum recitavimus. Commovimur dum quisque in animo suo blanditias vimque Patris tam Magni et Misericordis percipiet.

Improviso Nicus clamat: «Mirate prope solem!» enim sol se torquebat sine disco ante (qui a latere sede sua commotus est), etsi omnino e circulo ardente nec commoveretur quidem.

In lucem suscipi nunc difficile! Sed ignem perspicere licebat nunc etiam.

Cum primum sol cum discum distingueretur omnia solito reddita sunt: lux loci quoque.

«Hoc fuit donum Patris pro nobis!» clamat Johanna.

«Haec caelestia signa ut humana species recogitaret efficere deberent» dicit Tina sed alii quod amplius nobis explanatum est intelligere non poterent.

Iam nocte facta in valle redivimus et magno cum labore contendimus, ut locum stationi machinarum inveniremus.

Caput XII - In navem sideralem conscendimus

Vespero vicesimo septimo Iulii occursatio renovatur.

Ascenso clivolo, lux disci praesentiam Fratrum Caelestium denotavit.

Nobis occurrit Raphael usque ad discum ducens, qui stabat inter arbores.

Ex aperto ostiolo pratum lux quoddam albissima collustrabat.

Cum animum meum indagaret, Raphael ne nullo modo laederem provisit nec vertigine corripierer.

Discus ex propinquo splendidus comparebat dum soffusa lux ex omnibus partibus translucit.

Tina aperte commovitur.

Conscenso disco, Raphael manu ut Eum consequeremur significavit: in primis Tina ingreditur, postea ego, ultimo Paulus qui nobis se adiungit.

Interior praesertim simplex: capsus a luce illuminabatur ubicumque diffundente, attamen sine manifesta fonte.

Sub magno culmini tympana quattuor lucescentia dissaepito fungebantur; ad immensum obstupefacio: ab ipsa inusitata luce (quae in Terram non aequatur) cuncti illuminabamur.

Sensus pacis liberationisque interioris gratiae ad substantias illas excelsas talem opportunitatem concedentes, confundebantur.

Plene commoveor.

Dum igitur Tina cum Orthonem loquitur, Firkon quidque Paulo explanat qui demiratus eum observat; non valere ad laetitiam meam exprimendum Raphaeli dixi.

Ridit Raphael et Paulum observat nunc tacentem tamquam qui, cum inusitate experiatur, hoc per verba disperdere nolit.

Unum dissaepitorum a lineis versicoloribus illuminatur et perlucit; frater quidam ante dissaeptum assidens, nos salutatum surrexit: altus erat, oculi mutabiles a viriditate ad caeruleum; capilli badii cum percussis aeri similibus usque ad cervices promissi.

Admiratus sum de sua vera benignitate: se excusavit ad iterum assidendum apud dissaeptum lucium.

Ostiolo clauso, solum in quo pedem posuimus, leviter subsultavit et aliquandiu concussit.

«Ascensuri sumus - dixit Raphael - propediem in navem sideralem conscendimus».

In illo atrio sub magno capso quaternae sedes erant, in quibus ut sistamus Raphael hortatus est dum Is quoque sistit.

Alii cum fratrem qui gubernare videbatur, dictum summissa voce eunt.

Raphael significat: «Navis sideralis a caelo Terrae excluditur: cito eam attingeremus».

Luxta nos Orthon et Firkon assessum venerunt: Firkon vicissim, quod discum conscensimus, exultabat et ridebat humaniter meo timore vertigine corripiendi, qui ante ascensum monstravi.

«Ut videre potes - ridit iucunde - cuncti valemus»: ego rideo quoque, me ipsum valere confirmavi, tamquam ne fingi quidem potest.

Tina sermonem admirantium habebat simplicitate perfunctioneque conclavis disci; Paulus stupore per universum vagandi exultabat; ego vicissim quomodo fratres dedisse simplicitate bonitateque experimentationem rerum excelsium, cogitabam.

Mecum ipsum omnia a cognitione et ingenio magno in rebus orta esse dicebam; sed quamdiu effluxisse: nescio.

Discus levissime concussit; «Adepti sumus - nuntiavit Raphael - conscensuri in navem sumus».

Surreximus et ostiolus apertus est.

Exitis e disco, vestibulum laqueari non multum elevato percurrimus cuius dissaepita effici metallo vitro confuso videtur: enim translucunt luminescuntque modo ad explanandum difficile, sed mirabile visu.

Ianua reseratur coram Raphaele in extremo vestibulo, sine ullo capulo ad aperiendum apto. Satis magnitudinis in conclavi ingressi sumus: parietes tamquam illae vestibuli, ut iam dixi, verum tamen magis translucebant et sensus magnificae translucentiae altitudinisque sine ratione aliqua multiplicatus est.

Ubicumque colores diffundebantur; qui ut res vitaliter repercuterent, efficiebant, tamquam infinitas lucis fontes replicarent quarum origo designari non potest; hoc suavitatem et calorem et subtilitatem manabat omnibus rebus quae in oculis nostris incurrerentur.

Desiderium habuit Tina stamen tangendi cuiusdam arcisellii hic atque illic circulatim sparsi in illo mirabile loco.

Firkon ridit telepathice quaestionem aliquam Tinae legens: stamen ipse auri pallidi consimile textum esse poteret, sed sua densitas tenera tactu, substantiam in Terram ignotam denuntiabat.

«Multa dicenda inter nos - ipse dixit - sed tempus fugit».

Ut conscensi sumus in machinis caelestibus, cognitionem temporis perdimus.

Ut sistamus hortatus est Raphael: lectulus nos recepit cui anterior stabant arcisellii quinque in dimidia circuli forma positi.

Siderunt in arcisellis Raphael, Orthon et Firkon; ipso tempore laquear miravi quod mihi videbatur minus refulgere quam dissaepa; enim mutatio colorum vixdum significata fluentem inspersionis eiusdem densitatem imitabat: hoc tamquam manus invisibiles cum chartam praesepti ludentes mihi memorabat et in contemplatore effectum manabat acceptum tranquillumque.

Cum primum Kalna, Ilmuth et Zuhl ingredierentur, maxime exultavimus.

Inusitata luce et coloribus vestituum iuveniores videbantur.

Benigne hospitio accepto, assessi sunt.

«Iam diu hanc occasionem desiderabimus» – adeo dixit accorate Raphael, ut vox sua aerem laetorem produceret.

Tina et Paulus et me ipse commoti ridebamus.

Laete oculos in me ipso defixit Raphael, et facere non potui quin inusitatum pulchritudinem laudarem florum in vasis vitreis, in mensa latere dextro nostro positae: eorum formae et colores dulcissimi, nunc elliptici, nunc rotundi, nunc calyciformi: nihil aequale vidi in Terra.

Gratissimum diffundebant odorem qui ut soavitatis sensum caperemus, efficit.

«Amor Universalis tamquam vita omnium creaturarum. In hoc stat misterium mali: amissus Amoris!

Amare in luce esse significat; interior caecitas et ignorantia, malvagitas quoque ab amisso Amoris genitae sunt. Divina substantia est Amor: ex Ipsa res creatae procedunt».

Per supradictum sermonem Raphael omnes in se convertit.

«Malum - dixit - in Amore non esse significat; qui est in Amore facillime itinera cognitionis infinita percurrit, usque ad Creatorem ducentes, Qui totius universi maximum est studium.

Immo vero qui demittit Amorem, ergo malum persequitur, difficillime verae cognitionis itinera percurrit; aliquando non fieri potest quoque.

Magis a luce cognitionis convolvimur, magis Amorem amplecti fieri potest; magis malum persequimur (ergo a cognitione abscedimus), magis esse in Amore difficile est, nisi non fieri potest.

In Terram scilicet pauca est cognitio et paucus Amor; id quod homines antequam deleant maculam ad Deum repetendum omnium bonorum originem, multum exsperimentare et pati et mendacium erroresque mali comprehendere debebunt».

Haec dixit Raphael ad magnam veritatem nuntiandum.

«Omnia perturbatis - dixit - quia in obscuro vitam habetis: magna lucis via est simplicitas.

En cur vobis dictum est, ad excelsum consequendum, repuerascere necesse esse; id quod magnum et altum, semper magnopere simplicius».

Vicissim loquitur Orthon: «Multa vobis patefacientur - dixit - Id simplicitate ac certa ratione effecimus ut aliqua principia vobis afferantur, ad excelsa intelligendum apta; his rebus confectis, navem sideralem viseretis, ultimo: adventum vobiscum celebrabimus».

Firkon ad hospitio accipiendum mentem nostram et animum nostrum ad consortium donandum vocavit.

«Mirate ab ea parte - dixit Kalna dissaeptum sub sinistra significans, quae contra mensam floribus ornatam stabat- id quod monstraturum est conspiciate».

Inversis, cuncti oculos fiximus in designatione: lux loci imminuit, dum intimiorem familiaritatem generat.

Tina et Paulus non mutabant vultum, cum fumigatio velut quidam in parte conclavis producitur.

Vaporationes quidam ad nubem cineraceam generandum concreverunt, deinde nubis magis magisque mutavit usque ad descriptionem trinae figurae.

Obstupefacti metamorphosen ipsam inusitatam inspiciamus quae per se cognita nobis videbatur.

Paulatim imago viri et mulieris et pueri delineata est: veri sunt! coram me et aliis, verum tamen uno tempore scaena quidam cinemata seu theatrialis videbatur.

Vaporatio illa speciem arborum generavit dum inferior id quod revocare pratum herbosum floribus virgultisque ornatum, conficitur.

Vir ipse sedet in saxo; mulier quae stabat, tuniculam et bracas induit, vicissim puer in herba cum lignum aliquid designat; de agreste scaena agitur, forsitan rurem decurrat familiola.

Quas videbamus nigris albisque coloribus figurae, ut fieri solet in televisione sine colore quamvis veris figuris, repente colores sumunt.

Substantia cineracea ipsa et vaporationis facta colorem manabat; cito luminescentia ubicumque loci multum incendebat; ipso tempore imminuit lux conclavis qua sumus.

Tractus sum a rebus visis.

Vir se levat cum mulierem colloquatur, quae forsitan nupta ipso fuisset; puer cantitat oblectans incuriosus in proximis genitoribus. Vocem audimus suavem Ilmuthi quae nos instituit: «Nunc in hac scaena familiari repertorii - dixit - id quod cordi est nobis ut intellegatis, videtis. Attendite».

Color humanorum, plantarum rerumque primum acuitur tum imminuit.

Vestimenta a terna induita gradatim in tenuis coloribus confunduntur ita ut tres humana corpora composita in nostris oculis occurrant: et quidem corpus viri et mulieris et pueri.

Tres corporum roseus color, sed tenuis, , tonorum rationem roseam quamquam pallentem describit, quae suspiciebat usque ad omnes regiones rosei corporis amplificans corpus quidem leviter luminescentiorem; id vidi potest a mensura tale ut corpora duo congruentia, sed vero inter se disiuncta tamquam una natura, vidi possint.

Ordo renovatur, dum alia corpora mergunt, omnia congruentia, immo vero coloribus ac dissimili luminescentiae disiuncta.

Magis corpus sub illa mensura visum esse profundum, magis perlustravisse perspicere potui, quamvis visionem corporum pulliorum in summa parte non obscuravisset.

Septem enumeravi corporum.

Ultimum albissimum, dum tamquam rithmyce lucis vibret, palpitat.

Quotiescumque palpitaret, splendorem manabat, alia corpora usque ad ultimum subrubrum transeuntem.

«Inspicite, - dixit Ilmuth - inspicite arborem et saxum quoque».

Utrique, sicut homo, ipsam habent condicionem. Umquam vidi similia, me vivente.

Omnia penitus vitae et dovitiarum colorum et transitus rithmyci lucis et convenientiae partum eo palpitabant, ut obstupecerem. Id fieri posse umquam cogitavisset.

«Hinc videre poteretis - explanavit Ilmuth - multiplices humanae energiae vitalis mensuras in homine et in arboribus et in metallis: partiri septem mensuras in ternario modo possimus, sed similes inter se».

Observavi ac vidi prima corpora tres in summa parte similia esse inter se in specie quidem, ad rationem pertinentia substantiae datae et gradui levis lucoris.

Altera tres magis collustrabant, dum subtiliora magisque densata videntur in gradu maiori profunditatis; sed ultimum, albissimum pulsans, nunc sub inusitata luce se monstrat: perclare radiat, ex numerorum ratione, fluentias multae lucis reliquis corporibus, in extentione ac profunditate reliqua interfluens.

Nec fieri posse in Terra illam vitalem veritatem introspicere et uno tempore, ipsam scaena incredibilem vim sensibus mihi renovavisse, intellexi; in usitato animo, ut fieri solet in Terra, id quod descripsi non puto hoc fieri posse.

«Corpus exterius materiale - dixit Ilmuth - altera immaterialis energiae facta sunt, verum tamen cosmicae sive astralis, ut docti vestri terreno modo dicunt. Homo, cum corpora supradicta vivere in multiplicibus mundis potest ac dimensionibus¹, vel sideris excultioribus.

Corpus materiale moritur, sed illud subiacens ad se efficiendum in nova energiae regione paratum est.

Id semper evenit dum moritur: verum tamen de ortu cum renovatum corpus dimensionis supernae agitur in superno mundo, qui corpori effecto aequatur. Quia igitur permultae sunt dimensiones, multae sunt copiae humanorum corporum, deinde non solum septem, sed etiam permultae.

Ut facilem reddamus facultatem intelligendi, solum septem vobis dicimus».

In cogitatione defixus sum ad illam subliminem veritatem, cum vocem Tinae audio clamantem: «Pulchritudo corporis lucis in exstasin rapit!».

«Hoc est id quod intellexissem maxime volebamus - intervenit Kalna magna cum satisfactione -. Albissimum corpus, quod gurgites energiae mittit usque ad astra corpora et postremo ad illud materialem, de visione “Spiritus”, ut apud homines dici solet, agitur. In Libris Divinis humana speciem divisam esse in partes tres scriptum est: corpus, anima et spiritus.

«Corpus» tamquam materia putandum est, «anima» tamquam corpus astrale et «spiritus» tamquam essentia hominis quippe quae umquam morietur, ergo immortale, quia sedes Vitae et Conscientiae». Prosequitur Ilmuth: «Spiritus habet facultatem vivendi in infinito Spatio ultra Caelestia Confinia, sed cum spiritus a corporibus astralibus induitur, tum maxime transcendere Caelestia Confinia non potest, sed ex lege divina consistere debet in mundo cosmico gradui astrali aequato».

Explanat Firkon: «Fratres Universi, et nos Fratres sumus, sunt qui corpus spiritualem confeciunt; hanc ob rem composite excelsos mundos Lucis inchoant in Spatio ultra Cosmum.

Fratres Universi quos Libri Divini saepe dicunt «Angelos» vel «Dominum» iter facere per cosmicas dimensiones possunt uno tempore induere corpora cosmica, ubi necesse est.

Immo vero Fratres inferiores videlicet a corpori cosmico eo induiti nunc etiam, ne Transcendere Caelestia Confinia possunt (ultra est infinitum Spatium Lucis); contra iter facere per mundos inferiores gradui eorum maturitatis possunt: libenter hoc facere possunt ex eorum cognitione ac missione instituta sive commissa.

Ut transcendant, ac si vobis evenit quotidie, se credere nobis necesse est, cum iam Caelestia Confinia superavissemus: qua re talis est cognitio nostra, ut iter facere vobis per mundos superiores quam pro vestra maturatione possimus».

¹ In latino dimensione si traduce “MENSURA,-AE” intesa come profondità, o lunghezza, o altezza. Qui il significato è quello di universi paralleli, pertanto mi sono preso la licenza di coniare il termine “DIMENSIO,-ONIS” più in linea con il concetto espresso dall’Autore.

Paulus interlocutus est: «Vos vocare Fratres Universi possumus, sed alii, cum demittere cosmica corpora non possint, Fratres Cosmi».

«Perfecte - confirmavit Orthon - nostra cognitio spiritualis est: sed ipso tempore illam cosmicam simul audit.

Attamen sunt Fratres qui multum cosmice cognoscunt, nemo id quod spiritui pertinet, gnoscit .

Semper operare pro vim cosmicam oportet, per vim spiritalem seu mysticam; id semper se credere Creatori significat, Qui per Filios Lucis semper operat.

Ubi in vi cosmica solum operetur, recte ac sine detrimento operatum esse fidem non facit; verum ubi cum Substantias Lucis operetur, quae Universo Spiritus pertinent simul vim mysticam atque actionem potentem Creatoris, tum maxime tamquam viam Consilii Universalis Amoris et Salutis Curae Divinae putandi sumus: tum maxime sine errandi periculo.

Nemo sibi cognitionem meliorem quam fines suos asciscere potest».

Raphael ut ad nubem coloratam tres humanas formas atque praeclarum monstrantem fingeremus oculos, admonuit.

Vir cum mulierem verbis certabat; et virum brachias agitare (ut fieri solet dum altercamur), denotavi.

Vocem viri audivimus; nuptam vituperabat in aliqua re, quam male comprehensi, sed puero pertinere intellexi.

Attamen puer diverbio genitorum incuriosus est, dum delectationem suam pergit.

Dixit Raphael: «Mirate! nunc exitum irae in subtilia corpora et in illud spiritalem fratrum scaenae visuri estis».

Vir sermones immites muliebri dicebat, cum eam officium suum non servare arguisset; supercilia attrahebat et nupta sua obstupefacebat.

Postea viri formam vidi et confinia corporum suorum se deformare, tamquam a truce vi torquerentur.

Compositio linearum contaminata est.

Ex spiritali corpore obscurans, dum albissimam suam luculentiam demittit, gurgites quidem globulorum energiae fluebant alia corpora transeuntes, usque ad conturbationem lucis et rationis pariter et formae.

Nunc vir conviciatur, ac flet mulier: albida lux sua corporis spiritalis sordidum colorem sumit fuscum; tota persona sua ab illo fusco colore inondata est, imago sua contrahitur et deformationem obstat.

Solum materiale corpus, quamquam deformationes ipsas conturbationesque lucis atque pulchritudinis reliquorum corporum contineret, minime passum est.

E corpore viri nunc gurgites quidem energiae vitalis fluunt, eo incompositi fuscique, ut gradatim in aere effundant et corpora mulieris penetrent, quae vicissim, penetrante gurgite, contrahebantur dum detorquebantur ac luculentiam imminuunt.

«Id quod videtis - explicat Raphael - idem in hominem quocumque evenit cuius conscientiam rapuit ira: energia vitalis obscuratur et detorquetur. Igitur a corpore spiritus quassatio ipsa reliquis corporibus transmittitur usque ad materiale: omnia corpora laborant.

Energia vitae cuiuscumque per aerem cum aliis consociat; ergo quis bene vivit bene Fratribus iuvat, contra quis male vivit alterum laedet: universus cunctis consociatur (*ut ita dicam, n.d.t.*) .

Omnia sunt vera; magis res vera subtilis, magis vitalis.

Mens cum speciebus suis et cogitatio sive imaginatio, ut nominare soletis, veritati pertinet quae a materia intellegi non potest.

Hominem qui colligare cum materiam anhelet, obstupefacturum esse dico ubi primum vanitatem energiae materialis animadvertat quam pro spissitudine spiritus sui, cum cogitationes et affectus et motiones qui continet.

Tamen vero homo cum nunc demum istas res per materiam stillet, sensum mendacium surgit ipsum quod efficit ut res materiales spissae putantur, contra abstrusa reliquae veritates subtiliores».

Interdum vir ille in ira insistit dum «*contagium energiae*» (de quo iam dixi), nunc filiolum inundat quoque, attamen lite genitorum incurantem.

Arbores promanationes ipsae incompositae inundabant, quin in manando, ipso tempore perturbabant saxa ipsa.

Incommodum illum impetum in nobis facebat.

« Quam turpe! - dixit Tina - quam turpe! ».

Imago concitatur repente, postremo naturaliter reprimi.

Nunc enim vir amorose nuptam amplectatur fletum abstergentem: filiulus inter eos felix ridet, dum corpora cuncta et humana et arborum et metallorum recomponuntur.

Gurgites nunc lucidi vitam et armoniam reddebant figuris; laetitia et felicitas redunt; incubus visus demissus est.

Pede presso scaena evanescit idem cineraceus vapor. Lux loci repristinatur; Raphael cum Fratres nobis ridunt, ac si momento, transita conturbatione, invenissemus inter nos.

Laete iterum de itinere cum Tinam, Paulum et Fratres de Terra ad navem cogitabam.

Persequitur loquendo Raphael: «Si filii Patris Dei libertati concessae uterentur ad vias Amoris Universalis infinitas persequendum et tantummodo fidem searent bonitati legis universalis Eiusdem; probare mensuram cosmicas tantum exiguas quam pro Spatium sine limite ultra Caelestia Confinia non oporteret.

Cum immo vero rebellis fuisset qui sectatores suos suasit legem Boni Patris negligere posse et Eodem se carere pati: necessitas malum probandi ab illa arrogantia orta est.

Quam ob rem, cum certe Pater alios secutos esse malum consilium scivisset, mensuras creavit exiguiore, et cosum, et astrales mundos, postremo materiales, qui tametsi in admiratione coniciant (enim utique per Manus Divinas confecti sunt, uno tempore mira et concordias Spatii Caelesti reddunt), exiguiore putandi sunt.

Per mundos istos multi ex filiis suis amorem rerum suarum potius quam universalitatem Amoris experimentavissent, malvagitem potius quam bonitatem, depravationes potius quam laetitiam Fratrum videre gaudentes: prae se agerent malum iter potius quam bonum, odium potius quam Amorem, eorum caecitatem potius quam veram Cognitionem Vitam ferentem.

Hanc ob rem materia creata est: ut Spiritus et Conscientia utrique in eadem conclusi defenderentur.

Corpus materiale gravius esse et habuisse turbationem in corporibus subtilioribus viri ortam videratis.

Nisi igitur filii supradicti corpus habuissent materiale, sed vero solum astrale, malum experierentur sua sponte sub specie magis clara et acerba.

Oportet hominem sibi suadere nihil valere malum, corpore materiali vivente, verum tamen ipsum periculose fieri; quoniam vero per mensuras subtiliores sed veras, malum experietur, dum magis patitur et omnes indignitates perfert.

Oportet hominem bonitatem Patris comprehendere, Qui unquam libertatem filiis infidelibus Amori Suo detraxit, sed attamen effecit ut filii sub specie minoris doloris sibi suaderent.

Dolor tamen instrumentum salutis! Dolor tamquam vox Patris filios suos revocantis: de purificatione ergo de Amore agitur!

Vae mundo! ubi non fiat dolor quoad extremum filium Patris recipieretur!

Effectum doloris vidisti viri illius cum lesurum esse nuptam suam sensusque animae pueri intellexisset.

Qui ab animo suo subactus est dolor, de vitale vi agebatur e spiritu eveniente, dum recomponit et renstituit suam essentiam totam, uno tempore illam nuptae filioliue».

«Cum primum - dixit Kalna amatissima voce - bonitas cum Amorem a filiis Terrae recipieretur: tum maxime mirabilem manabit vim vitalem spiritus vobiscum, quae mentes lustrabit et cor calidescet. Tum maxime benigna vis ex vobis resurget et mala spiritus et moralia materialia quoque renovabit. Animalia quidem purgabantur: ita arbores et saxa.

Ne fingi quidem potestis quomodo natura cuncta seu res creatae humanae conscientiae nectantur: intellegentiae realiter spatium vitae astringunt sed etiam earum mundos.

Omnia sunt vera ac vitalia: omnes motus cordis, omnis voluptas, et cogitatio et sensus, ipso modo omnis passio.

Quandoquidem veritates ipsae irridantur, iter ad lucem porrigetur diutissime; quisque filius Patri sua sponte cognitioni perveniet libenter quoque, ubi veritati, uno tempore bono se credat, dum malum putet vanum.

Semper adiuvabimus quoad felicitas Amorem vestrum atque fidem in Eum, Patri (Creatori Unico) reducet, quia Summus Amor et Deus.

Omnis cogitatio sub more suo, sub colore suo, sub odore suo, sub voce et significatione sua: idem id quod humano spiritui pertineat.

Filii Dei paradisos seu inferos infinitos creare possunt.

Pater, ut reducant, semper effecit, dum intersumus sub specie filiorum suorum.

Quoad omnes veritati rerum se credent».

Firkon oculos in me ipso efficit: quare legisse in meo animo quaestionem quaerendam intellexi.

«Certe - dixit grave voce et solemne - certe ista omnia ad finem adducunt; filii Patri erraturi cito comprehendunt.

Sed in Terram tantum creabunt dolorem, ut caeci quidem videbunt; surdi audiebunt; animi pluriseculari ²rigiditate solventur, mens cupide lucem expetet.

Tum maxime Pater diem festum celebrabit quantum numquam fuit a Creatione condita, quod filius prodigus in Domum suam semel recipietur».

«Scriptum est - adiungit Raphael cogitans - solum filium damnationis damnatum iri: id cor Patris excruciat, ipso tempore efficit ut nostrum excrucietur.

Pertinaces isti exemplum nec intellegent quidem, quia nolunt, tamen verum unquam nocent.

Consilium salutis et Amoris ipsis non redderit.

Patri Deo succedere nec possumus quidem: Deus aliquid pro illis paraverit certe; tamen vae summam bonitatem et misericordiam et Iustitiam Divinam aggrediendo!

Semper omni tempore interesse misericordiam et remissionem amoremque pro illis fratres pertinaces reminiscantur; enim verum causa eorum gravis obstinationis pariter conficentur dolore.

Eventus in saecula saeculorum eventi - Raphael adiungit firma voce sed maestitia plena - doloris, iniquitatis et sanguinis documento erunt, ut error omnibus modis orroris monstretur.

Is, quem Pater in cordi suo amando posuit limitem, tenturus est.

Deus ut doleamus vetabit; omnes, rebus umeris sustentis, remunerabuntur».

Tina seria audiebat; Paulus oculos fingeat in Raphaelem amore ac suavitate.

Postea Ilmuth: «Nunc id quod monstraturum est, videte».

² Il termine "millenario", che in latino classico non esiste, è stato tradotto con il termine "plurisecularis" unendo un rafforzativo al termine "seculum", il quale a sua volta è stato aggettivato in "secularis".

Iterum imminuit lux: nubes caerulea repente sumpsit colores; ante nos puer quidem graviter deformis sub specie sua materiae apparuit, tametsi aspectu turpiculo, maxime fulgida tenebat subtilia corpora et tantum exstasin congruenter manabant, ut Tinam ad stupescendum pepulerunt.

Dum miro puerum, doleo summa dissimilitudine inter partes: interior pulchritudo pueri deformem veritatem vicit.

«Cum humana perturbatio energiae et vitae in sidero quidem ista parit - dixit Ilmuth - tum maxime illa corpora possidemus, id nescitis, sed vero quandoquidem descendit angelus doliturus in corporibus et cerebris aegrotis, subliminem missionem confectum pro fratribus Terrae qui mala demissuri sunt».

Tacet. Auditis atque visis, commoveor: Meus Amor ad Fratres infinitus augebat: spirituale pueri corpus modo refulgebat qui describi non potest.

Lux illa vi ac dulcitudine in corpora exteriora diffundebat usque ad regionem proximam.

«Tamquam aer purus Terrae pueri isti putandi sunt - prosequitur - et cum veniet tempus quo id intelligeretis, tum nullo homo in Terra erit qui Deum accusabit creavisse personas torquendas; vero malvagitatem animi accusabitis dum illos qui habuerunt magis dolorem quam vos, iniuste quoque ad vos adiuvandum, benedicetis.

Secus, quid significaret sanguinem martyrium? Bonum et amorem omnium aetatum? Quid significaret id quod Iesus efficit in cruce mortuus ad nuntiandum vobis Veritatem totam et donandum invisitatum lectionem de Universali Amore in Terram?

Ora veritatis appropinquat, et humanitas cuncta, detracta oblivione ad imminuendum dolorem necessaria; an nasceretur in Terram ut se redimeret seu alios servaret, cum primum se ipsam servaverit, certe sciet.

Quia angeli quoque, cum aliquis in Terram nasciatur, primum se ipsos servare et servaridebunt, deinde potestatem alios servandi habebunt dum officium suum difficillimum exsequuntur.

Aliqui inter nos, perpassiones corporis torti recipere quam efficere ut exsperimentetis mali deturpationes praeferunt. Scriptum est: *noli iudicare!*

Nolite iudicare, sed permanete in Amorem, quoniam fidem facit contra malum ut bonum triumphet.

Fidem servate Deo Patri filiisque suis, qui secundant Amorem ad salutem vestram conficendum.

Animum placate simpliciter!».

His rebus dictis, Ilmuth tacet. Nubes vaporina dilabatur cum colores suos usque ad obscuracionem visionis deformis pueri . Lux renovatur in conclave navis sideralis.

Sed series innumerabilis cogitationum placide per mentem meam transibat.

Ut sequamur monuit Raphael; Orthon et Firkon se adiunxerunt. Multas partes magnae et mirabilis domi lucis visimus: praecoccupata exedra quidem, ibi substantiam praebibimus soavissimam.

Deinde Kalna cecinit: tum musicam commoventem Tinam usque ad lacrimas audivimus.

Animum levitate et pace, et certitudine infiniti Amoris Fratrum saturatur.

Per vestibulum ad discum, qui nos reduxisset ad Terram, relati sumus: comites itineris Raphael et Orthon et Firkon iterum sunt.

«Tempus veniet cum sempiternae conectemur - dicit Ilmuth, dum Kalna ridet nobis - Omnes Terrae Fratres, ubi velint, iter facere nobiscum per Universum poterunt: satis est si velint; maxime filios esse Amoris Patris necesse est. Coinspicemus mundos, nova consecabimus caela; semper legabimus amore et cognitione pro aliis fratribus repente progressuris; deinde coram Patre consistemus quia ultra Cancellos Caelostos transibimus: existimare debet!» concludit Kalna - «Veritas est ista!». Ad consalutandum amplectamur.

In disco consistimus, dum lux vestibuli, ut sine labore redeamus in aere terrestre efficit, sed animum per universum perseverabat, in nave siderale tota cum sua luce, totis cum coloribus odoribusque suis. Discus nos reduxit ubi sustulerat nuper.

In hora sexta mane.

Caput XIII - Moratio in infinitate locorum

In infinitate discus subsistit.

Complura ubicumque astra oriuntur ampliora quam stellae a Terra visae: refulgebant vibrantes ut versicolores manarent etiam atque etiam flammis.

Eo commotus sum ut iam metu perterrear: tantillus me sentiebam coram illo infinito viso.

De infinita magnitudine Patris cogitabam, Qui omnia mirabilia illa creavit; exoravit Eum ut me instrueret ad Eum amandum in fratribus meis et in rebus ab Ipso creatis.

Me audivisse constabam: enim dixi meum desiderium maximum fuisse instrui de Amore Universali et legibus suis aptis ad secandum infinitatem locorum usque ad Cancellos Caelestos superare; extremo vultum exserere ut Suam Increatam Pulchritudinem contempler.

Momento haesitabundus: vereor ne prex mea efficeret ut in arrogantia peccavissem coram Infinito Deo.

Ergo Raphael postquam benevole oculos in me ipso effixisset, mihi risit.

«De arrogantia non agitur - dixit - verus ardor domum Caelestem Dei Patris petendi; maximus ardor Patris: omnes filii per universum iterantes Patri redeant».

Non solum infinitas locorum meis oculis prodita tamquam gaudium infinitum lucis palpitantis; sed etiam splendore radiante qui nunquam cessabat, pervadebatur: sunt corpora sideralia tractum quidem secundantes sicut a vi arcana ducta, energiae versicolores a tenebris cosmi mergentes.

Raphael digito demonstravit immanem navem sideralem sub specie tabaci stili, ante nos in illa infinitate locorum fluctuantem, quam fuisse suam longiquitatem nescio; in albo defigebatur luore a binis coloribus transito: primus caeruleus; alter luteus.

Manabant fenestellae lucem quidem, coronam tabaci stili accendentem; forma navis sideralis minus lata qua descendit in Terram apud Spotornos, verum de mirabile factu agebatur.

Raphael introituros esse per discum in nave nuntiavit; paucis post tempore in interiore statione perventi sumus ubi stabat discus.

Limites ferratos notavi, postea per ianuam quidem atriolum adepti sumus: illic arcisellia et mensa simulate ipsa materia factae, in opaco luore lustrante.

Cum primum sisterem, mihi materiam fuisse tenacem videbatur: verum tamen mollitudine blanda factam animadverti.

Lux in ista nave diffundens sensus singularitatis in animum nostrum afficebat, de quibus dicere aliquid non possum.

Sed ut cum maxime perfundi vitae percipiebamus, omnes facultates nostrae pace quae referri non potest gaudebant; simul atque suaviter opes nanciscabantur.

Similes habitus beatitudinis, facultates mutabantur et potestates maxime excitabantur.

Intendebamus animum in monstrata dictaque.

Cor nostrum Amore, qui in Terram experiri non potest, incensum erat.

Postea Ilmuth cum virum mirabile visu pulchritudine et laetitia, ingressus est: consistimus in lecticula et arciselliis in forma dimidia circuli.

Vir ipse amabiliter nos miravit, dicens: «Iam nunc nostra missio Deo petita pro vobis ad finem adducta est; sed attamen hoc in loco aliqua experientia atque alia cognoscetis, ut formatio vestra impleatur.

Dicturi sumus de argumentis quantum maior quo facere possimus, pro tempore concesso et pro rebus appetendis. Sed bono animo estis! Quia vos adiuvabimus semper, lucem et auxilium necessarium dabimus».

Orthono et Zuhlo adventis, sine ullo sermone consistiti sunt, dum vir in dicendo perseverat.

«In Terram - dixit severe - multa problemata incumbunt, gravia urgentia quoque. Feritas multarum gentium

famem et mortem consumptione morbisque generat: de miseriae consecutione agitur.

Grande nefas est istud! quod in gentibus floriditate gaudentibus premet.

Tanta et talis est copia rerum in Terram, ut omnes valeant: atqui sui commodi causa et voluptatis divitiarum potestatisque, ut fratres indigentiores moriantur et peropprimantur, efficiunt».

Postquam loquentem interpellaverit, Tina interrogavit: «Quidni pro gentibus esurientibus impetretis ? quidni ita efficiatis ut qui possint simul atque id facere velint, curas contulerint in malum istud mitigandum?».

Vir ipse frontem contraxit latam, suspirians asseruit: «Non possumus: sed quam ob rem perdolemus maxime. Ubi igitur pro rebus terrenis definite impetravvissemus, quaestiones graviores et severiores generavissimus. Ut iam diximus: partem quidem quaestionis cognoscetis; enim igitur hac in re pugnare ad bona viritim dividendum; sed etiam impetrare in proeliis humanis deberemus.

Omnia mutarent: odio et vehementia implicaremur qui regnant in Terram, ita ut recrudesceremus quoque.

Immo vero leges universales malum, quod albergat in humano generi, per itinera patientiae semel extinguere possunt. Qui iniuste passi sunt, sine limite remunerabuntur magis quam putare possint.

Quam ob rem, Qui descendit in Terram et pro fratribus suis mortuus est, dixit: «*Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum caelorum ! Beati, qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur!*» sed iterum: «*gaudete et exsultate, quoniam merces vestra copiosa est in caelis*».

Tantae sunt rationes quibus pro vobis non operaremur, sed in animis operamus patientium: Angeli sumus qui patientes recreamur; nobis Pater missionem ipsam concessit pro Terra: sider qui custodiamus et amamus et, quamquam habitus, ad salutem ducamus, ut omnes coram Deo ducentur ad dimoram caelestem capiendam.

Caput XIV - Prex et Nuntium

A luce quidem gradatim lucente et a musica soave e somno suscitati sumus.

Nos dectractum perveniunt Raphael et Kalna in atrio ducentes quo sunt juvenes et puellae quidem saltantes.

Alii canunt dum aliquorum instrumentorum musica concinit: personantes Fratres in hac arte peritissimi! Atque fortissimo ingenio muniti.

De instrumentis praedictis: aliqua nobis ignota sunt, cum nostris similia non reddant; altera violinae, psalterio et tubae, itaque idem tibiae (quae italica lingua «oboes» nomatur) *N.d.T* reddi possunt; sed an clavicembalo seu organo et cymbalo reddi posse, nescio.

Attamen sonitum calidum manabant et tenerum subtiliumque, ex armonia ultra naturam levationem indicante; enim aliqui loci, quamquam a musica terrena longiqui, mihi Bachi aliquos modos memorabant.

Libere Fratres ingrediebantur et sortiebant: de viris mulieribusque agebatur aetate ad definendum difficillimum, fortasse de aetate inter annos quindecim aut quinque et triginta.

Sed quamquam conspectu personaque dissimiles, omnibus erat facies ridens: alii meditabundiores indole, alii usu peritiores vivacioresque videbantur.

Dissimilia lineamenta et difformis proprietas utrisque erant, quae in Terra generibus humanis dissimilibus et dissimilitudini inter gentes regionum inter se longiquarum tribui poterent.

Omnes alacriter nobis salutem dicebant; aliquis nova quaerentes resistebat dum benevolentiam nobis praestant.

Omnes de nostra origine sciebant, uno tempore missionem quam Raphael et alteri nobiscum ducebant, cognoscebant.

Dein cantum eo melodiosum emergit, ut rapiamur.

Saltatorum saltatriciumque motus tantum agiles significantesque erant, ut animum profunde contingatur.

Brevi postea tacitur.

Frater quidem, qui inerat atque multum cognitionis magno gradu amabatur et venerabatur, clamavit: «Pater Caelestis nostros Fratres benedicet et illos omnium Universi Creati siderorum.

Eius Amor terrestrium non accipientium animum tangat.

Eiusdem infinita Lux mentem non videntium luminescat.

Deus remuneretur et tutetur laborantes pro sua iusta causa.

Sua dulcissima vi filios amissos detrahat Se Ipso».

His verbis dictis, concilium cunctum toto pectore ac submisce precem liquefacientem recitavit:

«Pater Amatissimo et semper Adorabilis Qui es ultra omnes infinitates; dulce est nomen Tuum referre; Amor Tuus omnes voragines pervadet et pectora nostra rapit; nunc pro omnibus Terrae fratribus Te oramus

Da eis Lucem Tuam et Ignem Tuum.

Dimitte eorum iniurias

Ut dimittant Fratres qui amare nesciunt, effice.

Libera ab omnibus peccatis Cosmum cunctum et Terram.

Omnes filii Tibi Te cognoscant, Pater, et sempiternae Te ament.

Audi, Pater, et da nobis laetitiam et pacem in sapientia.

Amen».

Invocatione ista Fratrum pax perdulcis nos cepit.

Tinae oculi lacrimosi erant. Paulus meditans, tacebat.

Raphael observavi, qui dixit: «Pater Deus, Qui Bonus et Umilissimus est, et Magnus et Potentissimus, ut praesentiam suam et risum Suum amabilem comprehendamus, efficit».

Postea animum colligamus: tempus erat quo quisque Patri loquatur in cordis secreto.

Magis quam corpus accipieretur atque conspiceretur Eius praesentiam animadverti.

Pro me Eum amavi, pro Terrae omnibus filibus suis amavi.

Quia Amabilissimum Eum percipiebam, amavi.

Atrii paries lateralis se aperuit et navis membrum proximum monstravit.

Nunc locus isdem et unus factus est, major quo ante; ibi viri mulieresque convenerunt. Omnes consistiti sunt.

Raphael sursit ad dicendum: «Quae vivit scienter in Patris Amore Universale Fraternitas Cuncta, omni tempore terrestres fratres in difficili itinere laccessos, servat.

Sed in hoc tempore siderus in exitum eventorum proficiscitur, quippe qui praenuntiati sunt a Patre Deo: de his rebus iam ab antiquo scimus, et Prophetis in Terra, (qui ad officium suum exsequendum missi sunt) ut hoc scripsissent, disposuimus. Ab initio in conspectum terrestribus venimus, et eos continemus, ut a nostra praesentia formentur.

Ex quo in orbis terrarum bellum secundum universale exardarsit, magis magisque definitum cogitavimus auxilium. Ex quo bellum ad finem pervenit, (quod multum aegritudinis tulit) in conspectum copiae magnae fratrum venturi sumus aperte: id certe augescet, quamquam obstetur imminuaturque a praeiudiciis, ne opera nostra diffundatur.

Naves siderales nostrae bene videntur, disci nostri moventur lucisque manant lucentes ut sideri machinae aerae et maris e terrae non possunt.

Qui vident nos in aere insistere nos esse dubium habere aliquod non possunt; qui tortuose volvere nos vident aut sphaeras igneas varie se movere aut alia insolita quam pro legibus naturalibus, aliud facere possunt, nisi nostram praesentiam confirmare».

Raphael Tinam et me ipsum et Paulum observavit, utpote qui audiri attente sciat.

Dein prosequitur: «Sed in conspectum fratribus terrestribus venimus alio modo quoque, magis fructuose; suo spiritui et cordi et menti loquimur, imaginationi quoque, sine ulla vi, ut cogitationes nostres et sensus feramus, lucem et cognitionem.

Leviter hid facimus, et fratres liberum habent veritatem accipiendi sive ipsam repellendi, ergo perseverandi ex usitato more. Hoc tempus est quo Fratris Ioel verba effectura, quae fratribus terrestribus pro futuro quod est data sunt: *«et prophetabunt filli vestri et filiae vestrae, senes vestri somnia somniabunt, et iuvenes vestri visiones videbunt»*.

Tempus est pro Terrae filiis prophetae verborum adventus: *«et dabo dicit Dominus, prodigia in caelo et in terra, sanguinem et ignem et columnas fumi»*.

Amoris Universalis Fraternitatem cunctam hortatur Raphael, ut curas in Nomine Patris Dei conferat pro virorum orbis terrarum salute.

Nunc Eum dicentem attendunt.

«Sed maeremus –inquit- adventuris in Terra». Postea sub specie precis se contrahit adiungens: «Attamen misericordiae infinitae bonitatisque Dei fidimus, Christi Domini, Qui in sidereo illo mortuus est amore in Fratres et in Dominam Matrem Suam Quae apud Eius Cor et Patris Caelestis multum potest».

Quamquam ad finem verba non adduxisset, lux imminuit; vix dispexi Raphael leviter sedere.

Visu terribilis scaena quidem monstratur, quam iterum dicere nolimus.

Dixit virilis vox: «Sol in tenebris mutabitur, luna in sanguine, antequam dies Domini magnus ac terribilis eveniet».

Postea sursit mulieris vox quidem et verba ista spei pronuntiavit: «Qui Nominem Dei evocabit, servabitur, quia Monte Sion et Hierosolyma reliqui servati sunt, ut Dominus dixit, in tutum recipientur a Deo vocati!»

Multiplices et virorum et mulierum puerorumque vidimus a terra sublato esse, in navibus sideralibus sumptos esse, quae congregabant in Terrae eversae caelis.

Mihi videbatur servatos insignes fuisse ut cognoscerentur, quia luce ac luore aequabant naves siderales.

Reddita luce, Raphael se sustulit iterum.

«Libri Divini -inquit- Deum vocant Exercituum Dominum. Cum Iesus natus est, Deo Viventi Filius, in Bethleem antro (signum est infinitae humilitatis Magni Fratris), Domini Exercitus, pro pace in Terra Suam Gloriam canebat.

Nunc autem ad pugnam finalem contra malum profecturi sumus, contra dolorem quoque, qui ab antiquis filios et eorum Patrem excruciat.

Cito tubam victoriae Amoris Universalis, Iustitiae Bonique sonabimus.

Sol unquam visus in Terra merget, nec praesente Eden quidem visus est.

Reliqua praedicta sunt: omnia adventum celebrabunt cum Dominum iure regnantem, cum Bonus et Iustus et Veridicus sit, ut scribitur».

Consistit Raphael, pauco post tempore, sermonem persequitur: «Erigemus fratrum qui semper bonitatem iustitiamque quaesiverunt, postea eorum paenitentes, denique qui coram Patre Deo genibus nitatur in extremis.

Salus omnibus erit, nisi forte, suo arbitrio, aliqui usque ad damnationem sui animi hosannam dicat.

Qui aures habeat, audiat!».

Tacet. Vox sua imminuit.

«Hortamur -inquit- ut omnes fratres erigant se in bonitate preceque ad Patrem Creatorem, sed etiam ad nos quia intercessores.

Omnes anhelitus sui semper, ut fieri solet, explentur.

Nobis est potestas vestrum consilium audiendi et animum egenum. Sed infinito plus potest Pater Deus.

Orate supplicateque, boni ac Terrae simplices, ut animus mortiferus fratricidaque qui est inter vos, demittatur.

Nulla vestrae precis syllaba amittetur, nec anhelitus vestri animi quidem, pro iusta ratione.

Orate supplicateque! Bono animo estis et umile!

Noli frangimini in animo peccatis humanis! semper remissio ac misericordia sunt.

Omne peccatum vestrum, si umiles et paenitentes, gignet amorem et teneritatem.

Pater vobis custodes nos posuit atque Qui cognoscet, Cui est Amor et Bonitas, quae ne fingi quidem possunt.

Datus est vobis Magister, Cuius sapientia et misericordia confinia transeunt.

Cum Eum est Mater Sua, Universi Domina, Ea Quae Fathymarum, locus Terrae remotus, umilibus pueris nuntium attulit imminentis revelationis (quae apocalypsin dici potest) in Terra incombentis humana amentia.

Ea supplicat et pro filiis terrestribus se adoperat, sed pondus latum magis magisque intolerandum, ac simul sarcina extrema est.

Sunt attamen iustitiae leges universales quas dedit Pater satisdato Amoris inter filios suos, inter eos et Eum.

Mestitia fratribus sideri illius iam multo tempore confinia permissa trascensa esse dicimus.

Ergo fiat certamen quoddam bonitatis et precis umilitatisque. Antiqua simplicitas redeat, quae evolutioni praesenti, si bene vivitur, non obstat.

Is cito veniet: cum Eum erimus.

Regnum Amoris redibit in Terra; cuidam qui Eum exspectaverit magnae gloriae dies erit, contra inimicis suis dies erit terribilis, videlicet Amoris et Domini Dei inimici».

Nobis nuntia duo attulere, unum anulo clausum.

Dum mihi alterum datum est, Raphael dixit mihi: «Cito veniet Regnum suum in Terra, Regnum Spiritus, Quod tribui nulli humanae potestate potest: istud quoque statum est et scribitur».

Postea navem sideralem consisti in infinitate locorum nuntiatum est nobis; sed propediem denuo in disco penetraremur ad in ignoto mundo descensionem.

Caput XV - In admirabile sidero

In magno disco ingressi sumus. Nobiscum fuerunt Raphael et Firkon, Kalna et Orthon, Ilmuth et Zuhl cum Fratres tres vicissim, quorum viri duo, altera mulier.

Universi exsultabant: intra exploratorem omnia a rebus visis differebant; enim cella a reliquis locis parietibus disiungebatur.

In medio tubus quidam lucescens stabat, qui a media pavimenti parte usque ad campanae cacumen se erigebat.

Vultum exseruimus e fenestella.

«Mi Deus!» clamat Tina quae, ut ferre animi motus coram illo mirabili visu vellet, abscedit.

Paulus tamen, a spectaculo illo captus, in fenestella subsidebat.

Dulciter humum mundi mirabilis contacturi sumus.

In planitiis, montibus collibusque viridans natura ordinabatur; magnum flumen, quo magna insularum copia spargebatur, caeruleis aquis ad vastum mare fluebat.

Coelus a discis volitantibus solcabatur. Sed neque oppida, nec domos seu urbes quidem vidi.

Id quod mirum est, sed Raphael quia in animo meo inspicerat, me explanavit: «In locis istis, cum fidem in legibus universalibus teneant, inter naturam vivemus».

Immensa lux in coelo illo exardescit, ab astro Soli simile veniens, quae dulciter omnia alliciebat et oculos delectabat.

Eam differire ab illa Solis in Terra (quamquam mirabilis) denotavi; diffusi vapores iucunda opera acu picta in coelo scribebant, formae suaves lucem stellae illius replicabant dum colores tenues vicissim fortiores creant.

E vestigio in collis densa silva sumus: inde fluctuum maris sonitum diffundit quod suaviter ab inebrianti ventulo movetur. Herbam similem terrestri proculcantes descendimus, sed color suus, quamquam viridans, per colorum differentiam transitabat.

Arborum foliarumque formae a latere concinniores ac colore evanescentiores, sed color in medio maius inspissabat. Pabuli laeti fructus praebebant quibus in Terra similes, quamquam non omnino aequales. Igitur poma ananassi seu arienae videbantur; reliqui globosi rubrique se monstrabant..

Omnia varietatem et concordiam aliquam monstrabant quae redici non possunt.

Animalia quaedam gratiosa ailuropibus congruentia nobis obviam venerunt festive, attamen vero maius ampliora quibus terrestribus; et permulsimus benevole.

Cum Fratres ad pratum profecti sumus, quo aliqui exploratores subsidebant, alteri iter ingrediebantur.

Eum a latere peragravimus; Ilmuth locum inter alios in magno honore esse, cum Fratres universi conveniant, nobis explanavit.

Arborem quidam circumvivimus cuius truncus, quia permagnus, orbem ducebat maximum et frondes pertingebant in immensum cum foliis latiis politisque, quae leviter a viride ad rubrum variabant colorem.

Ad arborem mirandum moror, dum Tina modo salutandi eum tangit.

Interim, Raphaela duce, cum Fratres iter pergebamus.

Collis nunc acclivior factus est, sub clivo vegetatio densabatur.

Subter aedificatio mersit fungi instar seu disci in prato: domum aliquem seu templum quidem seu aedificium Terrae deversorii instar fuisse putavi.

Color suus imitari non potest: a viride ad fuscum, a caeruleo ad fuscum variabat.

Perfectionem colorum concordationis quibus naturae et caeli et humus notavi, qui intervallis musco terraneo tegi eo videbatur, ut peripetasma naturae imitaret.

Ex ipsa materia quo naves siderales (in quibus iter fecimus) confici videbatur discus, sed attamen magna perluciditas, ab exteriori in interiore perspicere vetatur.

Adepto aditu, spectaculum nobis praebitum describi non potest! pavimentum magnae salae herbosum factum est, quod intervallis musco de quo iam dixi, tegebatur.

Peripetasmatum, aliqua hic atque illic posita sunt et bene ad loci naturam se accomodabant, quae hic maxime parcebatur.

Circulatim ut considamus arcisellia sedesque parati sunt: partim in solo, partim in peripetasmatis positi. In magni loci latere arcisellia lectulique sunt in salae interiore vergentes ut in contionis loco fieri solet, quo relatores in conventum vergi debent.

Varia magnitudine e solo mergebant columnae et sublime ferebant usque ad laquearis transgressionem: prorsus de arborum fustis agebatur, cum secati non essent.

Frondes suae ab illo sole tegebant ac lucium umbrarumque spectaculum suave describebant, quod serenitatem ac quietem dulcissimam praebebat.

Cum ab externo internum videri vetetur, quamquam perlucida aedificatio, ab interno immo vero naturam externam mirari permittitur atque parietum laquearisque colum ut visio ipsa vixdum quiescens efficit.

A magnae salae latere et in suo extremo porticulae quidem stabant quae tacite nunc se aperiebant, nunc se claudebant sine ullo capulorum auxilio ad ingressum exitumque Fratrum permittendum.

Sedes multas esse in differentibus rebus paratas intellexi: illic Fratres quiescere, se sustinere, seu legere aut colloqui possunt.

Exito confecto, Raphael in parvo prato saepe prorsus cincto ducit.

Umbras manabant magnae arbores luci spatium permittunt quae ex astro vitali pro mundo illo oritur.

Spectavisse fabulam pro nobis a Fratribus paratam nobis dictum est.

Assidimus humi; interdum alii veniunt et inter nos consalutamus notitiamque permutamus. Sed silentium fuit. Pratum stipatum est. E recessu ante oculos et apud saepem, colores quidem oriuntur, dum scaena rustica sublimis exsequitur. Energiarum arcanarum lux bene naturali luci respondebat, sed fortior.

Postea Fratrum aliqui in “scaenam” procedunt, declamationem incipiunt spectaculi, quod partitis temporibus processit lege ut in Terra comoedia seu cabaret seu spectaculum musicum appellaretur.

In primis tantum lepos magnus factus est, ut universi riderent: cum spectaculum exhilararet, risus cepit nos quoque, magno cum loco leporis qui magna cum peritia ductus est.

Natura ipsa cum scaenis illis sociabat earum leporem augens.

Mirabilia efficiantur quae in Terra imitari non possunt.

Postea mutat scaena, fabula gesta est commota: vir et mulier quidem cum reliquis universi Fratribus requirunt animantem quae petitura Patrem Deum, in infinitate locorum volitaverat, sine ulla sua potestate.

Pauca erat sua sapientia, sed animum suum candidum et Amor suus tantum effecerunt, ut omnia posponeret cupiditati petendi mundos ubi de visu Creatoris Vultum Divinum videre concedi potest.

Fabula ista sic et simpliciter enuntiata videri humilis poteret, sed autem veritate effectoque incredibilis!

Multos Fratres flentes vidi, Tinam lacrimas abstergentem.

Paulus vicissim multum cum animantis Dei mirabile ingenuitate consociare mihi dixit.

Postea saltatum est et musica acta est. Lux et color et mensura quos scaenae arcana cum vi efficiebant, per praesentes se fundebant.

Eo participes in fabula illa facti sumus, ut caput esse magis quam spectatores videretur.

Magno ad fabulam momento nos ipsos esse intellexi. Attamen ad magis dicendum non valerem, ut intimitas nostra cum scaenis ante oculos intelligi poteret.

Sollemne conficitur in prato, quo universorum laetitia patefacta est: omnes Fratres ab aliis universis venientes convenire consociareque in suorum mundorum rebus felices!

Prout id tenuisset, nescio; sol ille vitam et lucem sensus corporis insinuantem manabat.

In aedificio figura disci ingressi sumus. Intro Fratrum magnus conventus convenit. Suavis odor flat in aere: ex floribus agrestibus suspensis videbatur.

Mirabilis Domina Universi coram toto populo stabat et ridebat suaviter: a latere Suo Dominus ex confundente pulchritudine.

In Eo lucem crevi quae nocturno tempore me viserat, postquam a Raphaele nuntiatum est.

Etiam tum, nunc vestem induebat candidam, oculi caerulei, barba capillique castanei atque adulta aetate: triginta annos Natus videbatur.

Cum Eis viri mulieresque pulcherrimi erant, eorum conspectus dulcitudine rapiebat et reverentia digni sensu magnae amabilitatis.

Omnes oculos reverserunt in Domina Universi et in Domino.

«Omnibus Patris filiis Amor! -Dominus dixit- et Pax omnibus bonae voluntatis Terrae!».

Perpetuus plausus ducebatur e conventu: commoveri Fratres illos plane vidi.

Hominis vultus pulcherrimus et indicibilis Sua maiestate. Domina a latere Gloriam Suam sequitur.

Nihil, teneritate ac pulchritudine Sua, illi satianti animum visioni omittebat, etiam ut eum in dulcedinem mirabiliaque redundaret efficiebat.

«Ego sum bonus pastor- Is dulcissima cum voce dixit,- et Terrae pecudes meas cognosco et ipsae me cognoscunt, sicut Pater me cognoscit et ego Patrem cognosco».

Mulierem a latere Suo divine aspexit. Ea Eum aspexit: universus congressus in plausum sine ulla fine, submitte atque singulari amore se profudit.

«Statim- sermonem rettulit omnes aspiciens- nuntiare Orbis gentibus Sanctas Litteras iam in effectum esse poterimus. Statim Ego omnia reconcinnavero et erint, ex promissis, nova caela et novae terrae. Istud complebo ex Patris voluntate».

«Amici mihi estis, fratres quoque. Vobiscum filios meos ab aeterno colligem, omnia ad effectum adducentur ex universalibus legibus Amoris Universi Patris. Iustitia tota conficetur, omnes veritatem videbunt cognoscentque. Respicientes libertatem a Patre pro filiis suis datam, solum Amorem, bene facta et Verbum nostrum donavimus, quibus qui gaudium animi represserunt quoque et veritatis gaudium, qui quamobrem dolorem nobis attulerunt.

Acerbitatem ipsam suscipimus, nunc etiam benevole eam suscipiamus, cum Patris Dei dolorem consociantes.

Sed inter omnia instavimus Verbum nuntiare, quod viam monstraret atque, virtute sua, cognitionem ac Vitam Aeternam praeberet.

Patri Deo filiorum, multi Verbum meum gentibus donaverunt: consilia et animum Creatoris aperuerunt.

Qua re saepe a dissentientibus veritati Patris nec amati, nec culti sunt quidem.

Multi Prophetae adventum meum praecucurrerunt; postea inter gentes orbis terrarum natus sum et Verbum, sive Sermo, a quibus mecum appellatus sum, quippe qui me recognoverant.

Dixi: Ego sum Qui sum, et ad mortem missus sum.

Corpore isto me monstravi, quod per parietes humanarum aedium transcendebat et cum eos edebat, usque ad in alia dimensione sumi, mea voluntate, sub diversa foma.

Fratres! Me praecucurristis et persecuti estis; nunc etiam idem ducitis quod duxi idemque, quod volo, vultis, quia Patris Caelestis Voluntas, ut conectamus inter nos Sui Amori Universo efficit.

Hoc Verbum, tametsi multi Eum orbi terrarum nuntiavissent quod Ego nuntiaveram, neque dissentientes ad Amorem redemit, nec ad Veritatem Universam.

Autem patientia usi sumus, semper illa utemur, quia omnia indulgenter habeat Pater Caelestis.

Sed dolor quem Is declaravit cum illum multorum fratrum, qui iniuste dolent et semper per humana tempora doluerunt, efficit ut martyrum prex augetur, quae a Fratre Iohanne audita est, deinde in Apocalypsi scripta.

En cur Pater ut omnia Ego renovem in Terra hortatus est atque inimicos suos ad pedes abiciam sub specie scamni, quippe qui felicitatis Fratrum Universique Amoris inimici sunt.

Statim redditum iri pacem in Terram et filiis suis esurientibus sitientibusque decretatur, qui amorem ac iustitiam volunt.

En cur Pater, Ego, Mater Mea et Universi Fratres Germanitatis Mundorum, statim intererimus Terrae restitutioni ad Communionem Pacis Amorisque, utrique Patri Deo colligantes.

Qui luctus ruinasque severunt in Terra, in aliis locis ac temporibus in quaestionem cum Patrem versabuntur.

Sed Terra iterum hortus Eden eveniet!.

In navibus sideralibus adventum celebrabitur magno cum gaudio, cum primum Patri et Amori Suo Infinito ac Misericordiae Iustitiaeque, Manibus Suis Divinis indulgentibus umquam adirantibus; dissentientes tribuimus, cum eos fratres lectionem millenariam mali ignorantes, qui non audire Verbum Amoris Veritatisque malebant, Sanguine Martyrum donatum sancitumque».

Accurate plausum est prius quam Homo sermonem ad finem adduxisset.

«Statim- inquit- veniam Fratres Terrestres, in caelis debellatum mortem odiumque veniemus: tum maxime umilium simpliciumque magnitudo splendet.

Omnis potestas a ministerio Amoris cognitionisque substituetur.

Finis beluae decretabitur quae se substituere Deo vult.

Homo numero seno signatur, Deus autem numero trino. 666 ter senum numerum designat, videlicet homo qui se substituere Patri Deo vult.

Hic est beluae numerus quae morietur cum falsus propheta cuius verbum vanum est, quod non nostrum nec meum non vestrum, nec illud unius verique Patris Universalis fuit.

Cum omnia conficentur Vos, Cherubini Librorum Divinorum, ad finem custodiam vestram adducetis atque omnes filios Terrae volitare per infinitatem locorum permittetis, qui ab Amore Patris creati sunt.

Ego sum testis Operosi Amoris Illius Patris.

Nemo tamquam me Patrem cognoscit, neque magis quam me.

Filii sui ab Eo Potestatem currendi per infinitates habuerunt, peregrinandi in infinitibus universis, carpendi infinitos Amoris Sui fructus, sed non prodendi ipsum Amorem atque se ipsos, neque eorum Vitam nec Fratrum quidem.

Noe et Mose et Elias et Enoch cum multos misimus. Frater Elia, magnus Patris filius, clamavit: *“studio utor pro Domino Deo Exercituum”*, idem alii missi a Nobis, Illum Qui in Terra Exercitus Suos Caelestes Instruxit, onoraverunt.

In navibus nostris Elia et alios tulimus qui primam carnis resurrectionem cognoverunt, de qua Prophetiae cuncti dixerunt et Ihoannis in Apocalypsin ex Regno Millenario.

Superfuimus semper cum homines, sicut Raphael cum Tobiam iuvenem.

Umquam deseruimus eos.

Verbum nostrum fuit salus et vera cognitio pro illis qui, sua voluntate, in luce veritatis acceperunt.

Finis tempora monstravimus Prophetis, victoriae ultimae Dei Exercituum in insanam multorum filiorum suorum seditionem.

Res evenientes et eventurae in Terra Ezechieli monstratae sunt.

Deum creavisse tenebras non scriptum est, vero Eum lucem creavisse deinde a tenebris separavisse scriptum est. Quia tenebrae ab illo qui potest creatae sunt.

Id quod creavit Pater omne bonum est et solum bonum, ut reiterate in Libris Divinis de creatione dicentibus scriptum est.

Post Exodus qui erit in Terram et sine ante factis in mundi ecclesiarumque historia, omnes humae leges a divina universaleque lege Caelestis Patris substituentur. Amoris Universalis Filii ad se pervulgandum non impellentur; omnia dealbata sepulcra se patefacient.

Ad finem malum adducetur et omnis fraus principis tenebrarum detegetur.

Statim Meretrix tonitrus septem sigillo impressos videbit.

Parate, vos qui fame sitique laboratis ob iniquitatem: Regnum Caelorum proximum est: omnes videbunt.

Nec unus anhelitus animi vestri demittetur».

Universi se levarunt, cum una vox praesentes accomunavit:

«Pater Noster Qui es in caelis

Santificetur Nomen Tuum,

Adveniat Regnum Tuum,

Fiat voluntas Tua,

Sicut in Caelo et in terra.

Panem nostrum supersubstantialem

Da nobis hodie

Et dimitte nobis debita nostra,

sicut et nos dimittimus debitori bus nostris,

Et ne inducas nos in temptationem,

Sed libera nos a malo. Amen».

Domini et Dominae corpora utraque luxerunt, inusitata luce.

Ille ex aurea luce, Illa vicissim ex albissima luce, quae locum totum involvit.

Primum albissima lux corporis Virginis praevaluit; tamquam invisus solis in templo illo manaret: omnes loci partes involvit dum auream mirabilem producit omnes omniaque penetrantem.

Corpus meum et illud omnium Fratrum gradatim evenire ipsam illam lucem perspexi.

In me ipso cuiusque veritatem sentiebam et vivebam, dum ad illam Mulieris accedo, sicut omnes.

Cogitationes et sensus et cognitiones omnes tamquam maxima suavisque symphonia valebant, armonia mentium et animorum.

Omnes Unus sumus: estasin a Muliere caeli manata et Sua lux consociabant et omnes renovabant Mundos ac Fratres absentes aliorum mundorum percipiebam.

Amorem sentiebam rapientem et suavem anhelitum, facultatem meam omnino ad Patrem ferentem.

Imber lucis de excelsis omnes res pervadit, ipsarum dulcem motum candoris liberationisque afferens.

Postea corpus Domini splendit: lucebat magis quam sol quidem et sua lux aurea ac suavissima ubique imminuebat et rapiebat et consummabat.

In variae lucis intervallo integros universos perspexi. Hominem in suo spiritu infinitum esse sentiebam dum dulciter in exstasiantibus profunditatibus trahor.

Ubi primum enim omnia gloria floreant atque in Fratrum et Virginis purissimo ac suavissimo Amore et in illo Hominis sentiar; Ignis quidem persubtilis ardit et omnia vitalia volvit.

Trahi de profundis in profundis, de mundo in mundo, de caelo in caelo et de exstasi in exstasi mihi videbatur.

In Illo Igne omnia patefaciantur, et universa cognitio revelatur.

Iterum verba nobis data audivi dum omnia exprimi ab Illo Igne intellego.

De excelsis advenire Vultum Divinum, Inusitata Pulchritudine, vidi qui captum omne corpus Fratrum, Virginis et Domini descendit. De profundis alterus Vultus Divinus emersit omnia vitalia capiens.

Deinde mersit tertius qui nasci ab omnibus partibus videbatur: omnia volvit et incendit cum pacis Amorisque flatu, quare voluntatem in Divinitate effundendi producit.

Postea omnia e conspectu evanuerunt, brevi tempore, his rebus effectis, exstinctus locus videbatur, dum natura redit in facultatibus ex naturae legibus solis illius in illa regione.

Ad discum redimus.

Commiatus magna laetitia factus est et illimitatum specimen Amoris Fraternitatisque monstravit.

Conscenserunt Raphael et Orthon, Firkon et Kalna, Ilmuth et Zuhl gubernans.

Mox vibrat discus; ad caelum lucescentem ascendimus quo stabat navis mater in aere suspensa.

Reditus in Terram incipit.

Caput XVI - Ultima congressio

Incipiente septembre A. D. 1980 ultimae congressioni vocati sumus.

Quare ad internam regionem genuensem profecti sumus. Capto loco, discum videmus qui tamquam miraculum putandus in die pluvio.

Ad nos qui consistebamus in prato herboso figurae tres pervenerunt.

Meum cor excitabatur et cogitans unquam ita ex propinquo visuros esse, languescebat.

Visio Virginis sive Divinae Creaturae Amore plenae eo ut visitatum umiliter humanum genus descenderet; et pulchritudo Sua (Quae cogitari non poteret) tantum me commoverunt, ut vix lacrimis abstinuissem.

Fratres mei commovebantur et in visitoribus suspiciebant.

Sed congressio ista illam mirabilis sideri non assequitur.

Atque tamen Virgo tamquam illo tempore praesentiabat et cor Amore purissimo ardescebat!

Virgo ridet, dulci oculi ad nos vertit. «Ecce - dixit - omnia effecta sunt; in vestram missionem parati estis, testes visorum auditorumque. Spiritus Dei vos adiuvabit».

Tantulus me sentiebam coram dulce Creatura, ut tacere malim.

Ea mansit, arrisit itaque moras rupi.

«Quid facere debebimus? - quaesivi - et quo modo id facemus?».

Contracta in habitum suaviorem quasi vero tempus cogitandi nobis permetteret, dixit:

«Humana consilia instituere nihil interest. Sanctus Spiritus vos ducet et dicenda atque efficienda docebit. Nunc scitis. Nonne vidistis simplicitatem qua ipsam exsperientiam, ex nostra voluntate, exquisivistis?

Ista igitur est Caeli magna lectio pro vobis, filii: simplicitas quae umilitatem aequat».

Sub specie melodiosae pertinaciae, repetit: «Simplicitas, simplicitas, simplicitas et umilitas».

Pax de profundis spiritus meum corpus totum cepit, dubia de missionis futuro quae credita est ac nunc efficienda, evanescent.

Virgo aliqua dixit: Raphael et Firkon perattente audiebant verba Sua, aliquando arridebant.

Quaesivi: «Crebro librum vulgatum iri nobis dictum est; quid facere debemus?»

«Quid nunc interest liber? - respondit dulcissime. - Editor est et Spiritus eum quoque ducet, qui ex Caeli voluntate eum vulgabit. Simpliciter ducete vitam, ut Deus semper gradus ducat».

Circiter meridiem nubes caelum tegentes se aperuerunt et sol lucens inter vapores apparuit.

Virgo apparuit, lucem auream induens. Sua pulchritudo mirabilis. Conatum habemus ad supplicem.

Firkon dum orat et dicit: «Angelus Domini nuntium Virgini Mariae dedit».

«Ea opera Spiritus Sancti concepit», postea resonavit Raphaeli vox.

Omnes genibus nisi sumus: et Terrae fratres et aliorum mundorum, circum Virginem stantem Quae iunxerat manus oculos Suos lucentes erigens in caelum.

Vestis serica caerulea Sua videbatur, purissima sine ulla sutura.

Ilia a cintura textile alba cingebantur, ut latera sustineantur.

Large manicata vestis, subversis manibus. Capilli ex flavo et castaneo colore in umeris fluebant, terga secundantes.

Tunicam induebat auream Raphael, intervallis e luteo ad fuscum variabat.

Firkon tunicam induebat largam rubescens. Utrique soleas habebant aerarias, dum autem Virgo pedibus intectis incedit.

Raphael ave Mariam incipit: omnes in prece secuti sumus; dulcor qui redici non potest immanet in animo.

Ita stare vellem coram Sublime Creatura, neque iterum me levare mallet, quia multa laetitia in animum irrupta est atque sensus reditus in infinitate locorum cum Virginem influxus est.

Sed Virgo, brevi manuum signo, ut levaremus hortatur.

«Noli comprehensi eritis ab humano genere - dixit - sed qui intellegere volent, audient.

Illorum qui Deo credunt, multi de prophanatione vos accusabunt, quoniam caelestes veritates et formas ultrahumanas sub cosmica specie vidisse dicetis. Qua re Deus in cosmo descendit et in Terra humanam sumpsit formam quaeretis

Nolite timere! Vos ducet Spiritus et adiuvabit, idemque qui sunt in ministeriis Jesus et causam Suam ferent, cum ipsa salutis vestrae esse, adiuvabunt».

His rebus dictis, multa de futuris ac missione nostra Virgo adiunxit; uno tempore lumen mentis de quaestionibus ferendis per iter testimonii nostri accendit.

«Nihil nolite timere! - dixit - orbibus terrarum testimonium dabit. In humilitate vestros fratres servite sicut Deus nos servit et vicissim vos servimus. Unquam vos demitterem, tamquam mater assidebo».

Alia adiunxit atque tradit materno cum studio officioque sororis, cum sapientia prudentiaque.

Denique benedixit manus inicens, arrisit; dum genibus nitimur in herba, Virgo cum Raphaelem ac Firkonum descendit.

Volitavit repente discus. In animo magna fluebat pax: flere vellem. Nostram enim ultimam fuisse congressionem plane sciebam.

Caput XVII - Salutis donum quoddam

Servire tempori vitaeque communae terrae, sine Fratrum occursu, perdifficile fuit!

Sed contactum cosmicum non amiseramus: id quod primo tempore assurgere ad sublimen nobis concessit cum lamentationibus nostris.

Semper necessitas testimonium dandi in fratres Terrae eminebat, sine ulla postulatione congressionum neque mirabilium.

Bene igitur multa dicta memorabam. Qua re dictum fuit: «Multum credere debebitis» nunc plane intellego.

Vixisse longique in luce mihi videbatur, nunc autem relictum in tenebris me ipsum percipiebam.

Quid significare credere ad inveniendam lucem per iter terrenum nunc bene intellego

Illo tempore tamen excruciabam.

Aliquos sermones suos memorabam: «Scietis, sed reliquos exaequatis», aut: «Quisque in Terra exsperientiam vestram repetat postea vitae communi redeat, sine ullo nostro auxilio, insaneret. Sed nolite timere: non insanieretis. Nemo insaniet»; id quod meum animum reficebat et acerbitates levabat.

Tina Paulusque virtutis specimen eodem modo dabant: aliquando longique locuti sunt, Tina conficiatur lacrimis animique aegra.

Aliquis quod vixi personaliter cum aliis revelare incepti: verba per manu tradita sunt et in urbe de his rebus dicere inceptum est. Revelationibus meis cito diffiderunt et acerbitates acerbitatibus accrevire.

Aliquamdiu secedere Tinae iussum est.

Paolo a latere, loqui incepti apud aliquos qui relata cognoscere malebant, qua re Paulus nihil timebat.

In me ipso autem aversa voluntas oriebatur propter verecundiam naturalem.

In congressa ianuensa veniebam, ubicumque convocarentur, Pauli vi gratia.

Sed cum primum loqui inciperem, quid insinuabat et pax quidam eo me capiebat, ut Amor sublimen iusta verba ab ore proflueret.

His rebus confectis, meam usitatam naturam recipiebam, ipsam qua me abdere vellem.

Cum gens ex variis me quaerebat, multas interrogationes quas quaesiveram Fratribus ex infinitate memoravi; crebro angelo illi, qui Firkon nomatur ac verum nomen suum revelare nolebat, rationem incredibilis Amoris et ipsiusdem patientiae quaesiveram. Semper responsum unum fuit: «Deus nos amat, ergo vos amamus».

Ita nunc prolabimur ad Amorem ipsum fratribus nostris tradendum.

In mensibus sex cum in Fratres incucurrimus, saepe vox Dei locuta erat me ipsum.

Ut in taciturnitate domi me ad me revocarem hortabatur. «Paginas percurrere in Libris Divinis - dicebat - et lege. Ego dicem tibi».

Itaque agebam; dum verba Scripturarum lego, Deus me loquebatur multa explanans. Sua vox dulcis et profunda, modo gaudio attonitus eram.

A solemnitate biblicae narrationis capiebar dum obstupefacio quo est in actu ad verba antiqua vincto.

Saepe Dominum videbam in lucis vibratione qua nocte quidem me viserat. Aliquando Eum a tergo percipiebam: repente dulcor et pax profunda me rapiebant, gaudium in me spandebat.

Abhinc paucos dies, dum animum intendo in sermonibus paucis post diebus a Fratribus relatis, Libros Divinos fortuito aperueram: cito ad me adveniet Dominus, itaque vocem Suam audio: «Multum incola fuit anima mea cum his, qui oderunt pacem. Ego eram pacificus; cum loquebar, illi impugnabant me». De psalmati Centumvigesimo agebatur, quod *Pacis obtrectatores* vocatur.

Modo turbatus sum, de qualenam bello diceret, quaesivi. Respondit:
«Verae veritates Spiritui sunt, non materiae. Cum Ego loquor vobis, ante omnia de Spiritu loquor.
Sed saepe materiam coniuncte vixisse cum Spiritus fortuna explanavi».
Postea silentium regnat in quo maior fuit Domini praesentia, Qui stabat dextro cornu.
Solemner sed mea opinione maestus sermonem iteravit: «Magnum bellum quidem invisitatum in
sidero, solum parvulum erit simulacrum caedis quam inimicus perpetraturus est adversus filios
Patris.
Inimicus ut stellae caeli discerpantur quoque efficit, id quod in Johannis Apocalypsin scriptum est,
sed non cunctae. Pater vicissim sceleri Amore atque dono Salutis invisitato in Terra pensabit».
A Virgine relata in magno plano memoravi. Respexisse ad Fatimarum secretum tertium atque ad
gesta Regnum Millenarium antecedentia a Johanni in Apocalypsin praedicta, plane intellexi.
Permansit taciturnitas. Vultum Suum ex luce circumfusum videbam.
Iterum alia adiuncturum esse percipiebam; exspectans trepidabam.
Nuntium ipsum pergrave fuit, unicum inusitatumque auribus terrenibus; sed simul maximum
misericordiae salutisque signum accipiendum esse intellexi.
Sermonem persequitur: «Nuntia Matris legite: Fatimarum, Salettarum et cetera.
Ea ad vos venit sparsum in Terra magnum Amoris Salutisque semen. Item graviter admonitum illos
qui triumphum mali contra se ipsos fratresque malunt advenit. Qui defendit malum – conclusit -
veniam habebant ullam. Tanta data sunt indicia, ut orbi surdique exacuuntur quoque».
Sed numquam Dominus adest prope me sub illa specie.
Cor Amore immenso ardescebat, tametsi ultima verba Sua me tabuerant.
Inde, ex illo conclave exire vellem omnibus fratribus in itinere inventis facere aliquid necesse esse
dictum.
Verba Jesus memoravi quoque: nemo superat Magistrum.
Ut fieri soleo, audita in meo quaternione annotavi, et operam meam humiliter daturam esse toto
meo animo pro salute Terrae nostrae in me ipso promisi, omnibus hominibus bonae voluntatis
concredita.

Finit liber Georgi Debutuntii qui Angeli in Sideralibus Navibus vocatur.